

Song Hà

NHẬT KÝ

XIIZ

Tuyển tập tản văn của Blogger Boy Già's

Mục lục

Lời tựa

NHỮNG CON NGƯỜI - NHỮNG MẢNH ĐỜI

Nhật ký xe ôm

Thằng nghèo

Kiếp ve sậu

Nhật ký kiếp ve sậu

Lãng tử nậu cao và siêu xe kim vàng giọt lệ

Sếp chơi phây

Tâm sự gái ế

Nỗi khổ gái xinh

VỢ, CHỒNG - NGOẠI TÌNH

Chồng cũ

Vợ cũ

Nhật ký đêm tân hôn

Ngoại tình

Nỗi khổ của Single

Nhật ký của vợ

Một đêm ở nhà vợ cũ

Hai năm sau ngày cưới

Bồ già

Rể mới (part 1)

Rể mới (Part 2)

KHOẢNG LẶNG

Mưa rừng

Dừng chân bên đò i vắ ng

Cô đơn trên mạng

Cánh chim cô độc

Cho con, đầ u năm

Mùi tiề n

Bánh khúc và kỷ niệm của một thời đói kém

CHUYỆN TÂY

Bên Tây á, chúng nó như này...

Thầ n tượng đi Tây.

Cái gì nên ngậm mồm lại?

Đá bóng với Tây

Gái Tây

CHUYỆN PHIẾ M

Phiế m

Tế t muộn

Một lâ n cà phê với đa câ p

Huyề n thoại quầ n đùi Thái

Phim bãi

Vắ n đề của quầ n bò xước

Phượt thủ

Lại cà phê với Em Mây

Tình cuố i

Nửa chai

Một đêm ở sơn ninh

Kỳ án trong nhà tắ m

Lời tựa

Đáng người thanh mảnh với đôi mắt sáng ngời, gương mặt trẻ trung, Song Hà đã để lại ấn tượng sâu đậm trong tâm trí tôi ngay từ lần gặp đầu tiên. Chất giọng xứ Phố Châu nhẹ nhàng tựa như thiêu nữ tuổi đôi mươi, tính cách rất đỗi thân thiện khi nói chuyện với người khác. Nhưng ít ai ngờ rằng sâu thẳm trong con người ấy là một cái nhìn mang phong cách rất đặc biệt: một sự bút phá táo bạo, mới mẻ và đáng kinh ngạc được anh thể hiện qua từng trang viết.

Chắc hẳn cái tên Song Hà hay bút danh Boy Già không còn xa lạ với bạn đọc khắp mọi miền từ Nam ra Bắc, đặc biệt là cư dân mạng, các công dân Facebook. Nhà văn trẻ Song Hà đã trở thành một hiện tượng văn học đương đại, bởi văn hóa đọc của độc giả hiện nay khác trước rất nhiều, họ “khó tính” hơn hẳn những độc giả của thế hệ trước. Thời giờ các độc giả khó tính chỉ tiếp nhận những tác phẩm thực sự xuất sắc hoặc những gì họ thực sự quan tâm. Và để phát hành được một cuốn sách hay và thu hút được những độc giả khó tính là một điều không hề dễ dàng, thế nhưng nhà văn trẻ Song Hà đã làm được điều đó. Đầu tiên, độc giả đến với những trang viết của anh một cách tình cờ, tự nhiên qua bạn bè giới thiệu, thấy cộng đồng mạng chia sẻ trên facebook nên họ tò mò muốn biết và muốn đọc thử “một lần cho biết” và kết quả là họ đam mê, háo hức, thậm chí là nghiện văn của anh. Có độc giả đã từng viết status trên facebook và comment trên bài viết của anh rằng, văn của anh như có ma lực khiến họ không thể cưỡng lại được. Nhiều người cứ hễ mở laptop hay smartphone là phải vào ngay trang cá nhân của anh

để xem hôm nay nhà văn có viết gì mới không? Vậy tại sao Song Hà lại làm được điều kỳ diệu ấy?

Lý do khiến văn phong của anh được mọi người ưa thích bởi cách viết của anh không theo lối truyền thống, ủy mị mà thay vào đó là những lời văn vượt ra khỏi cách viết thông thường để đạt tới mức sâu sắc, câu cú theo vần điệu, giọng văn tung tung nhưng tràn ngập cách nói khẩu ngữ đời thường khiến cho người đọc vừa sững sờ vừa kinh ngạc nhưng lại rất dễ thân quen, gần gũi. Khi đọc văn của anh họ có cảm giác như tâm trạng của họ hòa vào từng nét chữ, câu văn, giống như tác giả đang giúp họ bộc lộ cảm xúc vậy.

Xuyên suốt các tác phẩm của anh, phong cách này luôn được tác giả vận dụng một cách triệt để, do đó giọng điệu và phong cách viết văn của Song Hà thường mang một dấu ấn riêng không thể lẫn vào đâu được. Hơn nữa đề tài mà nhà văn khai thác cực kỳ phong phú và đa dạng, với tính cách phóng khoáng, không chịu gò bó bởi các chuẩn mực, những bài viết của anh đã có sức lôi cuốn mạnh mẽ khiến cho cả những độc giả khó tính nhất cũng bị chinh phục. Trên từng trang viết của anh, độc giả có thể bắt gặp một anh chàng hay khoe mẽ “Sang Tây ăn ở như Ta, về nhà ăn ở như Tây” (Chuyện về chiếc xe máy Sim Sơn), một câu chuyện tình cảm động thời sinh viên, chuyện quá vãng quanh chiếc quàn đùi Thái, chuyện nóng bỏng về kinh doanh đa cấp vv.. đều được phơi bày như bản chất mà nó vốn có. Đọc xong, cảm giác rung rung, vừa buồn cười lại vừa cay cay nơi khóe mắt là tâm trạng chung của độc giả khi đọc những tác phẩm của anh. Một vấn đề không thể không nhắc đến trong phong cách viết văn của nhà văn Song Hà đó là cách xây dựng tình huống truyện, các chi tiết, các sự vật được nhào nặn điêu luyện như nhảy múa trước bạn đọc, như ào ra khỏi trang viết. Nào là cái anh chàng đưa người yêu về nhà thì thục hôn nhau trong phòng tắm rồi tìm mọi cách để che mắt ông bố, nhưng kết truyện tác giả mới

hệ lộ cho thầy, ông bố còn cao tay hơn ông con rất nhiều. Nào là đôi ăn vụng thì thục hện hò nhau tranh thủ khi tập thể dục, nào là ông anh họ giới thiệu cho cán bộ kinh doanh đa cấp, ... tất cả các tình huống đó, chi tiết đó đều được nhà văn xây dựng một cách khéo léo, cứ như tự nó diễn ra vậy.

Tôi rất thích thú và tâm đắc với cách nhà văn gọi tên nhân vật, ngoài những nhân vật chính có tên tuổi như Ranh con tên Ly, cu Bỏ đôi, chàng Bánh mật,... thì những nhân vật phụ, anh gặp đâu gọi đấy, vừa hài hước lại dễ nhớ như Tóc tím, Áo trắng... Tất cả những điều đó dường như là chốt kết dính để “dính” độc giả vào văn của anh một cách tự nhiên, thú vị. Và đương nhiên, còn rất nhiều vấn đề hấp dẫn khác trong phong cách của Song Hà mà tôi chưa thể kể hết, những điều ấy xin để dành cho độc giả chiêm nghiệm, thẩm thấu.

Nhà văn Trương Vân Ngọc

Những con người - những mảnh đời

Nhật ký xe ôm

Ngày...

Sáng, dắt xe “đi làm”. Đi được một đoạn ngõ kim xăng thấy gàu kích vạch đỏ, mồ hôi toát ra như tắm, lo lo là, không biết có kịp lên đến tòa soạn không.

Đi ngang qua quán bún bò mùi nước xương thơm điếc cả mũi, nuốt nước bọt ừng ực. Đói quá, lát lát yên nhậu bút xong phải ghé vào quán nào đấy đá ngay bát bún mới được, chỗ còn lại để một ít đồ xăng, ăn cơm bụi, mua tập giấy A4 nữa là hết.

Cuối cùng thì con dream lùn, bô kêu như công nông đâu ngang cũng lên được đến tòa soạn. Bãi để xe toàn xe ga dắt yên. Lão bảo vệ nhìn nhìn một lúc hát cả m hỏi “Đi đâu đấy?” Cái bộ dạng mình chán thật, đi đâu cũng để lộ dáng vẻ rúm ró của một kẻ thất nghiệp, đến bảo vệ cũng lên mặt rề rúng.

Lên phòng tài vụ ở tầng hai, vừa thò mặt vào ông trả tiền nhậu bút đã nở nụ cười như trêu người, xong đồng dục nói “Chưa có cháu ạ!” Mấy người trong phòng nhìn mình như rút từ trên trời xuống, muôi hết cả mặt. Thui thủi bước xuống cầu thang, yên không một xu dính túi trong khi xe hết xăng, bụng lép kẹp, bữa ăn gần đây nhất là trưa hôm qua với một gói mì tôm Hào Hào mua chịu ở hàng tạp hóa đâu ngõ. Đi đâu bây giờ?

Ngày...

Ngô ì quán cà phê, xin cô c nước chè nhâm nhi giết thời gian. Em nhân viên đặt cái phịch ca nước lên bàn bảo “Gọi cô c cà phê mà ngô ì từ sáng đến trưa, anh uông thì tự rót lấy”. Cũng hay ngô ì cái quán này chỉ vì vừa tiện đường lại vừa rẻ. Nhiều hôm ngô ì từ sáng đến chiều, nhìn lướt mấy tờ báo xem có chỗ nào làm thêm không, uông đâu bảy hay tám ly trà đá nhạt toẹt, bán bi thuố c lầo... đợi hết “giờ làm” thì về. Ngô ì dai đến nỗi chủ quán đi qua là lờm, vênh mặt rất khó chịu. Tặc lưỡi, mình thì sao cũng được, chỉ sợ về sớm người yêu lại buồn vì phát hiện ra đang yêu phải một thằ ng thấ t nghiệp.

Ngày...

Phụ huynh của người yêu ra thăm con gái, tiện thể ghé qua xem nơi ăn chồ n ở của thằ ng con rể tương lai. Đứng trước công, phụ huynh hỏi:

- Cháu ở cái nhà ba tâ ng kia à?

- Dạ không ạ, đó là nhà bà chủ, nhà cháu nhỏ nhỏ lẹp brô xi măng ở ngay cạnh đó ạ.

Vào đến phòng, phụ huynh đảo mắ t nhìn xung quanh: một cái bê p dầ u, một quạt điện con cóc, má y bộ quầ n áo cũ treo trên tường và hai cái cô c uố ng nước... phụ huynh chép miệng:

- Thề này mà cưới nhau thì chúng mày số ng kiêu gì?

Rót cô c nước lọc đưa cho “bồ ” rồ ì bảo:

- Bác yên tâm, khi nào làm nên sự nghiệp bọn con mới nghĩ đến chuyện đó.

“Bô” thở dài ba cái và không nói gì thêm.

Buổi tối, chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn của bô nàng. Nội dung rất súc tích “Cháu tiếp tục theo đuổi sự nghiệp đi và hãy tha cho con gái bác. Cảm ơn cháu”.

Ngày...

Dắt xe đi làm. Hôm qua suýt đánh nhau với thằng đồng nghiệp vì tranh nhau một bà khách. Nó bảo:

- Mà lính mới đừng có lo chơi, bô mà xe ôm tám năm ở chỗ này rồi, thích chết không?

- Thế mà nghĩ tao khát sống lắm hả? Khách đi xe như con vịt giòi, đưa nào úp được thì úp, hết cách mới ra đứng đường - đừng dọa nhau.

Nó thấy mình to hơn, với cả mắt mình lù lù nên chửi bâng quơ mấy câu rồi im.

Xé chiếu, có em gái xuống ở điểm xe buýt nói muốn thuê xe ôm đi Hà Đông. Mặc cả ba chục xong, nó tròn mắt bảo:

- O, em thấy anh quen quen! Có phải anh là Hoàn, con ông Tráng xóm Thượng không?

Mình hơi giật mình, trả lời:

- Phải, nhưng em kín miệng hộ anh, về quê đừng nói cho ai biết anh chạy xe ôm.

Nó bĩu môi nói:

- Xe ôm cũng là nghề kiếm sống đàng hoàng, trộm cắp chi mà phải giấu?

Mình ghé tai nó nói: “Nhưng em ơi, trong mắt má y đứa em ở nhà anh là một hình mẫu, là niềm tự hào của chúng nó, của gia đình... không thể chạy xe ôm được!”

Đến Hà Đông. Xuống xe, trả lại mũ bảo hiểm, em gái hỏi nhỏ:

- Rúa về quê em nói anh má n nghe chi?

- Em nói anh vẫn sống rất tốt ở Hà Nội là được.

Nó “ạ” rồi cúi đầu bước đi.

Tôi về gọi điện hỏi thăm sức khỏe gia đình. Bố nói to trong điện thoại “Chúc con sức khỏe và công tác tốt. Con là niềm tự hào của gia đình mình!”

Tắt điện thoại. Nước mắt bây giờ mới kịp ứa ra, cay xè...

Thằng ngheo

Tiên sư Ngheo!

Lời đầu thư anh xin phép chữ chú phát, coi như lời chào thân ái nhất, bởi chú xứng đáng nhận được nhiều hơn thế - những mỹ từ đẹp đẽ.

Ngheo. Hôm trước vào lúc 5 giờ 48 phút chiều, tức là sát giờ nộp bảng lô đề, anh đang loay hoay chưa biết nên đi đá bóng hay ở nhà đóng cửa tập tạ thì chợt một thằng đội mũ lưỡi trai đen, mặc áo khoác đen, người ốm ốm xanh xanh... chạy vào xin cầm máy iphone 4s trắng cho anh lấy 4 củ. Thằng đấy là chú, anh không biết tên chú nên gọi là ngheo cho dễ nhớ. Nhận tiền từ tay anh, chú nói “Em xin”. À câu cửa miệng ấy là của dân Bắc, trong khi chú giọng Nghệ, nên anh nghĩ chú mới ngoài đó về. Dân ta thô lỗ, cục cằn không nói “Em xin” đâu chú.

Hôm ấy anh cũng không hỏi chú cần tiền làm gì. Nhưng anh dự là chú “phang” lô. Ừ, lô đề cờ bạc muôn đời thịnh, kể cả chú cầm máy lấy tiền ủng hộ đồng bào bị lũ lụt thì cũng mặc xác chú, anh đểch quan tâm.

Tôi về, mở máy chú ra xem lại coi lỗi lầm chi không. Vuốt vuốt máy cái thì vô phần chat zalo, tò mò đọc xem chú đang đưa con nào, đột nhiên anh sững người ngheo ạ (nói theo giọng lá cải thì anh đã “thắt lòng” hay “bàng hoàng” khi đọc được tin nhắn của chú với vợ).

“Vợ yêu” (ấy là chú lưu tên vợ thế, anh biết đi đâu được) viết “Lại đi. Sáng đi, trưa đi, tối đi... suốt ngày bỏ nhà đi theo lũ khốn nạn ấy. Chết hết cả đi, nghiện mà hay đi thì càng nhanh chết, điên lắm rồi”.

Ồ, té ra chú nghiện lòi! Chết mẹ nhà chú rồi...

Ngheo trả lời “Em biết anh đi đâu không?”

Vợ ngheo “Đến giờ đi trích à?” - vợ ngheo viết chích thành trích, chắc là người Bắc, anh dự thế.

Ngheo hồ i âm “Sắp đến sinh nhật em mà anh không có tiền, anh buồn lắm”.

Vợ ngheo “Hồ i còn trẻ con em cần những thứ đó (tức sinh nhật), nhưng giờ có gia đình rồi em không cần nó nữa, em chỉ muốn chôn mình bình thường như người khác thôi”.

Đọc đến đây anh thoát ra, vô album ảnh để coi vợ chú như thế nào mà chém được câu chát thế? Tiên sư ngheo! Anh lại chửi chú thêm phát nữa, vì vợ chú trẻ, xinh và trông hiền quá. Nhìn rất yêu, anh thế.

Tiếp, vợ ngheo “T chán m lắm rồi, m có tử tế đâu mà muốn người khác tử tế với m. Về đi, thích tanh bành thì t cho lạnh tanh bành luôn...”, tao điên rồi đây.

Ngheo rep “Ko phải anh ở rề mà em thích nói chửi gì cũng được, giờ anh không có tư cách nói ai nữa nhưng anh ko xấu như em nghĩ đâu”.

Vợ ngheo “Em xin lỗi, coi như em trót lỡ lời, vì em bực quá”.

Ngheo ạ, anh phục vợ chú vô cùng. Một thắ`ng nghiện lòi như chú, tư cách quá lắ`m cũng hơn Chí Phèo một tí, nhưng con vợ chú vẫn ngọt nhạt xin lỗi khi lỡ văng tao - mày.

Anh đọc thêm vài đoạn nữa, có chỗ khiế`n anh lạnh số`ng lung. Tin từ “Vợ yêu”: “Hôm qua anh đi bán máu à? Nhìn cánh tay anh là em biế`t, anh khỏi phải thanh minh”. Ngheo thì anh gặp nhiề`u rồ`i, nhưng ngheo mà phải đi bán máu để chích hút thì anh mới biế`t lầ`n đầ`u. Tức là chú rút máu tay phải, để lắ`y xiề`n bom heroin vào tay trái. Mịa nhà chú, phồ`i hợp nhịp nhàng quá, anh ghê.

“Vê` chưa anh? Vê` chưa để em đê`n đón?”

“Việc nhiề`u không anh?”

“Ăn gì chưa?”

“Anh phải quyế`t tâm nhé, phải thật quyế`t tâm nhé...”

“Tái nghiện lầ`n hai khó cai lắ`m, anh mà không cai thì anh sẽ chề`t mắ`t...”

“Nê`u không vì tình nghĩa vợ chồ`ng thì em đã bỏ anh lâu rồ`i. Nhìn mặt anh bây giờ em chán lắ`m...”

Ngheo, anh đọc tin nhắ`n của vợ chú mà bỗng dung có một nỗi thềm muố`n cháy bỏng, đó là: chú biế`n ngay khỏi cuộc đời vợ chú và nhường em á`y cho anh đi! Tổ sư chú, có một người con gái không phải họ hàng máu mủ nhưng yêu thương, hy sinh và chịu đựng được một thắ`ng ngheo như chú, một thắ`ng ăn rồ`i chỉ biế`t chọc bi a ăn tiề`n, lô đê`, xóc đĩa... và bán máu hút heroin như chú - sao vẫn được hưởng đặc ân xa xỉ như thế`nhi?

Anh vẫn nghe câu “Trai không hư hỏng, gái không yêu”, nên nghĩ rắ`ng: trước kia số`ng đong nhau, những phẩm chắ`t như chú ở trên,

trong mắt gái sẽ biến thành những mỹ từ chết người: manly, đàn ông, bản lĩnh, chịu chơi, lãng tử, ngầu đời..v.v.. Phụ nữ tử tế, con nhà lành luôn bị hấp dẫn bởi những thằng chịu chơi như chú, kể cả gái đẹp. Càng gái đẹp càng thích “đú”. Giờ thì vợ chú đã vỡ mặt ra, nhưng quá muộn màng rồi.

Tôi qua, vợ chú gọi điện cho anh xin chuộc máy. Anh vẫn biết vợ nghèo đẹp, nhưng không nghĩ lại đẹp và tử tế đến thế. Vợ nghèo đã rút những giọt nước mắt khi kể về nghèo. Anh rất khó chịu khi thấy phụ nữ khóc trước mặt mình, cảm giác đó như mình có lỗi, nhưng tiền lãi anh vẫn tính đủ. Vì anh không thể lẫn lộn giữa tình và tiền nghèo ạ. Lúc đó anh muốn nói với vợ nghèo nhiều lắm, nhưng nghĩ sao lại thôi. Anh muốn nói, em hãy thoát khỏi thằng đó. Hãy sống vì mình, vì con của mình, trước khi bị nhân chìm bởi một thằng chỉ biết nghĩ đến cảm giác lúc phê thuốc của nó. Rằng đừng nghe mồm thằng nghiện, một đứa dám rút máu mình ra bán để thỏa mãn cơn phê trong tích tắc, nó không thương được bản thân thì còn thương yêu và làm chỗ dựa được cho ai?

Anh đã không nói. Đơn giản vì vợ chú cũng biết điều đó. Cô ấy biết, nhưng vẫn không bỏ rơi chú vì hai chữ tình nghĩa. Chính vì điều đó anh lại càng thấy vợ chú đẹp hơn rất nhiều người con gái anh đã gặp, đã lãng xăng tán tỉnh, rồi buông tay vì hơi hột, nông nổi và bạc bèo...

Mịa nhà chú, chú nên ra cầu Bến Thủy tắm phát cho mát rồi chết đi.

Kiếp ve sầu

Đã u giờ tôi, khoác túi xách đi làm. Đến “cơ quan”, thấy đồng nghiệp đang tùm tùm bên gốc xà cừ bàn tán. Mình hỏi:

- Cái gì đấy?

Con Mơ vẹo ném điếu thuốc hút dở, bảo:

- Tình hình là giá dầu thế giới lại giảm.

Mình lờm cho phát, thì mặc kệ thế giới, chẳng lẽ xăng giảm thì giá hàng cũng giảm theo à? Tổ sư!

Hôm qua đau mắt đỏ, mua quả kính trắng 23k dưới ngã tư. Lão khách tàu nhanh bảo:

- Trông em giống sinh viên ghê, học trường gì thế em?

- Dạ em học nhạc viện - Mình then thùng trả lời.

Đi với lão khách ruột vè. Lão này chắc cũng nghèo, chạy cái xe nát hơn cả xe mình. Mình hỏi:

- Anh không có người yêu hả?

Hôn lên tóc mình, hấn bảo:

- Thế ngủ với gái có được tính là yêu không?

- Vè bản chất thì cũng rứa cả, khác nhau ở chỗ bọn em thu tiền luôn.

Nó cười khùng khục:

- Định mệnh, đúng là lý lẽ ve sâ`u, nhưng mà anh ưng!

Thấ`y nó cũng thật, mình hỏi:

- Chả nhẽ đời này anh không yêu ai cả?

Kéo cái quầ`n đui hoa lên, nó bảo:

- Yêu đương phù phiế`m lắ`m, ăn rô`i dễ người yêu như dễ bà ngoại anh đé`ch làm được. Khi nào lừa lừa được ẻm nào cưới luôn, đỡ lắ`ng nhắ`ng.

Chế`t cười!

Sáng nay lúc đăng ký tạm trú, lão chủ nhà đưa cho tờ giấ`y báo khai thông tin. Mình hỏi:

- Bác ơi, chỗ nghề` nghiệp để tro`ng à?

- Cô làm nghề` gì thì ghi công việc vào chỗ đấ`y, có thể` mà cũng hỏi!

Mình “dạ” rô`i nắ`n nót ghi: “Kiế`p ve sâ`u”

Giật tờ giấ`y, lão trợn mắ`t quát:

- Thầ`n kinh à? Ghi thế` ai người ta vào số` cho?

Bực quá mình cãi nhau với lão. Xì, hiệp hội người ta ở bô`n phương... con số` lên tới cả nghìn hội viên, không tôn vinh thì thôi, lại còn ra giọng rẻ rúng, hăm!

À nhắ`c mới nhớ, tháng tới phải lên phây (Facebook) làm cái tút (status) ra mắ`t hiệp hội mới được, lắ`y ngày nào làm ngày ve sâ`u đây nhi? Hay mừng 9 tháng 3 đi cho nó máu? Dự là 28k like, 4877 lời

chúc mừng. Like ăn được đê' ch đâu nhưng như thế' mới xứng tầ' m
đẳng cá' p. Thằ'ng nào không like tao block luôn đê' ch nói nhiề' u!
Tổ sư, khi đăng cái ảnh hở vế' u thì like điên dại, thiế' u nước in ảnh
về' thờ luôn. Khi câ' n chia sẻ thì lủi như chuột ngày chả thắ' y mặt
đâu. Hèn!

Hôm nay giỗ mẹ. Bắ' t xe đò về' quê. Chạy sang vay bà thím năm
chục mua hoa quả. Bà hỏi:

- Mà' đi làm ăn cả năm không có nôi mắ' y chục mua đò' thắ' p
hương cho mẹ là sao?

Mình im lặng không nói chi.

Mẹ à! Vẫn biế' t tiề' n nào cũng là tiề' n, cũng được đánh đỏi bằ'ng
mồ' hôi, nước mắ' t, thậm chí máu và sự nhục nhã.

Nhưng mẹ ơi con xin lỗi mẹ, nghìn lầ' n!

Nhật ký kiếp ve sầu

Xuân Thành, ngày...tháng...năm...

Sáng tới giờ được mỗi 2 cuôc. Một thắ ng già, một thắ ng trộm chó.

Thắ ng già khoe với mình anh là người có tâm hô`n bay bổng, thỉnh thoảng xuô`ng đây du ngoạn tí lâ`y cảm hứng mắ`n thơ. Xong bo mình 10k. Mình ném trả lại bảo anh mang về` mua “bánh mì” cho con ngan già nhà anh í, hic thơ đê`ch gì mà “Sáng ra nước đáí vàng khè. Ô hay trời đã chuyển hè sang thu”. Bọn già toàn lũ mắ`t nê`t.

Ngày...

Tô`i nay có thắ ng đi mình, vào phòng ôm rịt lâ`y mình khóc lóc. Mình hỏi vừa tạch lô`hả, nó bảo không, anh bị người yêu đá. Mình vuô`t tóc an ủi, nó lại càng khóc tợn hơn, xong rô`i nó bảo: em ơi con khố`n nạn nó yêu anh nhưng lại đi nhà nghỉ đóng gạch với thắ ng khác, nhân cách nó chẳng bắ`ng em. Mình nói, rứa thì anh yêu em đi. Nó cầm mô`m đê`ch nói gì nữa. Nẫu ruột.

Ngày...

Trưa nay có thắ ng lôi cái cặp vi zít ra khoe anh làm người của công chúng, tiện thể qua đây tranh thủ làm nháy luôn. Mình hỏi, khi viê`t anh cứ viê`t đê`n đoạn vào phòng đóng cửa xong thì “tôi nói hôm nay anh mệt rô`i rút lui” là sao? Nó cười hê`nh hê`ch bảo phải viê`t rứa chó (thê`chứ), nhưng đóng gạch thì vẫn cứ đóng như thường. Tổ sư lũ đạo đức giả!

Ngày...

Cả ngày vẫn chỉ có 2 khách. Khiếp, đầu tháng tháng hấp hương đô t vĩa rô i mà vẫn đen vĩa. Nạp cái thẻ điện thoại 100k, mua thỏi son Concept Eyes 85k tổng cộng đi toi 185k, tiền ăn và tiền BCS chưa tính. Đúng là một năm kinh tế buồn, đến thị trường chứng khoán phố Wall chỉ số Dow Jones và Nasdaq còn sấp chạm đáy bảo sao ve sâu như tụi em ráo mô hôi là hết tiền. À mà chết tiệt con lô 89 nuôi 7 ngày rô i chưa về, buồn ghê. Sắp sinh nhật rô i, cóc có tiền đi siêu thị mua đồ thì mượn váy con Hoa, mượn Galaxy s3 con Huệ để chụp cái ảnh tự sướng tung lên phây xong viết “Bao giờ mới lấy được chồng đây?”. Dự là 287 like và sẽ có một cơ số thả ng đòi cưới ngay và luôn. Định mệnh, nghĩ đến đây tự dưng phì cười cmnr!

Ngày...

18 ngày nữa đến ngày ăn hỏi mình rô i. Hôm qua thả ng chồng sắp cưới nhắn tin “nhớ vk quá, muốn ôm vk ngủ”. Nhắc đến vụ này mà lo lo là. Mình với nó yêu nhau chính thức được 9 tuần 6 ngày, cả họ nhà nó hỏi cháu công tác ở mô? Mình ỏn ỏn trả lời, cháu làm công nhân may ở Bên Thủy. Quen được 4 ngày nó hỏi em còn cái ngàn vàng nữa không? Mình khóc, nói hô i nhỏ em bị ngã xe mất con mẹ nó rô i anh ơi. Nó đòi làm nháy, mình ừ ừ bảo đợi đến đêm tân hôn đi anh. Nó để ch chịu định vật mình ra bờ đê, may mình khỏe, với lại làm nháy xong nó đổi ý đá đít mình thì bỏ mẹ, lại phải đi lừa thả ng khác à?

Đêm tân hôn có lẽ mình sẽ phải khóc nhiều lắm đây.

Ngày...

Thôi để ch viết nữa, mai về quê làm đám hỏi rô i. Phải đô t ngay cuối sổ chết tiệt này mới được. Bọn đạo đức giả đọc được lại rú lên “cái đồ ve sâu”, nhẽ nào lại chửi nhau với bọn nó. Mình thì

nói năng mô phạm, chửi nhau với tụi nó mấ t hay. Cái miệng mình
xinh thê , chỉ nói điê`u hay thôi. Hí hí...

Lãng tử nấu cao và siêu xe kim vàng giọt lệ

Sáng ra đang đọc lại mấy trang viết lúc tôi chợt nghe tiếng động cơ bốn quen thuộc, nó nổ như máy xát gạo ngoài sân, té ra là lãng tử nấu cao cưới con siêu xe kim vàng giọt lệ huyền thoại của nó đến. Gọi là “lãng tử nấu cao” vì anh chuyên nấu cao thuê. Xương chó, xương lợn, xương dê,... vào tay anh thành cao hồ cốt hết, rât tài!

Lãng tử hay ghi đề ở quán bên, thi thoảng anh rút trong túi quần ra miếng cao bằ ng bao diêm, nói với mình:

- Cao hồ xịn đây, mi có con điện thoại mô ngon ngon ta đòi ngang phát hằ y.

- Tôi đề ch thích cao hồ, anh có miếng cao lợn mô không, phải là cao xương lợn nuôi bằ ng cám cò chính hiệu tôi mới lằ y.

Anh bữ môi để lộ bộ răng nhá vàng như nằ ng thu (chắ c do bằ n thuồ c lằ o), nói:

- Mẹ! Mi cứ trêu anh!

Mà nói chung trong người anh lúc nào cũng có ít nhằ t hai miếng cao hồ xịn để lờ gặ p ai có chi hay hay là ta giao lưu. Có hôm con siêu xe kim vàng giọt lệ của anh đâm bằ nó vào một chị đi xe đạp điện, bay mằ t cả đèn đóm. Không nói nhiề u, anh điề m tĩnh lồi miếng cao ra dú i vào tay bà chị ằ y nói:

- Cao hồ xin đó, câ`m đi, câ`m đi coi như tôi chịu lỗ!

Lại nghe bảo có hôm đi đường bị tuyết còi.

- Anh có biế`t xe anh lỗi gì không?

Rút lạng cao hồ cô`t loại nấ`u 48 đêm không ngừng nghỉ ra, anh bảo:

- Các anh đừng lập biên bản mà`n chi cho mấ`t công, tôi không đủ tiề`n nộp phạt mô, câ`m tạm lạng cao quý rô`i thả tôi đi cho nhanh!

Anh bị vợ bỏ, hay bỏ vợ đê`ch biế`t (vì hỏi anh thì anh bảo tau bỏ vợ, hỏi vợ anh thì vợ anh nói tui bỏ hấ`n) nên hay đi tán vậ`t. Vào nhà gái chơi, bồ` gái chỉ câ`n nhờ mô`m ho ba cái là lập tức anh số`t sắ`ng chạy đê`n dú`i ngay lạng cao hồ cô`t loại nuôi sáu mươi tám năm rừng Madagascar, nói:

- Bác ô`m rô`i, ô`m thì câ`m lạng cao ngâm rượu uô`ng cho mau lại sức.

Bồ` gái xúc động câ`m lạng cao đi xuô`ng bê`p cho anh thoải mái “tìm hiểu” con gái.

Chuyện trò một lúc, mình hỏi:

- Bán xe không ông anh?

Anh nhe răng lắ`c đầ`u.

- Bán là bán răng đượ`c, có đứ`a đỏi ngang con iphone 6s, thẻ nhớ lên tới 2G mà tau còn không đỏi.

Nói rô`i cong phao câu gắ`y mười bồ`n nhất, con siêu xe gắ`n lên một tràng như công nông đầ`u ngang, anh lao vút đi, oai vậ` chả khác

đề ch gì Gunbus 410 lờng danh.

Sếp chơi phây

Cả công ty bỗng dung xôn xao vì sếp bắt đầu dùng phây. Sáng nay họp giao ban, sếp bảo:

- Để chị về đăng ký cái phây chứ không lạc hậu quá, chuyện gì cũng bảo đọc trên phây, thấy trên phây, nhiều khi các cô nói xâu chị trên phây mà chị không biết cũng nên.

Trưa sếp gọi điện cho cậu điện nước của công ty.

- Này sao chị không vào được phây?

- Thế chị đã đăng ký tài khoản chưa? - Cậu điện nước hỏi.

- Thì chị gõ họ tên và ngày tháng năm sinh vào hai ô để trống rồi “en to” cái mà nó im re không cho chị vào. Hay tại mình chưa đưa phong bì cho bọn phây nhỉ?

- Dạ để tí em lập cho.

- Ừ nhanh lên nhé, để chị viết bài về cái TPP phát. Sáng nay đi ăn bún thấy chúng nó bóng bòn về TPP kinh quá, mà thực ra TPP là “thực phẩm phân phối” chứ có gì lạ đâu! Nhanh nhá!

Cuối cùng thì sếp cũng có phây. Sau khi add tất cả sáu mươi tư nhân viên và một mớ người khác vào, sếp bắt đầu thử. Đầu tiên nhờ đứa cháu chụp cho cái ảnh đang ngắm hoàng hôn rồi post lên. Like điên đảo luôn. Đứa nào like nhanh nhất chị ghi vào sổ “Thúy Hương phòng tài vụ like sau hai giây. Bạch Tuyết phòng nhân sự like sau bốn giây. À sao chưa thấy đám con Huệ, con Minh like nhỉ? Cả

thằng Tùng lái xe và con Na vệ sinh nữa, chúng nó đâu cả rồi? Thật không thể chấp nhận được.”

Cáu quá sắp gọi má y đưa ra hỏi:

- Này sao thiếu hai “nai”(like), con Na với thằng Tùng giận gì chị mà không thả y “nai” ảnh của chị?

Đông chí văn thư bảo:

- Dạ, đông chí Tùng dùng điện thoại cục gạch 1280 không vào mạng được, còn đông chí Na vệ sinh đang cho con bú, với lại nó không chơi phây chị ạ.

Sắp nhận mặt nói:

- Phải quán triệt mới được, thế kỷ XXI rồi mà lạc hậu.

Mới chơi nên sắp rất hào hứng. Cứ 30 phút sắp lại up cái ảnh. 60 phút sắp đăng một tút (status). Đi làm tóc về sắp up 12 ảnh, viết má y câu buồn bã “Mình già thật rồi”. 64 like và vô số comment.

- Chị ơi trẻ quá.

- Tóc đẹp lắm chị ạ.

- Đẹp đẹp chị ơi.

Gọt xoài đứt tay, sắp up 4 ảnh, viết tút “Về thương nào rồi cũng sẽ lành phải không anh?” 58 like, 42 comment với chia sẻ.

- Chị ơi, chị làm sao thế?

- Thương chị quá, ôm chị thật chặt.

- Cố lên chị, bọn em luôn đứng bên chị.

Đang ngỡ i để m “nai”(like) chợt có đũa nhảy vào comment “Cho chế t mẹ con khộm già đi”. Đọc xong sếp tím mặt rút ngay phích cắm điện. lát sau len lén bật máy tính lên vẫn thấy comment lúc này chưa biến mất, sếp gọi ngay cho cậu điện nước.

- A lô Hoạch hả em, lên ngay, lên điề u tra xem đũa nào nó chửi chị này.

Đồ ng chí Hoạch chạy lên. Sếp chỉ vào nick chửi mình, hỏi:

- Chú xem nó thuộc ban nào, bộ phận nào mà dám xúc phạm chị?

Đồ ng chí Hoạch ngó qua, bảo:

- Dạ đũa này không thuộc biên chế công ty mình.

- Thế nó ở đâu ra?

- Dạ, nó là bọ n trên mạng thôi chị.

- À thế hả, giờ làm sao cho nó biến mất hộ chị.

Đồ ng chí Hoạch dí chuột xóa comment xong dặn:

- Lầ n sau đũa nào chửi chị, chị cứ “lóc” (block) lại là xong.

Sếp tròn mắ t:

- “Lóc” là sao em?

- Dạ là khóa lại đó chị, như ta khóa cửa phòng không cho người lạ vào í.

- Thế à, thế cái khóa ấy nó bán ở đâu để lát chị bảo tài vụ chi tiề n nhờ chú mua cho chị một cái?

- À cái đó không mắ t tiề n.

Sếp gật gật, nói:

- Nhưng chị hỏi cái, đứa này chứ chị con cái nhà ai cậu biế t không?

- Dạ, em chịu.

- Ủ ừ, thế thì thôi, đồ` vô văn hóa.

Tô i về` sếp thông báo trên phây thắ`ng út 4 tuổi đau bụng. 61 like.

- Chị ơi chị chụp phân của bé lên em nhờ chồ`ng em là bác sỹ khoa tim mạch xem hộ cho.

- Đợi tí để chị bảo nó ị đã.

Mười phút sau chị tương quả hình rấ t diễm lệ lên tường phây, tấ t nhiên là sản phẩm của cậu út. Lại 61 like. Rấ t nhiề u comment nức nở khen:

- Em thấ y phân đẹp mà chị ơi. Thậm chí có đứa xuýt xoa bình luận:

- Nói không phải nịnh chứ trông như một kiệt tác điêu khắ c chị ạ.

Đồ`ng chí Na mới lập nick cũng lao vào khen:

- Em ngô`i để`m được cả thấy 7 màu chị ạ, nhìn nó rục rờ như câ`u vô`ng á y.

Sếp ưng lắ m, bảo:

- Để mai chị đi siêu âm trĩ của chị rô`i up lên nhờ mọi người cho ý kiế n cái luôn. Biế t hay thế` này chị dùng phây lâu rô`i!

Tâm sự gái ế

Nhiều khi tắm xong, đứng trước gương mình vẫn vờ vịt hỏi: Thế này có được gọi là gái xinh không?

Nếu hôm ấy độ ẩm không khí cao, cái gương mờ mờ hơi nước, thực sự thấy mình cũng không đẹp nổi. Nhưng chán nhất những lúc mới ngủ dậy, nhìn vào gương chỉ muốn rút guốc ném tan cái gương mất dạy không biết nịnh chủ kia, vì trông mặt mình gớm chết đi được.

Tóm lại là nói một cách khách quan thì mình không xinh, không xấu. Thi thoảng cho thằng cháu 10k ăn vặt, nó buột miệng khen: “Dì hôm nay xinh hè”. Biết nó khen ngoại giao nhưng vẫn mang cảm giác hưng phấn ấy đi làm, cho đến khi xe máy mình vướng vào chân một ảnh xe ôm, ảnh bảo “Đã xấu rồi còn đi kiêu đầu gái”, mình mới bừng tỉnh biết rằng: Ah, đây mới là sự thật. Một đề u!

Mùng tám tháng ba. Cả ngày đi làm mà chẳng ma nào tặng hoa. Con bé cùng phòng cao mét sáu lăm, da trắng hồng cong tồng cộng nhận được mười bốn bó hoa. Lúc hai đứa trong phòng vệ sinh, mình nháy mắt bảo “Cho chị một bó nha”, nó cười không nói gì, mình ngại ngại là.

Tôi về mở facebook thì thấy bao nhiêu là hoa, sô-cô-la, quà tặng... tràn ngập trên tường. Chuông điện thoại kêu, bên kia là giọng một anh chàng:

- A lô em à, đi ăn không?

Đang chán đời, mình đi “ngay và luôn”. Ra quán ăn, anh gọi cặp chân gà, đĩa quẩy và hai tô cháo tim cật, xong rót hai ly rượu thuốc cách ly với mình, bảo:

- Uống đi.

Ồ, hóa ra anh coi mình là... bạn nhậu à? Mình cứ tưởng... Ăn xong anh đi vệ sinh rõ lâu. Số t ruột mình bèn rút ví ra trả 90 nghìn. Lát sau quay ra, anh gãi gãi tai hỏi:

- Ờ, trả tiền rồi à? Trả rồi à? - Rồi về.

Xe dừng lại, vừa bước xuống, anh níu áo bảo:

- Anh chưa lĩnh lương tháng này, cho anh vay tạm mấy trăm mai đồ xăng với đi đám cưới phát!

May mình tỉnh, bảo:

- Em còn 30k, tí mua cô té ch xì tin.

Anh nhăn mặt:

- Con gái đừng ăn vặt lắm, hỏng răng đấy!

Chắc anh nghĩ đó là tên một loại kẹo mút. Mẹ mở cửa, hỏi:

- Đi chơi vui không? Thằng nó mô rồi?

Mình vờ vịt e thẹn bảo:

- Ảnh về nhà ảnh rồi.

- Rứa coi bộ có ăn thua không? Hấn có hỏi cưới con không?

Mình thở dài thườn thượt không nói gì.

Thôi đi ngủ. Trong giấc mơ đêm nay mọi chuyện sẽ khác. Chưa biết sẽ khác kiểu gì, nhưng chắc chắn không thể vớ vẩn như ngày hôm nay được.

Mỗi khổ gái xinh

Gái xinh có sướng không?

Tất nhiên sướng. “Đàn bà xấu thì không có quà”, nhà văn Y Ban hình như có tiểu thuyết tên rứa (mặc dù Y Ban ngoài đời cũng... cá sấu và hay xưng hô với chồng là mày - tao, hehe, mình chúng kiển ròi).

Nhưng hôm nay có vụ này khiến mình suy nghĩ mãi, vì thấy kể ra gái xinh cũng có nỗi khổ riêng.

Xe đường dài từ tây Nghệ về Vinh. Trên xe có hai em xinh, một em áo sơ mi trắng, quần vải đen bó sát; một em áo kẻ ca rô, tóc nâu, mắt sắc như dao cưa. Em ca rô ngồi cạnh mình, em áo trắng thiên thần ngồi băng ghế sau (đen vải mình lại mặc quần ngắn, áo ba lỗ, tông Thái... nên tất nhiên là không đủ tư cách nói lời hay ý đẹp với hai em, vì để ch hợp bối cảnh, hehe).

Xe chạy êm ru, máy lạnh phà phà trên đầu.

Nhưng bị kích bứt đầu từ đây. Em ca rô có 2 cái điện thoại, một em 1202 chuyên “giao dịch”, một em cảm ứng để lướt lướt. Cứ 5 - 10 phút đều như vớt chanh, ca rô có một cuộc gọi đến. Ở ghế sau chắc thiên thần áo trắng cụng rứa. A lô, em à, màn chi rứa? - Mở màn là giọng một giai khe khe, nói riu vào lưới chắc vì ngái ngủ. Loa 1202 thì ai cũng biết ròi, một người nghe chính cả xe nghe ké, vui vãi.

- Em đang trên xe, có việc chi rứa anh? – giọng ca rô hơi đanh. Nhẽ không ung cái bụng với giai khe này lắm, nhưng giai khe thì

biết để ch đâu được (hoặc biết nhưng đang mải tán gái nên kệ).

- Rứa à. Mà nỏ lệ có việc chi mới gọi cho em à? Nỏ có việc chi thì không được gọi à? Bla bla...Xe chậ không em? Đi có say xe, có mệt không? Xuống đến nơi thì sau đó em đi mô? Bla bla...

Ca rô không nhiệt tình tiếp chuyện lắm, âm ừ cho qua. Nhưng giai kia vẫn hót như khướu. Mình nghe ké mà cũng thấy ức chế.

- Thôi nha em tắt máy đây... em đang nghe nhạc...

- Nghe nhạc mà n chi đau tai, rứa em không muốn nói chuyện với anh à?

- Đi xe nghe điện thoại mệt lắm, em tắt đây.

Tút tut tut...

Sau cái tut tut ấy chừng mười phút, chuông điện thoại lại ngân lên khiêu khích.

- A lô - Em ca rô mất sắc như dao liếc vào chiếc điện thoại cục gạch khẽ nhú máy.

- Xuống đến nơi chưa em? Đi xe có chậ không? Có say xe, có ói không, có mỏi lưng không? - Lân này là giọng một giai khác.

Ca rô tiếp tục âm ừ, xong nhảm nhảm đại khái:

- Em không ói, xe không đông, lưng không mỏi, bla bla...

Mình nghe xong phì cười. Ca rô tắt máy, quay sang hỏi:

- Anh cười chi?

Mình mở chai nước đưa cho em nó, rô i cười tiếp không nói gì (uống đi em, uống cho ngọt giọng rô i diễn tiếp anh nghe cho vui,

đường còn xa.)

- A lô... - Bỏ mẹ rồi, để n lượt thiên thần áo trắng ngó i ghé sau lên tiếng. Chắ c lại các giai “thả dề”. Nhưng mình kịch liệt phê phán áo trắng vì loa em nó bé quá, chả nghe ké được gì, chỉ nghe một chiề`u đi.

- Anh gà công nghiệp à... em đang trên xe... (mình thêm tên gà công nghiệp vào, vì để ch nghe rõ tên thật)

- Răng lại nói rứa... máy em hế t xềng.... em ngủ sớm nên nỏ biế t anh nhắ n tin....dạ, em vừa ói xong... ói nhiề`u...

Đôi co thêm vài phút, thiên thần đòi tắt máy, nhưng có vẻ bên kia đang câu giờ một cách quyế t liệt.

Mười phút sau.

- Em nghe... dạ... xe đông anh ạ... em không say nhưng ói, chắ c mùi điề`u hòa...Em tắt máy đây, em mệt....

Thiên thần vừa tắt máy thì ca rô lập tức lên tiếng:

- Em sắ p xuô`ng Vinh... xe đông, em say... không ói... có đau đầ`u.... em tắt máy nha.

Bây chừ thì để n lượt mình say để n nơi. Vì nghe mãi một điệp khúc như cái đĩa CD vắ p lời, loanh quanh mãi cũng chỉ má y câu từ quen thuộc “say, ói, mệt, xe đông... tắt máy nha”. Định quay sang bảo không muố n nhận điện thoại thì tắt nguồ`n đi, nhưng thôi, ai bảo đẹp cho lắ m vào. Cho chề t!

Tổng cộng hơn hai tiếng đồ`ng hồ`, mỗi nàng nhận khoảng mười lăm cuộc điện thoại. Cuộc dài nhắ t chừng hai mươi phút (chắ c gặp

đúng ạ), cuộc ngắ n nhắ t vài phút, chưa kể reply sms cho các đố i tượng khác.

Hai tiể ng đờ ng hờ cho một giấ c ngủ, như cái con bé béo tròn một cục, bàn tay như nải chuồ i ngự ngồ i ghề giữa có phải ngon không. Nó chả có cuộc điện thoại nào. Lên xe là cắ m mặt ngủ, nước dãi có ngoắ n ngoề trên cắ m nó cũng chả ai quan tâm. Nó sướng vì xắ u, hehe. Xắ u, nhiề u khi là một đặc ân không câ n nói nhiề u, ít ra là lúc này.

Xuồ ng xe, nhìn theo hai bóng hờ ng đang khuắ t dầ n giữa đám đông, mình liên tưởng đế n hình ảnh các giai từng gọi điện cho hai người đẹp trong suồ t chuyề n xe. Các chú có biể t tới cảm giấ c và suy nghĩ của các người đẹp khi đượ (hay bị) gọi điện tới để “thả dề” không? Các chú thì nghĩ đang quan tâm đế n gái, đang lâ y lòng gái, trong khi với gái thì các chú chỉ là những đứ a quắ y rô i vừa đáng thương vừa lô bịch.

Hôm nay đi xe về , mình quyề t định thương gái đẹp!

Vợ, chồng - ngoại tình

Chồng cũ

Sau tuầ n trắng mặt, bắ c ghê ́ trèo lên tháo quả pin sau đờ ng hồ ́ treo tường ra, anh bảo: “Tắ t khi không dùng đê ́ n”, mình bèn hỏi:

- Anh làm gì thê ́ ?

- Ngủ thì câ n gì biê ́ t giờ, tháo pin ra cho đờ tồ n điện!

Phòng tồ i om, mình nhắ c:

- Bật đèn ngủ lên đi anh, em sợ bóng tồ i. Anh gắ t đọi tí, rô i hé cửa sổ cho ánh đèn đường hắ t vào, xong khoe “Nhà ta có cái bóng ngủ to nhắ t thành phồ ́ luôn”. Mình hỏi đầ u, anh chỉ vào cột đèn cao áp rô i cười khe khê.

Giao ban xong, mình ngô i dậy uồ ng nước, anh ân câ n dặn “À! anh bảo, lâ n sau thắ y má y đầ hàng xóm chửi nhau ngoài ngõ thì mặc xác chúng, đùng ra xem”. Mình hỏi: “Dạ, anh không thích em hiê u kỳ phải không?”. Anh gậ t: “Bọn nó chửi nhau xong sẽ khô cồ , mà khô cồ thì kiêu gì chẳng theo em vào nhà xin cô c nước”

Sáng nay đi chợ, lúc mở tủ lạnh câ t đờ mình phát hiện ra ba cái quầ n sịp gói trong túi bóng nhét ở ngăn đá, thắ y mình thắ c mắ c, anh giải thích: đờ mặc trong ngày thay ra bỏ vào ngăn đá cho hê t

mùi, hai ngày sau lôi ra mặc tiếp, cứ thế xoay vòng đỡ tôn nước với xà phòng. Mình tròn tròn mắt, sao kỳ vậy? Anh cười “Hơi mắt công rã đông tí thôi nhưng bảo đảm tiệt trùng!”

Nhà nuôi con chó. Anh nói anh yêu chó nhất, gà vịt, chim chóc các kiểu anh không thích. Mình cảm động khen “Anh thật là người có trái tim nhân hậu”, anh cười lòi cả mảnh lá hành xanh biếc dặt trong kẽ răng. Anh nói “Vịt lộn gà nấu giả cá không ngon bằng chó”. Đi nhậu với bạn, bao giờ lúc về anh cũng đeo khẩu trang rất kín. Thấy mình tò mò, anh bảo: “Giữ để về nhà ọ ọ cho con mực nó kiếm tí, toàn đặc sản cả, phí của.”

Dạo ni anh ý hay về muộn nên hôm nọ nhân lúc anh ấy ngủ say, mình tò mò xem tin nhắn thì đọc được cái này: “Hihi, em thấy anh có tỉnh không? Vào nhà nghỉ với em ra, anh toàn chạy sau xe công nông đầu ngang một lúc cho nó hết mùi nước hoa. Hôm nào không gặp công nông anh chạy sau xe buýt, ống xả của nó thách thức mọi thứ mùi luôn, hihi.”

Một tháng sau mình viết đơn ly dị đưa cho anh ấy ký. Ngó qua, anh ấy bảo “Không ký đâu, bỏ vợ lại phải cưới con vợ khác, tiền đâu ra mà cưới lắm thế” Mình lẳng lặng ra tòa đơn phương ly hôn “ngay và luôn”.

Hôm nay lên phây, mò vào tường anh ấy, thấy cái status “Bất hạnh lớn nhất của thằng đàn ông là lấy phải con vợ không ra gì”, 6300 like, 1478 comment, 901 share và vô số lời an ủi “Cố lên anh ơi”, “Năm tay anh thật chặt”, “Tặng hoa bó nó nè”...

Mình đi chết đây.

Vợ cũ

Vợ (cũ) chờ chôn`ng ra bê`n xe. Mọi lâ`n trước, chôn`ng vừa xuô`ng khỏi xe máy là vợ cắ`m đầ`u phóng cái vù má`t hút giữa phồ` xá đông người, để chôn`ng ngáo ngơ đứng đợi ô tô một mình. Sáng nay lúc chôn`ng xuô`ng xe, vợ vẫn đứng lại, tâ`n ngầ`n và bớ`i rô`i như muồ`n nói điề`u gì đó.

Chôn`ng nhìn sâu vào má`t vợ. Thấ`y vẻ mặt khó hiểu quá. Ừ, bình tĩnh hít một hơi thật sâu đi vợ, rô`i mạnh dạn nói cho chôn`ng biế`t điề`u mà vợ á`p ủ, chắ`t chứa trong lòng bắ`y lâu nay. Dù sao chuyện cũ cũng đã qua rô`i, không ai tắ`m hai lâ`n trên một dòng sông. Cái gì có thể tha thứ và bỏ qua được thì chôn`ng hứa sẽ bỏ qua, rô`i tâ`t cả sẽ như mây khói phù vân, vậy thôi...

Vợ nhìn lên trời như ướm chừng hôm nay sẽ nắ`ng hay mưa. Bên đường hoa dâu xoan nở trắ`ng xóa một góc phồ`, mùi thơm nhẹ như gọi lại những ngày đầ`u mình quen nhau. Tiế`ng ong mật rầ`m rì trên khóm dâu xoan. Giọt sương khẽ khàng rớt trên vai áo khiế`n chôn`ng khẽ rùng mình vì cảm giác thánh thiện và tinh khôi. Nào, hãy nói chôn`ng nghe tâm sự của vợ đi. Trước khung cảnh thanh bình và dịu dàng như ri, chôn`ng rắ`t dễ xúc động mà. Đường về` dẫu xa, nhưng chôn`ng vẫn để ngỏ. Hãy dừng cảm lên...

Năm phút dài như bắ`t tận trôi qua. Ô tô đã đế`n, bóp còi inh ỏi giục khách lên xe. Không cắ`m lòng được nữa, vợ buộ`t miệng: “Tiề`n tháng này đâu?”

...

Nhật ký đêm tân hôn

(hay tâm sự của một giai mới cưới vợ)

Mệt quá, mình chui bừa vô nhà tắm kéo cửa lại thở. Ngó trong gương thấy toàn kim tuyến lấp lánh bám đầy tóc tai, trán, cổ. Túi áo com-lê nhét đầy phong bì. Bông hồng cài áo héo rũ như cọng rau dền luộc vắt vẻo trên ngực. Ôi, cái dung nhan mình mới thảm hại làm sao!

Rửa qua mặt mũi rồi âm thầm chui ra. À, vợ nó đâu rồi nhỉ? Nãy mới thấy ôm váy lùnh nhùng đứng thờ ở nhà dưới cơ mà? Phải công nhận hôm nay vợ đẹp kinh với nụ cười ba giây nở một lần. Thì chả cười, sượng bỏ xừ ra vì cuối cùng cũng có thằng chịu rước.

Đảo mắt kiếm mãi không ra, mình phải lấy điện thoại ra a lô xem vợ nó ở đâu. Hô hô, chuông reo chưa đầy hai giây thì nghe có tiếng gõ cửa ở phòng WC, “Em đây, em đây, gọi chi mà gọi rúa háy?”. Sặc cười. Không hiểu với quả váy lùm xùm kia, nàng tác nghiệp kiểu chi nhỉ? Thảo nào lúc nãy đi lòng vòng chúc rượu mặt nàng có vẻ căng thẳng...

15 phút sau.

Kéo vợ nó vô phòng tân hôn, chốt cửa lại. Vợ cười nhăn răng, nói:

- Tí nữa thì em vỡ bụng anh ạ, ôi em nhọc quá, à kiểm phong bì cáy mô` (cái nào)!

Mình lúi trong hai túi áo com-lê ra một nắm phong bì xanh đỏ. Mẹ nói “Nhiều hè” rồi cười hihi. Để một hôm, mình ngó ngán mặt ra, bảo:

- Coi có sót cây mô nựa không, rằng anh thầy thiếu mất mấy thặng. Chẳng lẽ cưới nó thì mình đi, còn cưới mình nó lại quên à? Láo!

Mẹ nhìn mặt hòa theo:

-Ừ, rứa là láo. Mà anh tính coi lỗ nhiều không nha.

Mình ừ hử, “rồi rồi”...

Chiều tối hai đứa mới tỉnh dậy. Người nhà bảo hai đứa đói bụng thì ăn chi đi. Mình hỏi em ăn chi, mẹ ừ xịu bảo:

- Em thềm bát canh rau lang, củ em đã ngấm.

Mình mặc quần đùi hoa, cởi trần, xách rổ ra vườn hái rau lang. Muỗi bu chi chít, trời thì sẩm tối, cứ mãi mới vặt được một nắm rau lang. He he, lần đầu tiên lao động nghĩa vụ đây. Phải vác nguyên mấy vế t muỗi đốt vào khoe với vợ mới được.

Ăn tối xong hai đứa lang thang ra đầu làng dạo mát, tiện thể ghé vô quán làm điếu thuốc luôn. Bà chủ quán hỏi: “Vợ chú đó à, xinh hè”. Mình gật gật đầu, vợ cháu đây. Ừi chào, mở mồm phát âm hai từ “vợ cháu” mà thầy mình nhón lên bao nhiêu.

Mẹ bảo: “Em ra đây ăn sữa chua nha chớ”. Ừ, mẹ cứ biết đi cũng được.

Mấy chú xe ôm quen mặt cười cười nói, tối ni mấy nháy chú háy? hê hê, giữ sức nha chú. Mình bảo mệt bỏ xừ, nháy nhiều để ch

gì, rồi tranh thủ ghi vội hai con đề gọi là kỉ niệm ngày cưới cho nó hoành, mỗi con 5k.

Ngồi đợi dài cổ mà chưa thấy vợ nó ra. Chắc là đang tranh thủ nói xâu nhà chồng đây. Phải vô đó ngay mới được, tôi thì tôi mới trị cho, he he...

Đêm tân hôn.

22 giờ 30 phút.

Mệt mỏi, buồn ngủ dúi mắt định leo lên giường làm giấc nhưng thấy mọi người đang xúm vô ti vi xem bóng đá ngoại hạng Anh nên ngại ngại. Mọi bữa mình máu xem bóng đá lắm, nhưng giờ thì chả tâm trạng nào mà hóng nữa, nhưng vẫn phải giả vờ kéo ghế chăm chú, hỏi mấy không rồi thì, ờ hôm nay trọng tài mặc áo trắng cơ à?

Ông cậu nhú mắt ghé tai mình, nói:

- Vô ngủ với vợ mới đi chứ.

Đưa em họ chêm ngay vô:

- À mà đã kiểm tra hàng trước chưa anh? Cẩn thận củi lửa nha, he he...

Mình nhe răng cười cậu tài.

Chợt vợ nó nhả tin “Anh vào đây em hỏi nhanh”. Mình đẩy cửa vô, vợ nó cầm trên tay cái phong bì, nói:

- Cái này của con Hoài hở?

Chết rồi, mình giật lấy xem qua. Phong bì không đề tên người mừng, chỉ có mấy chữ lạnh nhạt “Chúc Hạnh phúc”. Hoài là bạn gái

cũ của mình, mợ nó biế t rõ em này... Chả biế t bên trong có gì, may mắ n thì vài tờ polime xanh xanh, xui nhấ t là tờ A4 viế t lắ ng nhắ ng kẻ tội trạng của mình, bẽ mặt!

Mình giặ t cái phong bì, nói:

- À em Hoài, em Hoài, để coi mừng má y trăm nào.

Nói the ́ nhưng bụng thì lo thắ t lại. Gì chứ cái em rấ t chi là cá tính như em í thì chả biế t nó làm gì với mình để mà tính trước. Hoài là bạn gái cũ, thực ra chưa có gì quá sâu đặ m, mình nhớ là chỉ vài lầ n hẹ n hò rồ i lồi nhau vào ngõ tồ i thui sờ tay, hôn hít qua loa. Cũng còn nhớ có lầ n đặ ng say sưa chén “cháo lưỡ i” thì Hoài ngắ ng ra, lè lưỡ i quẹt quẹt vào vai mình rồ i lắ y tay gỡ trong miệ ng ra má y cái hạt ổi, bảo:

- Anh sâu răng hở?

Mình tím mặt nhe nhỏ n cười, bảo: “Ừ, răng sâu”, rồ i hai đứ a lại hun nhau tiế p, hihi.

Lại có lầ n lồi nhau vào ngõ nhà hàng xóm abc, vô phúc the ́ nào đứ ng lúc ông già nhà đấ y chạy ra tè bậ xuồ ng câ u ao. Nhịn cười mãi, nhưng đế n lúc nghe tiế ng tồ tồ rồ t xuồ ng mặt hồ yên ả, mình không kìm nổi bật cười hô hô ́. The ́ là lão ấ y phanh ngay lại, rút đèn pin ra dọ i thắ ng vô mặt hai đứ a rồ i chửi lèm bèm, “Đù má, làm bồ ́ mà y tưởng trộm”. Vài ngày sau xóm làng đấ xôn xao tin “hot” bắ t đượ quả tang thắ ng K với con A mầ n nhau trong vườn nhà ông T. Ngại kinh, nhưng chả biế t thanh minh kiế u gì nữa...

Nói chung không có chi phải lắ n tắ n với mớ i quan hệ với Hoài. Sau này không còn liên lạc với nhau nữa nhưng cứ về quê là mình lại rủ nó đi đầ u đố ôm hôn tí ti rồ i ai về nhà nấ y. Chả làm gì quá đắ ng cả!

Bây giờ thì có cái phong bì này. Mình cũng tò mò. Mẹ nó giục:

- Mở ra xem nào.

Mình bóc ra, bỏ mẹ, có mẩu giấy nhỏ cuộn lấy hai tờ 100k. Mình đưa tiền cho mẹ rồi cầm mẩu giấy đọc. “Anh K, vì ai?”. Hô hô. Bí ẩn bỏ mẹ. Mẹ nó bảo đưa xem nào, rồi lầm nhảm đánh vần từng chữ một, “A nhờ anh, K, vì i vi huyề n vì, a i ai – Anh K, vì ai?”

Đọc xong mẹ lừ đừ hỏi:

- Nó viết thế này là sao đây, sao đây?

- Ờ, em hỏi anh thì anh biết hỏi ai.

- Điều, đồ điều - Mẹ lừ mắt. Làm gì mà nó lập lửng như này thì anh chắc thừa biết, sau này mà có chuyện gì thì đừng trách em. Cái con thần kinh, cái loại tro trên, gái đứng đả đàng hoàng thì thấy đàn ông có vợ rồi phải biết đường mà tránh xa, đây còn bày trò thư từ vợ vắn. Rõ là loại lòng dạ đen tối...Huhu, mẹ ơi vào mà xem.

Mẹ nó khóc huhu, khóc tầm túc, mình nhìn mãi chả thấy tẹo nước mắt nào mới điều chứ. Mình bảo:

- Khóc chán chưa?

Mẹ lạnh tanh nói:

- Tui đùa cho vui thôi nhá, tui khóc vì ngán áy năm đong đưa nhau mà nó mừng anh có 200k, kẻ tình cũng bạc nhể!

- Mất dạy! - Mình lừ mắt nói.

- Ừ, mất dạy đậy, cái con điên này em phải save nó lại mới được...

Mười một giờ. Mọi người lục đục tắt đèn đóng cửa đi ngủ, mệt quá mình ôm cái gối quay mặt vào tường ngủ luôn.

Đang thiu thiu thì mợ nó lay lay tay mình, nói:

- Ê, ngủ thật hả ku?

Mình không thèm mở mắt, bảo:

- Ừ, ngủ, ngủ rồi i.

Mợ nó giật giật vai, giọng the thé:

- Không giao ban à?

Bực điên. Giao cái mẹ gì để tao ngủ. Mợ nó vùng văng năm quay lưng lại, nói:

- Thì thôi, đây cũng để ch thêm nhá. Tưởng là đêm tân hôn thì giao ban cái cho ý nghĩa, không thì thôi, đây cũng ứ thêm...

Năm rưỡi sáng, tỉnh ngủ vì có con gì kêu vo ve bên tai. Bật đèn tìm mãi không thấy con gì. Ngó sang mợ. Trông mợ nó khi ngủ ngon phết. Cái váy mỏng lưng ngang đùi, vòng ngực căng đét, đặc biệt cái miệng chúm chím rất đáng yêu.

Thế nào lại thêm làm tí. Đưa tay xoa xoa hông mợ, mợ càu nhàu “gì đời gì đời”. Mình thủ thủ bên tai “Nào, dậy làm tí nào”. Mợ đập cho mình phát, lảm bảm “Em đang có đê ca”. Đê ca là cái chó gì nhỉ? Nghĩ mãi không ra. Hic, hay là tên viết tắt của thặng ranh nào? Đăng Khôi à? Đình Chiến? Đàm Khánh? Cáu quá gấ t, “Nè, đê ca là đũa nào đậy hử?”

Mợ trở mình, nói lí nhí “là điề u kiện ông hâm à!” Vẫn để ch hiểu gì. Điề u kiện khi gì mà điề u kiện, mà tui chả cần biế t điề u kiện

là cái của nợ gì, có làm tí không nào? Không thì để tui dậy đun ấm nước pha mì tôm ăn, đói bỏ xừ.

Ngoại tình

Ngày...

Đi công tác một tuầ n về , mình nhớ hắ n nên gọi.

- Anh đang ở đâu em qua nhìn mặt tí cho đỡ nhớ.

- Đang đi đổ rác, nhanh còn kịp.

Mình vội đeo khẩu trang, dắ t chó ra đường. Chồ ng hỏi:

- Đi đâu giờ này?

- Đưa con Phồ c đi dạo, hỏi gì nữa không? - Mình nguýt cho cái.

- À, không!, chồ ng nói

Ra đường, con Phồ c đứng là hư, cứ nhè lữ chó cái hàng xóm mà lao vào làm mình chạy theo muố n đứt hơi. Đế n ngõ nhà hắ n, thắ y một thắ ng bụng to quen quen, đội mũ vải (chắ c của vợ), tay câ m xô rác đang đứng đợi má y người dọn vệ sinh. Mình nhận ra hắ n vì cái bụng giun và quả đầ u gồ i củ lạc không lẫn vào đâu đượ c. Hắ n nháy má t nói nhỏ “Vừa đi vừa nói chuyện cho tự nhiên”. Hắ n đi trước, mình dắ t con Phồ c theo sau. Đế n hàng rau, hắ n mua bồ n bó rau muố ng, xin thêm củ hành và ba quả ớt. Đế n lúc trả tiề n, hắ n quay sang hỏi “Anh chỉ mang có 18k, cho anh mượn 10k mai anh trả cho”. Mình rút tờ 20k trong áo con ra, hắ n dứt tọt vào cặp quầ n luôn. Mình hỏi:

- Èo, anh mua gì lắ m rau thề ?

- Cho ngày nay, cho ngày mai ... cho 2 ngày sau - Hắ n giờ 4 bó rau lên, vừa đi vừa hát.

- Bài gì đấ y?

- “Bài ca xây dựng” của Hoàng Vân.

Lúc đê n ngõ, mình hỏi

- Nhớ em không?

- Nhớ chệ t đi đượ, sáng mai phòng 213, 5 giờ 45 phút nhé. - Hắ n gật gật.

Rồ i tạm biệt nhau. Con Phồ c vùng lên kéo mình xinh xịch một đoạn, hắ n nói với theo “Cho nó củ giề ng”.

Ngày...

Năm giờ sáng, mình xách túi đựng vọt câ u lông ra khỏi nhà. Chồ ng đang cong đít quạt than tổ ong, bảo:

- Lúc về nhớ ghé qua chợ mua cho con hĩm lạng ruồ c bông ná.

- Rồ i, rồ i! - Mình gắ t!

Ra công viên đợi mãi không thấ y hắ n đâu. Đang lơ ngơ thì thấ y cái bụng giun khuynh khuynh vừa đi vừa chạy, miệng hét to “1...2...3... thể dục... khỏe...”, như duyệt đội danh dự! Ngang qua chỗ mình, hắ n nói vào tai “Chạy một mạch ra nhà nghỉ luôn đê” rồ i tiếp tục hô vang “1...2...3.. thể dục...khỏe”, đôi đầ u gồ i củ lạc lúc lắ c, lúc lắ c nhìn tề u không đờ đượ.

Ngày...

Hai tuấn ròi mới gặp nhau. Lúc lao động trong nhà nghỉ mình đòi ba cái, hấn méo mặt bảo “Hai thôi, để một cái tòi còn trả bài cho con ngan già không nó nghỉ”. Hấn kể hôm đi thể dục buổi sáng về, con ngan già cầm bát nước ấm đợi sẵn ở cửa, bắt nhúng “trym” vào xem có nổi váng không. Mình tái mặt hỏi “Thế có nổi không?”. Hấn cười rất gian “Nổi là nổi thế lào, lúc qua chợ anh đã mua quả chanh ròi. Tuy hơi xót tí nhưng yên tâm hế t váng.” Hic, cứ như sấp làm món pín bò tái chanh, hehe.

Ngày...

Đạo này lão chông nghỉ, nên hai đứa ít liên lạc. Mình mua thêm cái điện thoại cục gạch nhét vào cặp lờng mang đi làm cho chắ c gạo, cứ về nhà là vút trên bình nóng lạnh trong nhà tắm, nhớ quá thì gọi vài phút lúc đi vệ sinh, xong tắt nguôn. Hấn cũng có một cái cục gạch. Mình hỏi:

- Anh để đâu mà con ngan già không biế t?

- Đi làm thì buộc vào cái dây vải ròi nhét trong sịp. Có hôm đi đái lòi nhâm mẹ nó cái điện thoại, gông sức mãi mà không thấ y nước ra, ngó xuông mới biế t nhâm hàng.

Ngày...

À mà thôi, từ hôm nay không viế t nữa. Ngày nào mà chẳng đồ rác, đánh câ u lông, chạy thể dục, nhà nghỉ... Con ngan già nhà hấn biế t được chắ c cái mặt mình khỏi phải đi thẩm mỹ Cát Tường luôn.

Mỗi khổ của Single

Hôm i mới ra trường tôi làm hợp đồng cho một công ty. Ở công ty tôi hay chơi với chị Na. Chị là một bà mẹ đơn thân, nhưng vì sao đơn thân thì chịu, tôi cũng không hỏi bao giờ. Buổi trưa xách cặp về hay gặp chị Na xúm xít với một nhóm 5, 6 chị nữa ở phòng giao ca. Có bữa hỏi chị:

- Sao trưa chị không về nhà?

Chị Na ghé tai thì thà m:

- Không dám về luôn í, về là chúng nó tổ chức nói xấu sau lưng mình!

Chị Na kể, hôm i mới vào ngây thơ không biết gì, hết giờ làm là tốt đi ăn. Đồng nghiệp ở lại mách:

- Này này, mày có những chuyện nọ, chuyện kia thật à? Sao tao nghe mọi người đồn toàn những chuyện không hay về mày thế?

Chị Na ngơ ngác hỏi đồn gì.

- À, bọn nó bảo mày cặp với một lão đã có gia đình, mỗi tháng hă n cấ p cho mày mấ y triệu nuôi con...

Nghe xong chị Na ngán ngấ n nước mắ t lặ ng người không nói gì. Kể từ đó trưa nào chị cũng xuố ng phòng giao ca gồ i. Quả nhiên không ai còn nói xấu sau lưng chị nữa, mà chuyển kênh sang... nói xấu đứ a khác - những người không có mặt.

Nhưng không được nói sau lưng thì mọi người chuyển sang “quan tâm” kiểu khác.

- Chị hỏi thật háy, bố đưa bé là ai thế? Chỗ chị em với nhau, có quan tâm thì chị mới hỏi.

- Thế giờ có định đi bước nữa không hay là thôi? Mỗi tháng “thằng ấy” đưa cho bao nhiêu? Đủ tiền nuôi con không?

Chân tình, thăm thiết hơn có người còn vỗ vai an ủi.

- Kể cũng tội cho con bé nhà em, con người ta có bố bên cạnh, con mình thì không. Có khi nào nó hỏi bố tên gì, ở đâu không em? Có biết mặt bố không?

Mỗi câu hỏi đều như mũi kim đâm sâu vào trái tim khiến chị đau nhói và bẽ bàng. Nhiều khi bị gặng hỏi, chị định nghiêm mặt bảo:

- Đó là chuyện riêng tư gia đình, xin lỗi đừng hỏi nữa được không?

Nhưng rồi chị lại sợ đồng nghiệp - những người luôn tự nhận “tao có quan tâm thì tao mới hỏi” - đã ng lòng.

Chị em chơi với nhau khá thân nên chị kể, chơi Facebook cũng lâu nhưng rất ít khi cập nhật trạng thái, thi thoảng post vợ vẫn bông hoa lên chủ yếu để bạn cũ biết mình vẫn sống là chính. Chỉ cần up cái ảnh ngò i cà phê một mình, năm giây sau sẽ có vài tin nhắn của đồng nghiệp “góp ý”, hỏi han.

- Này, lại ngò i với phi công nào thế? Mình có con rồi, làm gì cũng kín đáo đừng để con nó tổn thương em ạ.

- Khai thật với chị đi, hôm qua ngò i với anh nào?

Đi chơi Hồ Tây về, post cái ảnh sen tàn kèm mấy chữ vu vơ “Không có gì là mãi mãi...”, lát sau thò mặt ra câu thang gặp ngay chị trưởng ban. Chị trưởng ban níu áo hỏi:

- Mới bị thắ`ng nào đá hả? Thôi em ạ, yêu đương gì tâ`m này nữa, một lâ`n chưa đủ hay sao mà còn mơ tưởng xa xôi?

Lúc dắ`t xe ra về, em phòng bên vẩy vẩy tay:

- Em hỏi thật, cái tút (status) vừa rô`i chị nói về` lão X. phải không? Chị với lão ấy có vắ`n đê` gì à? Bỏ nhau rô`i à?

Chị Na bảo, có cảm giác chi câ`n nhờ tay đánh một dắ`u chắ`m trên Facebook thôi, cả công ty sẽ rĩ tai nhau “Chắ`c lại ám chỉ mới chắ`m dứt với một thắ`ng nào đó!”

Trong mắ`t đờ`ng nghiệp và hàng xóm, chị gắ`n như trở thành một “nạn nhân” câ`n được thương hại và an ủi mặc dù chưa bao giờ chị thắ`y mình đáng thương.

Hai năm sau chị lắ`y chồ`ng, từ giã thân phận của một single mom. Một người mà chị không yêu.

Chỉ vì không thể chịu đựng được sự “quan tâm” của mọi người.

Nhật ký của vợ

Ngày...

Hắ n lại tổ chức nhậ nhệ t tại nhà. Lúc rượu phê phê, đọc xong tám bài thơ, hắ n vung tay nói với các “chiế n hữ u”:

- Các chú ơi, các em gái ơi số ng trên đời quan trọng ở chữ tình thôi. Tiề n bạc chỉ là phù vân như mây như khói.

Mình nghe được bèn gọi hắ n vào bệ p, hỏi:

- Tiề n là phù vân hử? Đưa đây tám chục mua chai nước mắ m với gói ô mô đê.

- Hic, người ta đang thắ ng hoa, mắ m cái gì mà mắ m - hắ n gắ t. Xong quay ra đọc tiề p năm bài. Các em gái vỗ tay đôm đốp khen thơ anh hay hơn cả thơ của mắ y ông nổi tiề ng thế kỷ mười tám nhì. Hắ n vênh mặt bảo: “Thế mà con khọ m già nhà anh chẳng khi nào thừa nhận. Chết tiệ t cái con khọ m già!”

Ngày...

Sáng nay có cuộc họp xóm bầ u tổ phó tổ Vệ sinh môi trường thôn. Hắ n nắ m dài trên ghê bảo:

- Làm thì làm trườ ng luôn cho oách, phó đê ch làm.

- Anh chẳng có chí tiề n thủ gì cả! Cứ từ từ làm tổ phó tổ quét rác cái đầ, phá n đầ u dầ n dầ n, tích lũ y thêm kinh nghiệm chắ mắ y chồ c lên tổ trườ ng vệ sinh á y chớ.

- Hic, trong nhà này tao nói còn chẳng ai nghe nữa là tổ trưởng tổ vệ sinh của xóm - Hắ n lừ mắ t, rô ì giục dọn cơm ăn “để tao còn đi ngủ.”

Ngày...

Hôm nay kỷ niệm 5 năm ngày cưới. Mình hỏi:

- Anh không mua cái gì tặng em à?

Hắ n gãi tai xin ba chục.

- Để làm gì?

- Thì đánh con đề 05, tô ì trúng hai triệu mô t vợ chồ ãng ta đi làm bữa cho hoành.

Tô ì đề vè 04, hắ n chửi: “Định mệnh, số nhỏ vãi” rô ì lên facebook viết tặng mình bài thơ:

“Hôm nay ngày cưới đôi mình

Lẽ ra ta đã linh đình rượu say

Nhưng mà số số nó quay

Như con chuột kẹp bay ba mươi nghìn”

- Thơ gì mà buồn cười thế? - Mình hỏi.

- Nhiều người làm thơ buồn cười hơn anh nhiều - Hắ n nhe răng cười - Bài này anh tính gửi báo lá cải lấy nhuận bút mua quà cho em.

Ngày...

Mình đọc được bài báo so sánh chồ`ng Tây và chồ`ng Việt, thấ`y chồ`ng Tây ga-lăng, hào hoa, lịch thiệp, chăm làm việc nhà và biế`t chia sẻ... bèn mở lên cho hắ`n xem mà học hỏi. Hắ`n ngó qua như chó xem tát ao, rô`i làm câu:

- Bọn này chỉ được một cái hơn đàn ông Việt.

- Cái gì?

- Tờ Rìm

Ngày...

Hôm nay thắ`ng hàng xóm xây bờ tường lắ`n sang đấ`t nhà mình nửa mét. Mình nói với hắ`n, hắ`n chạy ra nắ`p sau bụi chuồ`i ngó nghiêng rô`i lui thúi đi vào.

- Sao anh không có ý kiế`n gì?

- Uầ`y, thắ`ng đấ`y xắ`m trỏ kinh vấi. Kệ nhà hắ`n.

Nói xong hắ`n vào nhà bật máy tính viế`t bài đắ`ng sò ta tút phắ`n đố`i việc nhà hàng xóm lắ`n đấ`t, lời lẽ vô cùng đanh thép và quyế`t liệt. Mình bèn hỏi:

- Sao anh không ra mà chửi hắ`n, lên viế`t sò ta tút chửi thì hắ`n có nghe được đâu?

- Vì nó không nghe được nên mình mới viế`t, đề`ch phải sọ!

Ngày...

Bạn cũ đế`n chơi, toàn xe ô tô bóng loáng. Hắ`n ngô`i tiế`p bạn mà vấ`mồ` hôi trán, chắ`c căng thẳng. Lúc tụi bạn về`, hắ`n lí nhí hỏi mình:

- Em có khinh anh không? Có so sánh anh với tụi nó không?

- Không.

- Ồm, anh là thắ`ng chồ`ng chẳng ra gì, anh xin lỗi em.

Mình rơm róm nước mắ`t. Tự nhiên thắ`y thương hắ`n chi lạ ...

Một đêm ở nhà vợ cũ

Mười một giờ trưa bước lên phòng bán vé ở bên xe. Việc đầu tiên là nói lỏng thắt lưng thở phát đã. Hic, điều hòa bọn này mát thật. Từng luồng khí êm dịu luôn sâu vào tận cơ quan thiết yếu nhất.

- Anh ơi về mô ạ?

Em bán vé thò cổ ra vẫy vẫy. Sau 3 ngày làm người nổi tiếng ở xứ người, hôm nay mới được nghe tiếng Nghệ xịn, tự nhiên thấy yêu “về mô” vãi.

- Cho anh một vé về Nghĩa Đàn.

- Dạ, cho em xin một trăm rưỡi - “Về Mô” cúi đầu bảo.

Giờ thì nằm thẳng căng trên xe, lim dim ngủ chờ sáu tiếng nữa có mặt tại nhà cụ bố vợ. Lão tài xế khỏe biết cụ bố vợ, trước kia suốt ngày ngò ì oánh phỏm với nhau.

Hóa ra ông cụ nhà mình cũng nổi tiếng phét. Hò ì mới làm rê, về quê ngoại chơi ông cụ vẫn hay rủ mình làm tí với mấy người họ hàng “H. mô ngò ì đan quạt đi, ta đánh cho bọn ni hết xèng đỡ nói phét!” Mình oánh được nửa tiếng chả biết được hay mất nhưng mỗi lưng quá nên toàn bỏ cuộc. Nói chung món này mình không ung nên hay ngò ì sau lưng xui đại ông cụ rút con gì, chốt con gì cho chắc. Mỗi khi nghe theo mình, bị thà ãng ngò ì cạnh ăn chốt hạ, ông cụ vỗ đùi đánh đét bảo “Định mệnh nghe mi bị hấn chộp mất

rồi, tau đang định rút con khác”, mình nghe cười, nói “Tại bài hấn đồ chứ có phải tại con đâu!”, rồi lại xui tiếp.

Năm giờ chiều. Bớt taxi vào tận ngõ nhà vợ. Mẹ vợ chạy ra nói: “Ồ, nhanh hê, xe chạy mấy giờ mà về nhanh hê”.

Vào nhà. Mình cởi áo ném vớ t thành ghế, mẹ vợ đang pha cà phê ngược sang nhìn, bảo:

- Đạo ni béo hê, yêu em mô không mà béo hê.
- Con chả yêu ai ả, để rửa cho gái hấn thêm - Mình lễ phép nói.
- Thật không đó, không yêu em mô thật ả?
- Dạ, vâng.

Nghe mình nói, mẹ vợ có vẻ ưng nên cho thêm 2 thìa sữa vào ly cà phê.

Bây giờ tối, nghe tiếng lịch bạch ngoài sân, quay ra biết ngay là “Ú Thèm” đi làm về. Độ này trông thị mẫn ghê: quần vải bó căng, áo sơ mi cột tay, nhìn cũng ra vớ n đề phết, không biết đã kịp có anh nào chưa. Con gái đang múc canh rau ngót ngược lên bi bô:

- Con chào mẹ!
- Ai đang ngồi cạnh con đó? - Ú Thèm hỏi con gái.

Nhìn sang mình, con gái khoe:

- Bớ, bớ của con!
- Bớ của mi đạo ni nổi tiếng rồi! - Thị bỏ cặp xuống, đùng đùng bảo.

À à, lờm rau gấ p thịt, ý tại ngôn ngoại nhê , chấ c hay thập thò vào Facebook mình hóng chuyện đây (đề ch biế t nick ảo của thị là gì, block phát cho bõ ghét).

Ăn xong, con gái câ m đôi vọt câ u lông bé tí đưa ba một cái, mẹ một cái, bảo:

- Ba với mạ đánh câ u lông đi, đánh đi!

Mình quay sang nhìn *Ú Thèm*, *Ú Thèm* quay mặt lên ti vi nở nụ cười rấ t ẩn ý. Con gái mới tí tuổi mà kinh thật, định xui ba mẹ ngoại giao câ u lông đây. Mình bảo:

- Thôi con chơi với mẹ đi, ba đi xe cả ngày mệt rô i.

Nó khóc ré lên, kiên quyế t bắ t giao lưu bắ ng được. *Ú Thèm* thấ y thế bặt cười khanh khách, dỗ con gái:

- Bô của mi chỉ đánh với các cô trẻ trẻ, xinh xinh thôi.

- Có cái mút í, dì đề ch đâu ra - Mình cũng không nhin được cười, bèn nói vu vơ:

- Có mà đầ y, toàn các em trên phây... lạ chi! - *Ú Thèm* xì môi.

Mười giờ. Vào phòng ngủ, con gái đập đập lên nệm bảo:

- Mẹ ngủ bên này, bô ngủ bên này, con nằ m giữa nghe kể chuyện ngày xưa ngày xưa.

- Con nằ m dưới sàn với bô đi, mẹ nằ m trên này với bà cho rộng. - *Ú Thèm* vừa nhỏ lông nách vừa nói.

- Đề con ngủ với bà cũng được, mẹ ngủ với ba đi - Con gái vùng vắ ng.

Mình thấy thế liên đễ con:

- Con nă`m đây nghe ba kể chuyện ngày xưa ngày xưa nha, mẹ hôi nách lă`m không nă`m đây đưọc mô.

- Nói liên thiên cái chi đó? - Thị bữu môi gắ`t - Không biế`t đưũa mô hôi nách nha!

Đang cãi nhau ai hôi hơn thì con gái lôi trong ba lô ra cái quầ`n đùi của bồ` , nó cứ ôm khư khư trong lòng như ru búp bê. *Ú`Thèm* bảo “Bỏ xuố`ng đi con, ... không mặc sịp nên hôi lă`m đó”. Thị xoáy đầu kinh, vẫn nhớ cơ đầ`y?

Đưa đầ`y mãi, cuô`i cùng con gái cũng nă`m cạnh bồ` nghe chuyện ngày xưa. Ranh con này không thích đưọc truyện trong sách, cứ phải chuyện bịa của bồ` mới ưng. Kể cho nghe chuyện thỏ con một hôm vào rừng hái nấ`m bị chó sói cắ`n cho phát, thỏ con bèn về` nhà mách thỏ mẹ. Thỏ mẹ xông ra hỏi đưũa nào đắ`nh con ta rô`i đầu chó sói chạy bán sô`ng bán ché`t. *Ú`Thèm* nă`m trên giường thò cổ xuố`ng vừa cười vừa bảo:

- Chuyện chi mà lạ rứa, thỏ lại đầu đưọc cả chó sói à? Chuyện vô lý rứa mà con cũng nghe, hăm!

- Con thích nghe chuyện ni, kể tiế`p đi ba... - Con gái giẩ`y đầnh đặch.

Kể một lúc quay sang đầ`y thấy con gái ngủ lúc nào không hay. Bà ngoại bật đèn ngủ rô`i bỏ ra ngoài, nói nhỏ trước khi khép cửa: “Đề` mẹ lên gác bóp lưng cho ba con. Ba con đạo ni hay đầu lưng lă`m”.

Trong ánh đèn dịu dịu, điề`u hòa mát mát, tự nhiên thấy dầu hế`t cả mắ`t. Trên giường *Ú`Thèm* trở mình tám vòng, thi thoắ`ng thờ dầi tâm trạng. Chắ`c đầng lo công việc ở chỗ làm đạo này trì trệ vì

nắ ng nóng. Hé mắ t nhìn lên, thắ y cái váy xanh cổ vịt bậ bùng trước quạt như cánh buồ m căng gió. Khồ thân, lo lắ ng công việc quá đê n nổi váy tồ c lên tận cổ mà không đê ý, đã thê vài phút lại khê ho một tiế ng rắ t ý nhị trong cổ, chắ c ô m rô i. Mình gắ t:

- Ngủ đi đê con nó ngủ, ho lắ m thê !
- Ngủ thì cứ ngủ đê, lắ m chuyện - Thị gắ t lại.
- Ho rứa bô ai ngủ đượ, mà trở mình ít thôi.

Quay lưng ra ngoài, thị chép miệng:

- Đây quen rô i nha, khó ngủ nó quen rô i nhá!

Cãi nhau một lúc mình chọp mắ t lúc nào không hay. Sáng mở mắ t đã thắ y ông cụ đứng ngoài cửa giục “Dậy rửa mặt rô i đi ăn lòng lợn đi, định mệnh cả đê m qua đê ch ngủ đượ, đi làm chén cho mát”.

Đánh răng, rửa mặt xong leo lên xe ông cụ. Ông cụ hỏi:

- Tô i qua ngủ sớm rứa, mệt nên chắ c đê ngủ hê?

Không biê t có ý tại ngôn ngoại không, mình bảo:

- Dạ, ngủ một mạch chẳng biê t gì trời đắ t luôn.

Ông cụ phanh cái két, ngạc nhiên hỏi lại cho chắ c:

- Thật à, thật à? Ngủ không biê t gì à?

- Vâng.

Ông cụ phóng cái vù, lắ m nhắ m câu gì đó nghe không rõ.

Ra quán gọi hai bát cháo, một đĩa lòng, một cái bánh đa và một chai rượu trắng. Ông cự bảo:

- Bô' đang nghi bị gút, bác sĩ nói kiêng lòng lợn nhưng thôi kệ hă' n, uô' ng đi, chề' t biề' t liề' n sợ cóc gì!

Mình cách ly, bảo:

- Ủm, kệ chớ, sô' ng trên đời thềm miề' ng đô' i lợn mà còn không dám ăn thì cũng coi như chề' t rô' i, mầ' n mạnh đi bô' .

Gọi “bô' ” phát cho thuận miệng. Bô' có vẻ ung. Lát sau bô' hỏi:

- Mi có thích cô Linh dạy con Sóc không, thích thì siêng đưa Sóc đê' n lớp.

- Nhìn rằg bô' , ra gì không?

- Cụng được nhưng môi thâm.

Uầ' y, lầ' y vợ ðùng lầ' y ðưa môi thâm (thề' mà còn bày ðặt mai mớ' i cho mình, hiểm thật).

Chiề' u ngủ dậy mình chào té. Ông cự bảo *Ú Thềm*:

- Mi ðưa hă' n ra ðường bắ' t xe nha, bô' mệt.

Ú Thềm im im không nói gì, lát sau ðã thầ' y nỏ xe sẵn ngoài sân. Khoác ba lô, nhảy lên xe, cớ' tình bám vào vai thị phát. Thị ðể yên, có vẻ xuôi xuôi.

Xe lướt qua hàng phượng xanh muốt ðang nở hoa, *Ú Thềm* chạy xe chầ' m chậm, chột thị quay lại hỏi “Bắ' t xe buýt hay xe khách?”, giọng êm và muốt như ðang hát ru, yêu vãi. Mình bảo “Xe chỉ cụng ðược”. Thị gật gật, duyên kinh. Sẵn khung cảnh thơ mộng, ðịnh ôm eo thị cái xem sao, nhưng ngài ngài nên rụt tay lại.

Đế'n đèn đỏ, nhảy xuống bảo thị "Về` đi". Thị im lặng không nói gì, quay xe trở lại. Chợt sực nhớ, gọi với theo:

- À quên, câ`m ít tiề`n cho con ăn thêm cái gì.

- Đạo ni giàu hè, nổi tiề`ng có khác, nhiề`u tiề`n rứa! - *Ứ`Thèm* nói vu vơ.

Nhảy lên xe buýt đang đợi sẵn bên đường. Xe chạy được một đoạn, quay lại thấ'y bóng Ứ`Thèm khuấ`t xa dầ`n, xa dầ`n giữa phồ` đông người...

Hai năm sau ngày cưới

Sáu giờ sáng đã tỉnh dậy rồi nhưng vẫn còn cô nả m thêm tí nữa. Ngoài vườn tiếng chim gì hót nghe thật vui. Tiếng trời mùa thu mới dễ chịu làm sao, gió hiu hiu lùa qua cửa sổ, mơn man trên mặt... Ôi, cuộc sống nhiều khi nhẹ nhàng và thanh thản lạ lùng.

Là... Dậy đi dậy đi!

Giật hết cả mình. Bao nhiêu lãng mạn biến mất tiêu chỉ trong 1/3 giây. Vợ mình hay có cái kiểu “Gõ cửa ngày mới” lạ lùng như thế. Hai năm sau ngày cưới, sáng nào cái giọng vùng chiêm trũng lúi lỏm L cao N thấp ấy cũng gọi tôi dậy từ lúc 6 giờ 30 phút, ngày nào cũng gọi đúng giờ đậy - chính xác như đồng hồ Tây nhà Nghị Quyết.

Dậy đi, còn ít cơm nguội đêm qua đậy, anh rang thì bỏ ít dầu thôi, tháng vừa rồi tôi hơi nhiều tiền tiêu vặt đậy. Xong thì quấy cho con Hím nôi cháo. Nhớ đun nhỏ lửa nhé, kéo lại trào hết ra.

Tôi nói giọng giả vờ ngái ngủ “rồi, rồi”... Vợ gất:

- Rồi rồi cái gì mà rồi rồi. Nắm ườn ra đậy mà hồ khẩu hiệu à. Còn chậu quần áo ngâm từ hôm kia nữa đậy, liệu mà giặt đi không thành dưa úng bây giờ. Dậy..y..y.yy..!

Giật mình tập hai. Con chim gì ngoài vườn cũng bỗng nhiên cầm bật chẳng thấy hót nữa. Một ngày mới luôn khởi đầu như vậy. Bao giờ cũng bị kéo tụt từ trên mây xuống thẳng ao bèo không thương tiếc. Cuộc sống hôn nhân nhiều khi phũ hơn mình vẫn tưởng. Cái

người đàn bà vừa gân cổ, nheo nhéo sai vặt mình với chấ t giọng khế chua và ngọng lúu â y - cách đây hai năm má y ngày chứ má y vẫn đang là cô gái nhí nhảnh xì tin, chỉ biế t học, online và nhõng nhẽo bên mình.

Dậy thì dậy, cứ làm như người ta là kẻ lười nhác lắ m không bắ ng. À, đêm qua ngủ quên má t, thắ ng Barca không biế t thắ ng hay thua. Mới mua thêm má y chú tiề n đạo mà đá không ra gì thì nhục. Bật tivi đợi một lúc... “Tiề p Villareal trên sân nhà, các câ u thủ Barca mặc dù thiế u vắ ng nhiề u trụ cột nhưng vẫn ra sân với quyế t tâm dành trọn ba điể m. Ngay từ phút thứ năm của trận đấ u, Xavi nhận đườ ng chuyề n tinh tể từ Inesta rô i xoay người dứt điể m...”

Đúng lúc gay câ n â y thì con Hĩ m thức giắ c, khóc ré lên. Vợ thì đang đi đổ rác. Tôi chạy vội vào phòng ngủ của con bé mà không kịp biế t cú xoay người của Xavi cuố i cùng kế t thúc bắ ng cái gì nữa. Tiề c hùi hụi...

- Lầy lầy – Vợ há t hàm gọi giậ t, trên tay câ m cái điện thoại tàu của tôi - Du lầy là du lầy đây?

Bỏ mẹ rô i. Cô á cứ khi nào căng thẳng hay bức xúc là y như rắ ng xác suấ t ngọng “L cao, N thấ p” sẽ có chiề u hướng gia tăng. Dở thật, tô i qua ngủ riêng, có sms qua lại với em Micky kute. Em này và tôi hay đõng đưa nhau trên một diễn đàn vớ vẩn, rô i ảo ảo, thực thực chả biế t kiề u gì mà lầ n.

- “Kính nhờ... *Anh ơi Hà Lợi mùa lầy hoa sữa bắ t đầ u thom rô i anh à. Bao giờ em đượ c lắ m tay anh dạo chơi dưới swong đêm hả anh...* Ấy zà, lắ m mạn nhờ, hẹn hò lắ m tay lắ m chân nhau cơ đấ y. Cái gì thề ? Anh đừng loanh quanh như má y lầ n trước nữa

nhé - Thị vợ đọc to tin nhắ n của Micky bắ ng cái giọng mia mai pha chút hắ n học rồ i vặ n vẹo tôi”

Trong 1/10 giây, lòng tôi chọt se lại khi bắ t gặp khuôn mặt hồ c hác, đôi mắ t mòn mõi vì cơm áo gạo tiề n của vợ. Tự nhiên thắ y mình có lỗi quá.

Rồ i cũng qua vụ tin nhắ n kia. Không phải thị bỏ qua mà thị chỉ đang “chiế n tranh ngắ m”. Sau này giận dỗi sẽ mang ra nói một thể.

Cái bê p lò ắ m quá, chắ c đêm qua dính nước mưa, nên quạt mãi vẫn không bén lửa. Khói um lên mù mịt. Tôi vừa phe phẩy quạt vừa ho sặc sụa. Nước mắ t chảy dàn dụa. Tự nhiên số ng mũi cay cay. Chặ c, mắ y em ex xưa của mình mà mục sở thị đượ cái thắ m cảnh này nhi. Đứ ng là “*Ra đườ ng vớ ng giá nghê nh ngang/ Vê ` nhà hỏi vợ cám rang đầ u mầy.*”

Trong lúc đợ i bê p đở lửa, tôi tranh thủ vò chậ u quầ n áo. Khiế p quá, toàn quầ n áo con Hĩ m với của thị.

Xong chậ u quầ n áo thì cũng quá bảy giờ rồ i. Ắ n sáng bắ ng cơm rang (ít dầ u). Thị xúc một bát to rồ i trệu trạo nhai nghiề n. Chẹp, nhớ hồ i mới tán tỉnh nhau, vào quán miế n lươn, nà ng nhón nhén từng cọng giá đở thắ y mà đắ ng yêu vô cùng. Giờ thì chắ y tứ gì nữa. Vừa nhai nhồ m nhoàm, thị vừa nhắ m tiề n chợ để lát đầ u cho chồ ng mua thức ắ n.

- Rau muố ng ba ngàn, bớ n miế ng đậu phụ sáu ngàn, hành củ, chai dầ u ắ n, kẹo đắ ng... vị chi là ba tám ngàn tám trăm đờ ng. Đầ u cho anh hắ n bớ n mươ i ngàn nhá, thừa câ m lắ y khi nào cắ t tóc, đừ ng có mà đê ` đóm đắ y!

Tám giờ lủ i thủ i đi chợ. Đầ u óc cứ lẫn lộn hế t cả lên. Đang tưởng tượng lại cú xoay người sút bóng của Xavi lúc sáng không biế t nó có

thành bàn không nhí, lại phải lảm nhảm nay phải mua hành củ, kẹo đắ ng, đậu phụ... để khỏi quên lời vợ dặn trước lúc đi làm.

Ra chợ, tôi chạy ngay vào hàng đồ khô mua hành củ và dầ u ăn trước, vì hình như chỗ hàng rau có bóng dáng ai đó trông quen quen, rấ t giố ng một em ex. Chê t tiết, để cho nó gặp mình trong bộ dạng này, với cái giỏ lúc liu trên tay có mà xấ u mặt quá. Tôi vô ấ n ngại đụng phải các ex trong mọi hoàn cảnh. “Tránh ex chắ ng xấ u mặt nào!” là vậy.

Cầ m chai dầ u ăn mà so đo mãi, bởi không ngờ nó lên giá nhanh thê . Vợ vẫn lẹm vào tiề n thì nguy. Con mụ bán hàng giải thích:

- Chú không biế t chứ xắ ng đang lên. Xắ ng mà lên thì... dầ u cũng lên theo.

Định mệnh, xắ ng thì họ hàng gì với dầ u lạc?

Về nhà. Thị đang ôm con Hĩm ngủ gà ngủ gật. Nghe tiế ng dép tồ ong loẹt quẹt thị bừng tỉnh dậy.

- À, ông thầ y lang vừa qua đây nhờ anh viế t hộ cho cái thư cảm ơn đầ y! Anh viế t đê, ông í trả cho năm chục.

Lại viế t thư à. Lầ n trước tôi đã từ chồ i, nhưng thị không đờ ng ý, còn bảo:

- Anh vẫn hay chử tồ t thì cũng làm được cái gì đâu mà phải giữ kê. Bắ t quá viế t mắ y chữ cho người ta kiế m chục bạc mua sữa cho con.

Thị khôn vấ i. Cứ cái gì cũng quy ra sữa cho con thì tôi cứng mắ y cũng phải mê m lòng.

Thư cảm ơn này để gửi đến khách hàng, còn khách nào thì tui cũng chẳng rõ. Để ch quan tâm. Chộ oi, bao nhiêu chữ nghĩa tuyệt vời chỉ để viết mấy dòng thư cảm ơn thôi sao?

Nấn nót viết “Thư cảm ơn. Tôi là Nguyễn Văn Khèo, ở xã X huyện Y tỉnh Z. Tôi bị nấm, á sùng, ghẻ lở, hắc lào, vẩy nến, êch xi ma...đã lâu, chữa trị nhiều nơi mà không khỏi. May nhờ tìm đến đúng thầy đúng thuốc, sau khi dùng thuốc của ông chưa được 3 tháng thì tất cả mớ bệnh ngoài da kia đều lặn mất tiêu. Tôi viết thư này để cảm ơn ông - một người thầy lang tài ba”.

Hic, thầy nào mà hội tụ đầy đủ các bệnh ngoài da như này thì quả là tinh hoa nhân loại chứ chẳng phải người.

Bồ già

Tô' i nay đi ăn, dúì cái phong bì vào túi áo mình, lão nháy mắt:

- Câ' m lâ' y tí trà.
- Ở đâu ra đầ' y?
- Đi dự đại lễ nên người ta biê' u â' y mà.

Gọi bát bún xương cho mình xong lão kêu bát cháo rô' i ngô' i húp sột soạt. Mình bèn hỏi:

- O, anh không ăn bún với em à?

Chi vào mô' m lão móm mém bảo:

- Răng mô' nữa mà ăn. Mà ở đây đông người, xung hô ông – cháu thôi không chúng cười cho vào mặt.

Sáng đang ngô' i lướt phây, lão khoe rô' i rít trong điện thoại:

- Cháu ơi, à quên, em ơi, anh đang đi khám tổng quát.

- Ủ, kê' t quả sao rô' i ạ?

Lão thê' u thào:

- Tiểu đường hạ. Phân đẹp. Huyết áp ổn. Trĩ thụt vào 12 ly 8. Chiê' u ta đi ăn mừng phát.

Mình vào nhà vệ sinh ói sạch trơn bát bún tô i qua.

Hôm trước mình kêu em thích cặp quầ n lót Vera. Lão hỏi:

- Thế ấ bao nhiêu tiề n?

- Rẻ mà, có triệu tư.

Rút khăn mùi xoa chấ m chấ m lên trán, lão bĩu môi.

- Mặc trong đê ch ai biề t triệu tư.

Chiề u đạp xe đi đánh cờ về , lão xòe một bọc gì đó, nói “Tặng em”. Mình mở ra thấ y 2 cái xi líp nhão nhoét, rộng thùng thình như cái bao tải dứa. Lão cười hê nh hệch nói:

- Anh thó của con ngan già đầ y, mặc tạm khi nào lĩnh lương hưu thích Vera có Vera - Nói rồ i cong đít đạp xe đi.

Hẹn hò nhà nghỉ. Đợi mãi mới thấ y lão đê n. Mặt tái mét, ôm ngực ho khụ khụ tám cái, lão gắ t um:

- Lầ n sau chọn cái phòng tâ ng trệt thôi nha, leo hê t tám bậc câ u thang sức mô nũa mà làm việc. Nói xong lòi lộ đầ u Phật Linh chấ m chấ m đầ u gồ i.

- È, anh dạo ni yế u hê.

Lão bỏ kính lão xuồ ng cười như mê u:

- Bôi đầ u vào cho chấ c gạo, nhữ thượng mã phong thì bỏ mẹ.

- Thượng mã phong là gì mà hội già bọn anh hay nói thế ?

Lão cười rấ t gian, rồ i bảo:

- Ngày xưa Lã Bô' qua lục ải chém sáu tướng, cuô' i cùng ngã ngựa mà ché' t, ông đây éo đại. Nói xong mặt buô' n rầ' u lằm nhằm một mình - Ngày xưa sức khỏe như trâu, bây giờ công cụ nát nhàu như dĩa.

- Anh đọc cái gì bậy bạ thế' ? - Mình lườm.

Lão cười trơ cả lợi bảo:

- Của Đỗ Phú đầ' y, hay không?

Lầ' n cuô' i cùng gặp lão trong lễ mừng thọ, nít lại hỏi:

- Anh có dám bỏ con vịt già lầ' y em không?

Lão rít hế' t cả lưỡi bảo:

- Em ơi, mặc dù nó là con ngan già nhưng sỏ đỏ, đầ' t cát nó đứng tên hế' t. Bỏ nó anh sang sớ' ng với em à?

Mình ngậm mồm không nói gì, tô' i lên phây viế' t status: “Đàn ông cuô' i cùng cũng bạc như nhau cả thôi!” 3 vạn 9 nghìn like, 69 comment an ủi. “Chị ơi, ôm chị thật chặt!”

Để mới (part 1)

Hôm nay nhà ngoại đón rể mới, chú rể (sắ p cưới) sẽ từ huyện bên đi xe máy sang trình diện gia đình vợ (cũ).

Chiê`u qua, lúc vừa về` đê`n nhà vợ chưa kịp vào nhà, nhìn mặt mẹ vợ có cái gì đó khác khác đã sinh nghi. Vào nhà thấ`y phòng khách cũng khác, khăn trải bàn mới tinh, bình hoa tươi rói trên tủ, chả nhẽ nhà này sắ p sinh nhật hay tổ chức thượng thọ cho ai?

Lúc ăn cơm xong, câ`m chén trà nhâm nhi, mình ra về buột mô`m hỏi vu vợ “Ồ hôm nay có lọ hoa đẹp hê?” Vợ (cũ) đang đút canh cho con gái im lặng không nói. Bô` vợ mãi xem tin thể thao trên ti vi cũng không nói gì. Mẹ vợ mãi gọt mấ`y quả cam cũng định không nói, nhưng phút cuố`i mới e dè thê thọt “Mai anh Thủy sang chơi...”

Hả? Thủy nào nhỉ? Làm rể nhà này ba năm chẳng khi nào nghe nhắ c đê`n thắ`ng có tên là “anh Thủy” bao giờ đâu? Mình quay sang hỏi “Thủy nào ạ? Con bác nào mà con không biế`t nhỉ?”.

Nói xong nhìn sang bô` vợ chờ câu trả lời. Bô` vợ nửa nắ`m nửa ngồ`i trên ghê` chọt co rúm lên hét “Đù má, quả đấ`y mà sút không vào!”. Vợ vẫn tích cực đút canh rau ngọt cho con gái. Mẹ vợ chớp mắ`t 8 cái, cười cười ngại ngùng “À... bạn trai Thương!”. Thương là tên vợ (cũ) mình.

Chữ “bạn trai” được kéo dài, ngân nga mãi trong cổ như ngậm mật ong. Mình nghe xong thấ`y tê tái hê`t cả mặt, một cảm giác rấ`t khó

tả (nhưng mình sẽ tả): Nó là cảm giác hỗn tạp giữa hụt hẫng như người ta mất thứ gì đó dù không tiếc lắm, xen lẫn chút vui vui, hồ i hộp và tò mò, có một chút ngại ngại khi biết mình sắp thành người trong ngôi nhà này.

Đứng dậy cầm chén trà ra vườn hút điếu thuốc, vậy là vợ mình sắp sang ngang (lần nữa). Chắc thị đang ngấm ngấm theo dõi thái độ của mình, nếu mình càng tỏ ra buồn bã thì thị càng mừng. Thị sẽ reo lên trong bụng “Cho mày biết thế nào là giá trị của tui nhà. Chia tay cái, có thằng ngon lành hốt tui liền!”. Thở dài (chẳng biết sao tự nhiên lại thở dài), rồi hít hơi thuốc thật sâu. Khói thuốc lẫn trong hơi nước ẩm ướt và ánh sáng nhạt nhòa của đèn đường. Mưa lác rác rớt trên nhánh lá đu đủ, gõ nhịp đều đặn xuống mái tôn. Vườn đêm hun hút, lạnh lẽo và ướt át... tiết trời ấy rất thích hợp cho tâm trạng của một kẻ chỉ là cái bóng của chính mình ba năm trước. Có con dế kêu rinh rích ngay dưới chân, hic, đang ròi hết cả óc mà kêu chi kêu lắm dữ?

Quay vào nhà, nhìn đồng hồ mới gần 8 giờ mà đã thấy vợ xuống nhà dưới dọn dẹp, bèn muôi mặt hỏi mẹ vợ “Thằng đậy làm gì? Nhà ở đâu hả mẹ?”.

Cố tình dùng từ “mẹ” và ngân nga thật lâu như ngậm mật ong trong mồm. Bình thường hay gọi “bà ngoại” hoặc đơn giản là “bà”, giờ gọi mẹ phát cho sượng sùng nốt một thể.

“Anh đậy dân buôn bán thôi, cũng một đời vợ rồi, nhà dưới abc...”. Định hỏi hấn quen nhau lâu chưa, nhưng thôi, chuyện ấy để ch phải của mình. Việc của mình từ lúc này là giữ một cái mặt thật vô tư, bình thản như khán giả ngồi xem kịch. Tất nhiên vở kịch này bắt đầu dĩ mình phải đóng một vai không mong muốn, vai phụ phản diện!

Ngô ì coi tivi một lúc, quay sang bảo bố vợ “Hai bố con đi làm bát cháo, uống chén rượu cho ấm đi bố? Nghe bảo quán dưới cầu kênh làm ngon lắm”. Bố vợ nghe câu “hai bố con” chắc cảm động, bèn ngẫm nghĩ mấy giây rồi đứng lên nói “Ồ, đi thì đi. Bố cũng đang no nhưng đi làm chén cho ấm rồi về ngủ!”

Ra sân lấy xe, vì mưa nhỏ nên chỉ mặc áo khoác. Bố vợ ngô ì sau kêu lạnh hè, ngô ì trong nhà ấm rửa mà ngoài trời lạnh dữ! Mình bảo dạ 12 độ thì lạnh rồi. Bố vợ xuýt xoa “Công nhận lạnh thật đó!”

Đường lớp nhớp nước và bùn, gió thổi lát phát bên tai. Và lạnh...

Ngô ì vào bàn, trong lúc chờ mẹ nhậu, bố hỏi “Đêm qua coi đá bóng không?”. Mình nói, dạ có chứ. Bố buông một câu rất khí thế “Định mệnh, đá như đùa!”. Mình nhe răng cười gật đầu xác nhận. Hôm mới làm rề cũng hơi sốc vì bố vắng tục, sau quen dần, bữa nào bố không nói bậy thây thiếu thiếu và có thể hôm ấy bố viêm họng.

“Uống đi, say về ngủ chớ lo cái đếch gì”, bố chạm ly cái cạch. Tửu lượng bố khá tốt, gặp 5 lần mình, nên bố uống 3 chén mình đáp lễ lại 1 chén.

Nói chuyện phiếm một lúc, có mấy người quen bước vào, bố quay sang mình giới thiệu “Lúc chiều eo đi được, thả ng con rề sang chơi!”. Nghe câu “thả ng con rề” xướng lên trang trọng, mặt mình hơi sượng. Thôi kêu nốt hôm nay nhé, mai “anh Thủy” anh ấy đến chơi, xung hô lịch sóng khéo bị anh giận đấy!

Tiện thây không khí cởi mở, mình nhấm nhẳng hỏi “À, mà nghe nói mai có thả ng nào đến thăm bố à?”. Đang gặm chân gà, bố bỏ cái chân xuống bát, làm câu “Nghe nói rùa phải. Bố cũng chẳng quan tâm lắm, kệ hă n!”

Mình cũng chẳng quan tâm luôn, hỏi vì tò mò là chính. Cũng định nhân hôm nay uống cho say rồi nói chuyện tâm tình lần cuối cùng với tư cách của một thằng cựu con rể, có cái gì vướng mắc, cái gì trong lòng dốc hết trong cuộc rượu tàn này luôn, nhưng mỗi lần đã uống định đề pa vào chủ đề chính thì bỏ lại bảo “uống đi, sợ chi say về ngủ”, nên lại thôi. Tính bỏ ngang ngang, chưa bao giờ ngỏ ý nhỏ to tâm tình, giống hết tính vợ cũ mình không sai một ly.

Ngó đồng hồ thấy hơn 10 giờ, mình vào trong thanh toán rồi về. Những gì muốn nói với bỏ sẽ mãi mãi không bao giờ nói nữa.

Cất xe vào nhà. Vợ đang nằm nhắn tin cho ai đó, thấy mình về ngược mặt lên nhìn vội rồi lại tiếp tục cặm mũi vào điện thoại. Định trêu “Nhắn tin cho anh Thủy à?” nhưng kìm lại được. Lâu rồi không nói chuyện với vợ (vì nó không nói gì với mình), mỗi khi định nói gì cũng nháp sẵn trong đầu mãi mới dám nói, vì phải chọn câu nào mà khi nói ra vợ không thể bắt bẻ được dù là những sai sót nhỏ nhất. Hic, vợ mình giống như thủ trưởng khó tính có thói quen rình rình bắt lỗi nhân viên, éo dại mà dây vào tổ kiến lửa!

Pha ấm trà, rót cho bỏ một chén mình một chén. Sờ túi quần tìm gói thuốc mới sức nhớ bỏ quên ở quán lúc nãy, bèn đứng dậy mở tủ kính lấy gói thuốc (nhà vợ mình bán giải khát, tạp hóa). Rút tờ 50k ra bỏ vào hộp giấy, bảo với mẹ vợ “Con gửi tiền cả lon nước lúc chiều mời thằng em luôn!”. Mẹ vợ và vợ ngược lên nhìn không nói gì, coi như khách vừa mua hàng. Định bảo vợ “Không phải phụ lại tiền đâu”, vì lon bò húc bán ngoài đường đắt lắm 12k, gói thuốc 10k tính ra mới hết 22k, nhưng thôi chẳng đùa nữa.

Lúc ấy cũng số c phết, ban đầu rút tiền ra trả cũng hơi lo vợ và nhà vợ coi đó là sự “xúc phạm”. Nhưng giờ mới hiểu ra rằng, xúc

phạm bả`ng tiê`n là thứ xúc phạm dễ chịu nhấ`t trong các loại xúc phạm! Kiểu này ngày mai trước khi về` có lẽ nên gọi vợ lại tính tiê`n cả bữa tồ`i hôm nay nữa, đã là khách qua đường thì mọi chi phí phát sinh đê`u nên quy ra tiê`n cho sòng phẳng.

Vợ vẫn miệt mài chat chit trên điện thoại. Con điện thoại nom cũ cũ kiểu lỗi thời, nhiê`u lâ`n chạnh lòng định ướm hỏi có thích điện thoại mới không mua cho cái? Nhưng ngó mặt nàng luôn khó dăm dăm nên thôi.

Ngồ`i ngáo ngơ xem ti vi, uồ`ng trà một lúc chán quá bèn lợ mợ lên gác tìm chỗ ngủ. Câ`m chén trà ra ban công đứng hút thuố`c. Phía dưới đèn đường nhòa nhòa trong mưa, mưa bụi li ti một màn trắ`ng xóa, mù mịt. Cứ đứng mãi nhìn vào khoảng không vô định trước mặt, sương hay nước mưa từ tán bàng nhỏ lách tách xuồ`ng tóc ướt dầm, lạnh buố`t. Một cảm giác ngao ngán đang xâm chiế`m. Cô độc. Chua chát. Trồ`ng rỗng và hoang mang như tâm trạng kẻ lạc rùng...

Thôi, cũng khuya lắ`m rô`i, đứng thêm lúc nữa ướt hế`t quầ`n áo tí nắ`m khó chịu.... Tự nhiên nhớ đê`n câu của Akino “Có những ngôi sao cách chúng ta cả triệu năm ánh sáng. Khi ánh sáng le lói của chúng truyê`n được tới Trái Đấ`t xa xôi này, cũng là lúc nó không còn tồ`n tại nữa. Cuộc đời một con người, thậm chí sự tồ`n vong của một xã hội cũng vậy, hàng trăm năm sau, còn gì quan trọng nữa?”.

Ừm, đừng nói trăm năm nữa, chỉ câ`n vài năm sau chuyện hôm nay khi nhớ lại sẽ được kèm theo cái nhế`ch mép, với câu hỏi lơ lửng trong đầ`u “Sao có những lúc mình lại như thế` nhi?”.

Đi ngủ, sáng mai dậy có một vở kịch hay ho đang chờ sẵn đây...

11 giờ đêm, bồ` vợ lạch bạch đi lên, thò cổ vào bảo “Vào trong này ngủ với bồ` cho ấm này. Đứng làm gì thế`?” Mình hỏi “Bồ` không

xem bóng đá nữa à? Thôi con ngủ ngoài này cũng được, cho thoáng”.
Bố bảo “Không coi nữa, giải Ý đá như shit! Mà vô đây ngủ nà, nă`m ngoài đấ`y sương xuố`ng lạnh lă`m, chẳng ngủ được đâu!”

Chẳng ngủ được đâu, nhưng đêm nay thì mình ngủ được. Chỗ này là giàn phơi quầ`n áo tầ`ng hai, trên che mái tôn, có sẵn chiế`c giường cũ kỹ kê tạm bợ, phòng những lúc nắ`ng nóng mắ`t điện cả nhà kéo nhau lên đây hưởng gió trời.

Bình thường mỗi khi lên nhà ngoại thăm con gái mình vẫn hay ngủ với bồ` vợ. Bồ` nă`m im không nhúc nhích, mình sợ phiề`n nên chẳng dám nghe nhạc hay nghịch điện thoại. Đã thế` nhà này có quả đờ`ng hồ` cổ, khó ngủ vì lạ giường đã chớ, nó cứ 12 giờ là oánh đúng 12 tiế`ng nhứ`c hế`t cả đầ`u, sau đó cứ đúng nửa giờ lại gõ một tiế`ng keng. Mình hay lầ`m bầ`m rửa “Phải nhà tau, tau lắ`y búa tạ đập nát mảy ngay từ tiế`ng keng đầ`u tiên rô`i! Đờ` ngu!”, nhưng vợ lại bảo “Quen rô`i, chả nghe gì cả”.

Nă`m miên man một lúc, có thể cảm nhận được sương đang mơn trớn trên trán. Đèn đường vẫn đỏ (cái thị xã này hoành tráng thật, giờ này sáng đèn chắ`c cho mắ`y chú nghien đờ` lộn cổ xuố`ng hồ` ga). Rón rén đi chân đầ`t lầ`n theo câ`u thang xuố`ng nhà lắ`y lon bia lên uố`ng cho đỡ khát, biế`t đâu uố`ng bia vào ngủ được thì tốt, đỡ trương mắ`t nă`m đế`m tiế`ng keng keng của cái đờ`ng hồ` mắ`t dạy kia.

Nhà dưới, nhìn qua ô cửa thắ`y vợ đang ôm con ngủ ngon lành. Gương mặt nàng lúc ngủ hiề`n hơn bình thường khoảng 40%, nhưng vẫn bảo đảm được nguyên vẹn về đắ`m đắ`m khó gầ`n như thường lệ. Một vẻ mặt rắ`t khó đoán lúc nào vui và lúc nào đang buồn, chỉ những lúc giận dữ nó mới thực sự biểu cảm đế`n từng milimet. Ba năm bên nhau, ngắ`n hay dài? Quá ngắ`n nế`u cuộc số`ng vợ chồ`ng hạnh phúc, quá dài nế`u đôi mắ`t á`y chưa một lầ`n ngược

lên nhìn chôn`ng bắ`ng ánh mắ`t chan chứa yêu thương. Nế`u chỉ một lầ`n đọc được chữ “yêu” lắ`p lánh trong mắ`t nàng, dù bắ`t câ`n đế`n mắ`y, mình cũng sẽ níu kéo mớ`i quan hệ này. Nhưng thôi, sai lầ`m nào rồ`t cuộc cũng là sự lựa chọn của chính mình, không thể đổ vắ`y nó cho ai được, nhắ`t là đổ cho duyên số`. Câu gì bộn tin tin hay nói nhi, à ngã ở đâu thì đứng lên chỗ đó. Hic, nó cũng như bị xe tông, đau đế`n mắ`y cũng cô` mà đứng lên thật nhanh, nế`u không bộn qua đường sẽ ném mớ` tiề`n lẻ kèm cái ché`p miệng “Ra đường bây giờ sợ thề`...” vì nghĩ thắ`ng này chề`t rồ`i!

Uồ`ng mãi mới hế`t lon bia, công nhận những lúc như này bia luôn có vị khác thường. Có lẽ phải đi qua rắ`t nhiề`u cay đắ`ng mới cảm nhận được vị ngọt của bia. Cách đây 5 năm, đêm chia tay người yêu cũ, trong cái phòng trọ lạnh lẽo ở Hà Nội, lúc á`y trên tay mình cũng câ`m chai bia với cảm giác không khác đêm nay là mắ`y. Chỉ khác ở chỗ chia tay ex, mình vẫn nặng lòng lắ`m, câ`m chai bia trên tay mà nước mắ`t rơm róm. Đó cũng là giọt nước mắ`t duy nhắ`t và cuố`i cùng, dành cho một đứ`a con gái...

Chợt có tiề`ng dép loẹt xoẹt đi lên. Quay lại, thắ`y mẹ vợ đứng sau lưng với cái vỏ chắ`n trên tay.

“Không ngủ được à? Lạnh à?”. Mẹ vợ sờ trên tóc, lắ`m bắ`m “Uó`t hế`t đầ`u rồ`i này, vào trong nhà ngủ đi, mai kiể`u gì cũng cảm cho xem!”. Mình cười bảo kẹ` con, lát con ngủ. Mẹ vợ ngó mình trắ`n trắ`n một lúc, rồ`i quay xuồ`ng nhà không quên nhắ`n nhủ “Lo mà ngủ đi nha, đi đường xa mắ`t ngủ là ô`m đố`”.

Sáng, tỉnh dậy lúc hơn 6 giờ. Con gái dò dắ`m từng bước câ`u thang lên lay lay người bớ` “Bớ` ơi, dậy ta đi ăn bánh cuố`n trứ`ng đi bớ`!”. Câu này chắ`c được mẹ mớ`m sẵn nên nói rắ`t suồ`n. Nhìn cái miệng nó líu lo yêu không chịu được. Khi nào bớ` lên thăm cũng đòi ngủ với bớ` nhưng với điề`u kiện mẹ nắ`m bên cạnh (nhiề`u khi hỏi

lòng: Nó đã có chút gì đó cảm nhận được sự khác thường trong mối quan hệ giữa bố và mẹ chưa? Bao giờ thì nó nhận ra đây? Khi ấy sẽ phải giải thích với nó như thế nào?).

7 giờ, “cả nhà” đi bộ kéo nhau ra quán ăn sáng, mình bố mẹ con, vợ thui thui bước theo sau.

Hơn 9 giờ, đang ngồi cà phê trên gác chợt nghe tiếng chào hỏi râm ran bên thò đầu ra ban công nhìn xuống. Dưới sân, bố vợ đang bắt tay người đàn ông lạ hoắc, vợ và mẹ vợ trong nhà ra tiếp đón. Mẹ vợ hỏi “Đi lúc mấy giờ thế? Khiếp lạnh hê, may mà trời không mưa!”. Một chàng trai bỏ mũ ra, mình đoán chàng này là Thủy vì thấy tác phong lúng túng và nhất là quả dày đen nhìn rất mới (hình như sau gót còn dính tem vàng chưa kịp bóc). Chàng còn lại nhàu hơn, áo khoác màu mắ m tồ, chắc là bạn.

Loay hoay một lúc, chàng có vẻ là rể mới kia mở cửa xe máy lấy ra đùm gì đó, dự là kẹo bánh (hồi lộ con gái mình đây). Đúng là kẹo thật, chàng đưa cho mẹ vợ rồi nói cái đề ch gì đó lao xao không nghe rõ. Hê, kẹo này con gái mình nó vẫn mang trên lớp về mỗi khi bạn bè sinh nhật, nhưng nó không ăn vì cứng, chỉ bóc ra làm đồ chơi thôi. Khổ thân chàng mà t oan mắ m chực nghìn (lần sau mua gì cứ nhắn tin hỏi anh, anh chỉ cho).

Ấn tượng ban đầu về chàng là một người trông cũ cũ, da ngăm đen, môi dày, bụng có dấu hiệu chảy phệ. Ở trên ban công vừa hút thuốc, vừa nheo mắt soi chàng với tất cả tình thương mến và sự chia sẻ sâu sắc, hehe. Hớ hớ, trưa nay chắc có thịt chó uống rượu rồi, rể mới đét thế kia cơ mà?

Đề mới (Part 2)

Đợi chúng nó vào nhà xong, bây giờ mình mới lục tung trí nhớ xem thắ`ng giày đen tem vàng rực rỡ kia rồ`t cuộc là thắ`ng nào và từ đâu chui ra? Liệu nó có phải là thắ`ng ngày trước vẫn hay thậm`thụt nhắ`n tin, gọi điện cho vợ mình không?

Vụ á`y không thể quên được, hắ`n chính là giọt nước tràn ly trong sự đổ vỡ của cuộc hôn nhân đầ`y chua chát này. Ngày đó đi đâu vợ cũng kè kè điện thoại trong người, kể cả đi vệ sinh. Mình hỏi đi vệ sinh mang theo điện thoại làm gì? Nàng nhắ`m nhắ`m “Nghe nhạc cho dễ ra”.

Một hôm đi làm về` thắ`y điện thoại vợ để đầ`u giường, mở hộp thư đế`n thắ`y trồ`ng không nhưng vào phầ`n báo cáo tin nhắ`n đã gửi, đập vào mắ`t là dãy số` lạ hoắ`c không có trong danh bạ. Tiế`p đó, vào nhật ký cuộc gọi thì thắ`y tâ`n suắ`t liên lạc với số` này khá dày và thường vào những lúc mình không có nhà. Lúc á`y máu nóng bô`c mẹ lên mặt rồ`i nhưng bình tĩnh lắ`y máy mình ra chụp lại màn hình cho chắ`c, xong quay ra ngồ`i coi tivi.

5 phút sau vợ từ nhà dưới bước lên.

– Lại đây anh báo này!

Nàng tròn mắ`t mắ`y giây, rồ`i bước lại gầ`n.

– Đây là số` của ai?

Liề`c qua rắ`t nhanh, nàng ráo hoắ`nh:

– Anh có bạn thì em cũng có bạn!

Nói xong quay ngoắt vào buồng năm tầng vắng vuốt vuốt điện thoại. “Anh có bạn thì em cũng có bạn”, câu này hay đấy! Để xem bạn cô là ai nào. Mở máy tính sót một phát ra nguyên cả chùm thông tin từ số điện thoại kia, toàn tin mua bán vật vãnh của một thằng á t ơ nào đó giàu tên.

Lướt xem mấy tin rao vặt xong, thấy nó chẳng đáng để mình bận tâm, cũng định bỏ qua, nhưng nghĩ lại câu nói và thái độ rât láo của vợ lúc ấy nên quyết định gọi vào số kia xem rõ t cuộc nó là thằng nào.

Tôi ăn cơm xong, ra ngõ lấy máy khác gọi thử. Bên kia giọng lè nhè của một thằng lẩn trong tiếng ồn ào.

– A lô, ai đó?

– Tao bảo này, mày là thằng nào mà suốt ngày thậm thụt liên lạc vô máy vợ tao?

– Cái gì? Nói cái gì thế?

– Định mệnh, nếu đáng mặt đàn ông thì xưng tên tuổi, địa chỉ tao nghe nào.

Tút tut tut...

Hức, thằng hèn này làm mình tự nhiên mất hứng. Nếu nó dám làm dám chịu, hiên ngang nói thẳng vào mặt mình “Tôi tên là X, ở Y, vợ ông thích tôi thì tôi thích lại, thế thôi” thì sẽ khác, anh mày đã đỡ phải điên.

Gọi điện nói được mấy câu xong quay vào sân dắt xe ra ngõ. Đi đâu bây giờ? Không cần biết, con đường nào trước mặt cũng sẽ là

con đường dang dở. Đi để không có cảm giác mình đang đứng yên một chỗ, vì nếu đứng yên một chỗ chắc đâu mình nổ tung mất.

Lái xe qua những con đường rất vắng. Dưới gốc si già kia, cái quán cà phê quen thuộc kia, cái lối nhỏ đi ra bờ sông kia nữa,... hình bóng cái đứa từng yêu thương mình nhất vẫn lẩn khuất đâu đây. Mình đã buông tay nó để đến với người mà mình cho là phù hợp nhất để đi với mình suốt cuộc đời. Trớ trêu thay người đó chính là vợ mình bây giờ, một đứa chưa bao giờ mình nhìn thấy chữ yêu lấp lánh trong mắt “nó” - kể từ ngày chung sống với nhau.

Ba tháng tiếp theo, sau rất nhiều biến cố, tôi nói với vợ “Em có thể tự giải thoát cho mình, nếu muốn!”

Và sau đó, mọi việc diễn ra như ngày hôm nay đang thấy.

Nằm trên gác nghe đi nghe lại mấy bài hát sến súa, chợt thấy nó rất hay vì hình như có mình trong đó. Nhà dưới “chúng nó” đang nói chuyện rôm rả, phải xuống đó mới được. Ở lý trên này chúng nó lại nghĩ mình đang trốn tránh, mặc dù xuống dưới ấy cũng chẳng có chuyện gì để nói với chúng.

Mò xuống cầu thang, chợt vợ thấy mình liền bảo “Tuông là ngủ trên đây, ngò i đây uống trà này”. Mọi ánh mắt đổ dồn về mình. Mẹ vợ đang bóc dở quả cam, quay sang nói nhỏ với rể mới “Chồng cũ Thương, sang thăm con gái đó”. Rể mới nhồm dậy chìa tay về phía mình nhưng mình vội nhìn đi nơi khác. Híc, anh chẳng có lý do gì để bắt tay chú mày cả.

Cụm vợ rót chén trà, vỗ vai mình “Uống thử coi, trà gửi bên Đài Loan về đó”. Mình nhấp ngụm nhỏ, ngược lên gật gật nói, công nhận trà Đài Loan có khác. Cụm mẹ vợ hỏi, khác sao? mình bảo nghe toàn mùi nước hoa. Cụm vợ rót thêm vào chén, đoạn chép miệng “Thơm hây, mà thằng này nói đúng, nghe mùi nước hoa thôi rồi!”

Uông xong chén trà gửi bên Đài Loan về, mình nhìn thẳng vào rể mới ra ý thắ c mắ c thắ ng này ở đâu chui ra đây? Rể mới cúi đầ u, đưa tay vân về chùm lông dưới cắ m ra về rắ t tâm trạng. Bây giờ mới để ý kỹ, dưới cắ m chàng góc 2 giờ mọc một chùm 3 sợi lông trông rắ t mỹ quan. Mình đé ch đọc sách tướng số bao giờ, nên chẳng bié t người có chùm lông ở vị trí đắ c địa á y là quý tướng hay quái tướng. Chỉ bié t đang nói chuyện mà bí bí là chàng thò tay vân về 3 sợi ngọc mao á y như ta lầ n lầ n tràng hạt. Mình tưởng tượng, né u đi cắ t tóc, thắ ng nào nhờ tay cạo bén g má t chùm lông quý á y chắ c to chuyện với chàng chứ chẳng đùa.

Thắ y không khí hơi ngọt ngào, cự u bắ vợ thả cục thính cho có chuyện mà nói:

– Tô i qua Bát xa đá như tập ý. Định mệnh, thắ ng An vé c chi chi đó hờ là ăn vạ.

Rể mới buông chùm lông quý gật gù hưởng ứng liề n:

– Bát xa đạo này nói chung là hay ăn vạ, nói chung là xem mà ức chế vì nói chung ngoài kiểu đá ban bật ti-ki-ta-ka ra thì nói chung không có gì mới. Nói chung chán!

Nghe chàng phang nguyên một chùm “nói chung”, mình nhé ch mép cười rắ t duyên. Chàng nghĩ mình ủng hộ chuyện chàng đang chém, nhắ p ngụm trà gửi bên Đài Loan về, chàng phang tiế p:

– Mà nói chung giải đó loanh quanh Zê an với Bát xa tranh nhau chức vô địch thôi nên nói chung không há p dẫn. Nói chung giải Anh vẫn hay nhút vì giải bọn Anh nói chung ai cũng thích.

Cự u bắ vợ mặt giãn ra ba ly vì tự hào có thắ ng rể mới hiểu rộng tài cao, bèn bắ i thêm:

– Đá thì không ra gì mà toàn ăn vạ, may mà thả ãng trọng tài hiẽ ãn đó.

Mình ngô ãi ăn cam, uõ ãng trà, thi thoảng ngược lên ti vi coi mấ y em mông to đang vừa nhấ vừa u-pa, can-xê-ô tiẽ ãng Hàn loạn cả lên trên màn hình. Mẹ vợ bảo “Hoàng có vẻ thích những chương trình như ri hẽ, thấ y chăm chú thẽ”. Mình bảo vãng, bỏ mắ t đõ phải uõ ãng dầ u gấ c.

Vừa lúc đầ y vợ cũ đấ t tay con gái đi lên. Con gái sà vào lòng bõ, mình xoa đầ u nó nói nhỏ đũ cho cả nhà nghe “Con chào bạn trai của mẹ đi, chào đi, không chào là hư đõ nghe chưa?”. Nó nhăn mặt “Con chào khi nấ rồ ãi mù. Chào chú rồ ãi chi nựa”. Rẽ mới nhìn sang định nói gì đó nhưng lại thôi, chàng đưa tay lên vuõ t chùm lông như thay lời muõ ãn nói. Con gái chỉ vào rẽ mới nói đõng dạc “Chú nó có lông dưới cổ bõ ạ. Bõ không có hẽ”. Vợ cũ tóm ngay lấ y tay con gái bảo “Mi cứ nói liên thiên. Thôi bảo bõ mi dẫn đi chơi đi, lát về uõ ãng sữa nha”. Con gái nhoẽn miệng cười hì hì.

Thấ y câ ãn phải dành không gian riêng cho gia đình vợ, mình đứng dậy rủ con gái ra công viên chơi trò xe đụng, nó hào hứng lấ m, hét toáng cả nhà “Ồ zeee, ta đi chơi bõ hẽ!”

Hai bõ con lên xe, vòng ra bờ hồ ãng ngô ãi ăn kem. Gió rấ t mát, tóc con gái bay lơ thơ bên má. Mùi mồ hôi lẫn với mùi sữa vương ở áo nó ngai ngái, thơm thơm. Nhấ m mắ t hít một hơi thật dài rồ ãi ôm lấ y nó. Lá vàng bay bay trong gió. Rớt xuõ ãng vai.

Tự nhiên thấ y không còn gì là quan trọng nữa, ngoài tình yêu đang thiu thiu ngủ, bình yên trong lòng.

Khoảng lặng

Mưa rừng

Hôm nay anh gặp một cơn mưa rừng. Lúc thấ y nó sùm sụp từ xa anh vẫn phóng xe như ăn cướp kèm cái tặc lưỡi “Mưa giỏi lắm thì... ướt là cùng chứ có cái đê ch gì đâu”

Nhưng anh đã nhậ m. Nói về nhậ m thì đời này anh từng nhậ m lần đầ y ra rô i, nhậ t là giữa một người tốt và một người xấ u. Nhưng mà thôi chuyện đó nói sau, anh đang nói cơn mưa hôm nay. Đê n đâu rô i nhỉ?

À! Thời tiế t ở rừng có một đặc điể m là nó có thể mưa chỗ này và nắ ng chỗ kia hoặc khó chịu hơn nữa là đổng đánh vừa mưa vừa nắ ng, cái này các nhà khí tượng học gọi là tiểu khí hậu đây. Ban đầ u bắ ng kinh nghiệm 5 năm hay đi đường rừng, anh dự đoán chỉ mưa một khúc thôi. Qua bên kia đầ i mưa sẽ tạnh. Đường xá, cây cồ i sẽ khô ráo như chưa từng mưa.

Bắ t ngờ gió lô c ập đê n, mây đen che kín cả một góc trời và mưa như trút nước vào mặt. Lúc ấy sẵn ướt rô i, anh cho nó ướt luôn một thể vì có dừng lại tìm tạm một nơi nào đó trú mưa thì rô t cuộc về nhà nó vẫn ướt. Em sẽ hỏi “Đi trong mưa có phiêu không anh?”. Phiêu cực em ạ! Anh cứ chìa mặt ra cho làn nước dày đặc quấ t vào tai, vào mắ t, vào trán để có cảm giác đông tồ cuộc đời đang đê n với mình một cách rắ t cụ thể.

Em sẽ hỏi tiếp “Đang yên đang lành tự nhiên anh cứ thích cắ m mảnh sành vào móng là sao?” Thế mới là anh chứ. Đi biển anh vẫn thích bơi ra thật xa, nơi sóng dữ dội nhất để xem liệu mình có chết được không? Có lẽ sóng nó nhắ n anh một phát chạm đáy biển rồi kéo ra một đoạn rắ t xa. Tụt cả quầ n mới kinh chứ! Trong khoảnh khắ c không biế t đâu là bờ, anh vừa sợ vừa thích và khi ngoi lên khỏi mặt nước việc đầ u tiên là thở dài nhẹ nhõm “Ồ , vẫn số ng này!”

Đi thêm vài cây nữa, lúc này trời mù mịt lắ m rồi, mưa ném từng chùm nước vào mặt khiế n anh loạng choạng tay lái. Thắ y thắ ng đi trước queo vào ngôi nhà bên đường anh cũng queo theo như phản xạ tự nhiên. Vào nhà được vài phút, vừa mới lắ y áo mưa ra thì trời bỗng dừng tạnh.

Nó tạnh trong nỗi chùng hững của anh (và thắ ng kia, anh nghĩ thế vì nhìn mặt nó sừng sượng). Chùng hững vì giá như vẫn mưa, thậm chí mưa to hơn càng tô t để anh vác mặt nhìn bọn đi ngoài đường với ánh mắ t vừa thương hại vừa mĩa mai: “Khỏ thân chưa, mưa to gió lớn sắ m chớp đùng đùng thế mà vẫn đi!” Rồi vừa rút điế u thuố c hít mắ y hơi, vừa tự thắ y mình mới là khôn!

Anh không tìm hiểu kỹ bộ môn giải phẫu tâm lý người, nhưng anh nghĩ rằ ng chúng ta ai cũng có lúc mong người khác bắ t hạnh (hơn mình) để cảm thắ y được an ủi. Khi á y chúng ta thắ y mình “lớn” lắ m, trên cơ người khác nhiề u.

Trời tạnh hẳn. Hút hế t điế u thuố c, khen con gái chủ nhà xinh (thật ra xắ u mù em ơi, nhưng trú mưa miễn phí chẳng nhẽ không khen lại câu) rồi anh lại đi tiế p.

Đi gầ n đế n nhà thì gặp một cơn mưa bóng mây, hạt bé tí chỉ đủ mát. Thắ y mắ y người dừng lại mặc áo mưa anh chọt phì cười. Con

mưa còi mà cũng sợ ướt.

Có lẽ đã đi qua cơn mưa rừng dữ dội thì tất cả các cơn mưa sau đó đều là những cơn mưa bóng mây mà thôi.

Đường chân đèn đời vắng

Mỗi tháng một lần tôi bơ vơ trên con đường này. Tôi sợ nó, vì những lúc một mình lướt xe trên đường tôi thường nhớ về những kỷ niệm êm đềm đang trôi chậm chậm. Những hình ảnh như vết thương đau nhói khiến tôi rã rời, ngẩn ngơ.

Tôi sợ sự nhạy cảm thái quá của mình khi đi trên đường vắng, nó làm tôi yếu lòng một cách không cần thiết khi đáng ra chỉ nên coi việc đi là để đến, chứ không phải đi là để nhìn thấu vào cái tôi cô độc của mình. Tôi không cần đi để thức tỉnh, bởi nuôi ỉ tiếc, day dứt và ân hận là thứ đáng quên đi vì trước mặt đường còn xa xôi, mịt mờ lắm...

Chiều nay tôi lại dừng xe bên rùng vắng, nghe chim trời hót, nghe người làm nương trò chuyện, nghe tiếng mõ lóc cóc bên đống cây. Để thấy lòng bớt cô đơn. Để nghe âm thanh cuộc sống rộn rã khua trong lòng. Để quên đi sự bạc bẽo đến từ người tôi từng yêu thương và kỳ vọng nhất đời mình... Và để thấy nước mắt chảy ngược vào trong.

Cô đơn trên mạng

Hôm nay nhân bọn Haivl đăng lại bài của anh (đề ch biế t lâ`n thứ bao nhiêu rô`i, à mà đăng lại càng tô`t, cái đấ y anh ung vì chúng tỏ những thứ linh tinh anh viế t ra chẳng đế`n nổi vút đi) nhưng các chú ạ, anh xin chia sẻ đôi dòng như này.

1. Nế u các chú thích nổi tiế ng bắ ng con đường viế t lách online thì anh ủng hộ. Ta cứ viế t câu like một thời gian, khi nào đông khách ghé thăm ta bắ t ngờ chuyển sang bán hàng online, ví dụ ship lâ y tiế n chẳng hạn.

2. Nế u chú nào thích đơng đưa gái mạng anh cũng ủng hộ, vì đặc trưng của gái mạng nói chung là dễ lừa. Các chú cứ copy văn anh rô`i up lên các diễn đàn, anh viế t “Quê choa có sông Ngàn Phồ` nước chảy hiề n hòa, bô`n mùa xanh mướt”, các chú chỉ việc sửa “Quê anh có sông Cà Lô` nước chảy lơ thơ, bô`n mùa đực ngầ u phù sa” là cua đở các em liề n. Các em gái sẽ inbox tới tâ p như lá rụng mùa thu, khen văn anh hay như của nhà văn nào thề` ký 16 trước công nguyên â y nhở, em quên tên rô`i. Cho em nhận anh làm idol nhé.

3. Các chú ơi, khi ta nổi tiế ng rô`i, ta viế t gì thiên hạ cũng like. Nửa đêm mắ t ngủ, dậy đi vệ sinh xong lên facebook viế t status “Nhớ ai đó khó ngủ quá”, lập tức hai ngàn em gái giật mình thảng thố t đế`ch biế t nó đang nhớ ai. Kỳ thực là đế`ch ngủ đượ, buồ n tè. Mạng nó có cái hay thề` đấ y!

4. Nhưng cái này anh nói thật. Hôm kia đi đám cưới, đứng đợi bạn bè đế`n cho đủ mâm. Ngồ`i tro ra giữa đám đông quan khách, chả

thằng nào đến bắt tay mình, anh thấy tự kỷ vãi, định đứng lên hô to: “Tao là Song Hà đây, tao hay viết trên mạng đây!” nhưng chẳng dám. Vì chúng nó có biết Song Hà là thằng nào đâu.

Hôm kia anh ốm suýt chết, bác sĩ truyền tám chai đạm, sáu lít máu, năm nguyên một cục trong viện, hai cái điện thoại không một cuộc gọi hỏi thăm trong suốt cả ngày thoi thóp, gần xé giữa sự sống và cái chết.

Những lúc như thế bạn bè và các em online đang ở đâu?

Chả ở đâu cả. Chúng đang sang tường mình xem có gì mới chưa. Có gì đọc để cười phát, àn like coi như trả công lao mình viết mua vui cho chúng đọc. Xong quay về viết status kêu hôm nay béo lên tám ký, sáng nay đi chợ mua ví hoặc thềm bánh xèo mà nhà chỉ còn mì tôm. Các chú thấy bạc bẽo chưa?

Vì vậy anh thành thật khuyên các chú đừng kỳ vọng vào sự nổi tiếng trên thế giới ảo này. Càng nổi các chú sẽ càng thấy cô đơn, thậm chí cô độc. Một status 10k like để chửi đủ cho các chú ấm áp bằng một cái nắm tay lúc gặp nạn, hay đơn giản là có một người ngồi cạnh trò chuyện lúc các chú đang muốn buông xuôi tất cả.

Kính các chú!

Cánh chim cô độc

Hôm nay vừa kéo ghế ngồi vào bàn ăn sáng (có gì đâu, lại vẫn là món xôi giò cổ truyền 13k một đĩa, nhai trệu trạo như bò nhai rơm. Đạo này anh tiết kiệm dù biết ăn bún bò vẫn ngon hơn) thì có người anh quen biết bước tới vừa cười vừa hỏi:

- Chuyện của em sao rồi?

Anh cũng cố nặn ra nụ cười đáp lễ, bảo:

- Vẫn thế thôi!

Đó là kiểu trả lời cô tình qua quýt, cô đừng để bị hỏi thêm câu gì nữa. Anh không thể trả lời bất cứ ai về điều này, vì em biết đây, kẻ muốn hiểu ngọn ngành để chia sẻ thì ít, người thích biết chuyện để thỏa mãn sự tò mò thì nhiều.

Đôi khi nhìn lên trời chiều, bất gặp một cánh chim cô đơn bay mãi miết giữa khoảng không vô định, anh vẫn thường tự hỏi nó sẽ bay về đâu? Nó có cảm thấy cô độc không, hay cô độc chính là tên gọi khác của những khoảnh khắc bình yên trong lòng nó?

Cuộc đời như biển cả, ai không bơi sẽ chìm. Chúng ta ai cũng đang bơi giữa đời, nhưng đâu là bến bờ, đâu là nơi cần tới, không ai giống ai. Có kẻ bơi chỉ để không bị chìm, có kẻ vừa bơi vừa nghĩ liệu thả ng bên cạnh nó đã sắp đến bờ trước mình chưa?

Nhiều người xung quanh ta cũng vậy, nhìn thấy điều không may mắn của kẻ khác đôi lúc lại là động lực giúp họ suy nghĩ lạc

quan hơn với đời.

Vì vậy đừng bảo sao anh mãi là cánh chim cô độc giữa trời chiêng.
Cánh chim mỗi mệt đi qua giông bão không bao giờ để lại dấu vết...

Nói cùng em, người xa lạ

Cho con, đầu năm

Hôm nay mừng một tết, cả ngày bố chỉ có mỗi việc đi ra, đi vào để trở nên bận rộn hơn và không phải nhớ quá nhiều về con. Bà ngoại hỏi “Bố có muốn nói gì với con gái nữa không?”. Trong những giây phút ngắn ngủi đó, bố không biết nói thêm điều gì. Vì vậy bố sẽ ghi lại những gì muốn nói, để sau này lớn lên khi đọc lại chúng, con sẽ hiểu bố từng nghĩ về con thế nào.

Con có nhớ không? Lần đầu tiên bố chở con đi dạo, qua chiếc cầu cong cong, con chỉ tay hỏi bố “Bố ơi, có phải dưới kia là nước không?”. Bố giải thích đó là sông. Con lại hỏi tiếp “Sông là gì hả bố?” Ô, sông bắt nguồn từ những con suối nhỏ chảy từ trên núi xuống. Sau này lớn lên, con sẽ hiểu điều này. Dòng sông cũng như dòng chảy cuộc đời của mỗi con người, có những lúc dịu dàng, bình yên, có lúc gào thét dữ dội trong bão lũ; nó cũng như những vui buồn, thăng trầm và sóng gió... mà chúng ta phải trải qua trong suốt hành trình làm người.

Con phải nhớ điều đó để khi đối diện với những gì không mong muốn, con không trở nên quá sợ hãi, lo lắng và đánh mất mình.

Lần trước lên thăm con, lúc về con cứ khóc mãi. Bà ngoại quát “Không được khóc nhé!”, khi đã y bố lại nghĩ khác. Không có giọt nước mắt nào đáng che đậy hay xấu hổ, ngoài những giọt nước mắt nhỏ xuống vì sự bất lực và hèn yếu của bản thân khi phải đối mặt với khó khăn trước mắt. Có giọt nước mắt nhỏ xuống vì người thân yêu, vì xúc động trước những điều đẹp đẽ, cao cả nhưng cũng có giọt nước mắt của cá sấu khi giữ chặt con mồi trong chân.

Có những giọt nước mắt khiến ta yếu đuối hơn, nhưng cũng có những giọt nước mắt khiến ta trở nên mạnh mẽ.

Ngày trước bố hay được khen nên muốn dặn con điều này: Có thể bỏ qua rất nhiều chê trách, nhưng với lời khen con hãy hết sức thận trọng. Người ta có thể được khích lệ vì lời khen đúng lúc, nhưng người ta cũng có thể giết một ai đó chỉ bằng những lời khen ngợi lúc bố cục đồng. Ngày trước hôm còn đi học, bạn bè và người quen luôn khen bố viết văn hay, lúc ấy bố ngạo nghễ đón nhận nó như một điều hiển nhiên. Đến lúc bước chân vào đời, bố đã thất vọng vì không thể chấp nhận được những thất bại mà bố gặp phải, dù là nhỏ nhất.

Con thấy không? Lời khen tặng luôn mang đến cho ta sự ảo tưởng quá lớn vào bản thân.

Ảo tưởng là khởi nguồn của mọi thất vọng và đổ vỡ.

Hãy mở lòng nếu thấy đủ lòng tin.

Tuy nhiên, bố cũng muốn nhắc con: nỗi buồn của mình cuối cùng cũng chỉ là của mình thôi!

Đầu năm bố có mấy lời muốn viết cho con, cũng là viết cho mình. Để mai này đọc lại con sẽ hiểu bố - khác với những gì con từng “nghe người khác nói”

Bố của con.

Mùi tiền

Khách hàng của mình đa dạng. Có những vị bước từ trên “Lê ch xù” xuống, giày da bóng lộn như những người có tiền hay chém danh ngôn “Xổm Cặc Cự Ra Nôn”, tiền rút ra mùi nước hoa điếc hết cả mũi.

Có anh hay đi bắt dê, làm thịt dê, anh đứng trước gió khiến mình bủn rủn. Người anh tỏa ra một mùi dê nồng nàn, quyến rũ. Anh bảo, tôi có tắm hết ba cục xà bông “lai boi” thì vẫn... nồng nặc mùi dê. Tiền anh trả nhầy nhầy như da của người mồ hôi dàu và mình thường nghĩ rằng có thể bỏ vào chảo rán tận dụng ít mỡ rang cơm dưa luôn đỡ phí.

Những quý cô ve sấu cao cấp. Có cô mua cục pin, hỏi “Nhiu tiền?”, mình bảo “Trăm tám”, cô bảo “Đợi em xịu nha anh”, rồi thò tay vô áo ngực lôi ra một nạm toàn 500k. Cô đi rồi, đưa tờ bạc lên mũi ngửi thử. Nghe mùi tiền lẫn mùi lăn nách Nivea rất đượm.

Sáng nay có bà già đi chợ bán chuôi về ghé qua. Mua cái sim năm mươi nghìn, rút tiền ra trả, mặt ngơ ngác như mất số gạo. Bà bảo:

- Thôi chết rồi, bán sáu nải chuôi được hơn năm chục, mua miếng xà phòng chùa lại đúng năm mươi nghìn lát về đóng tiền điện, giờ mua cái sim chắc lại phải xin hoãn tiền điện tháng này chú ạ.

- Chuôi gì mà rẻ thế ạ.

- Bán được là may lắm rồi chú, chuôi giờ đây chợ có ai ngó đâu.

Bà quay ra, ngó trên tủ kính. Thây mớ tiêng lẻ có đủ năm mệnh giá.

Một mớ tiêng lẻ không biết có bao nhiêu loại mùi? Mình tự hỏi.

Đó là mùi chuôi chín, mùi tanh của bùn, mùi mồ hôi, mùi của những mảnh đời cơ cực, lam lũ - nhìn đâu cũng thấy - trên dải đất eo ớt khúc ruột miền Trung...

Bánh khúc và kỷ niệm của một thời đôi kém

Tôi nay ngồi cà phê, cu em kể chuyện gì đó, chợt nó ngược lên hỏi anh có nhớ ở Hà Nội có cái bánh gì mà bên ngoài bọc xôi không?

Mình vỗ đùi đen đét: “Bánh khúc!”

Phải rồi bánh khúc nóng. Rất lâu không ai nhắc đến món đó, vì xứ Nghệ mình không có món này nhưng mình thì chẳng bao giờ quên nổi nó. Không phải vì bánh khúc quá ngon hay đẹp mắt, chỉ đơn giản vì ngày trước ở Hà Nội, vào cái lần đôi kém nhất, mình từng muốm rót nước mắt mỗi khi nghe tiếng rao lạnh lốt của anh bán bánh khúc dạo buổi tối: “Khúc nóng nào! Khúc đề!!!”

Dạo ấy mới ra trường, đời cơ bản là những chuỗi ngày đói ăn và nợ quán. Nợ dai đến mức mục chủ quán cơm bụi thấy mặt mình là lờm vì chán chẳng thèm nói nữa. Hôm cuối cùng mục bảo thẳng:

- Thôi nhá ông tương, hôm nay không bán cơm cho ông nữa nhá. Bao giờ ông trả hết nợ cũ thì ăn!

Mình thất thểu về phòng năm nguyên một cục, nghĩ: “Thôi xong rồi, nhuận bút từ mấy bài báo vặt chưa biết bao giờ mới được lĩnh. Mà đói như này sức đâu mà viết với chả lách”. Hôm ấy là một ngày rất dài...

Năm nguyên cả ngày đói vật vã, khi no đủ người ta có vô vàn ước mơ và dự định, thậm chí có cả lý tưởng nữa. Nhưng khi năm vì đói (à khi đói rât hay năm, năm là nghĩa cử thông minh nhất vì đỡ phải ngộ nguậy tón calo) người ta chỉ có duy nhất một khát khao cháy bỏng: Kiếm cái gì đút tạm vào mồm cho đỡ đói?

Hai ngày đầu của tháng ăn chay ramadan (gọi thế cho hoành), mình nợ được mỳ tôm của cô em hàng xóm bán tạp hóa. Đến bữa cứ công thức như này mà phang: 1 gói mỳ tôm + 1 nhúm rau cải (vật trộm ngoài bãi), đun lên rồi chén. Ăn nhiều đến nỗi ngửi mùi mỳ tôm là sợ.

Ngày thứ ba ra mua cửa hàng tạp hóa đóng mẹ nó cửa để làm gì đó để ch biế t, mình đói không mò dậy nổi nữa. Nghĩ phen này hỏng rồi, bắt xe buýt lên tòa soạn tờ báo mình hay gửi bài, vào phòng tài vụ, ông trả nhuận bút vừa thấy mặt mình thò vào đã cười nhăn nhó: “Chưa có cháu ơi!” Mình vừa ngại vừa chán lại lò dò đi bộ ra đường bắt xe về năm tiếp.

Tôi năm ấy cũng gần đến trung thu như hôm nay, Hà Nội bắt đầu se lạnh. Mười một giờ đêm đẩy cửa ra ngó trăng phát. Tâm trạng éo đầu, thật ra là ngó nghiêng coi có hàng quán nào quanh đây còn sáng đèn để nợ gói mỳ. Cả khu vắng hiu vắng hắt. Chợt từ xa, dưới những đèn đường lờ mờ, một bóng người đi xe đạp vừa rao câu gì đó. Để ch biế t rao gì, nhưng chắc là có thứ gì đó ăn được mới đi tầm này, đây là mình đoán thế.

Bóng người gần hơn, tiếng rao rõ dần. Giờ thì nghe rõ: “Khúc nóng nào! Bánh khúc dê!”. À, bánh khúc. Món này trước từng ăn nhưng nghe như mùi cám lợn nên không ăn tượng lắm, nhưng giờ thì đói vãi... Bèn chặn người đi xe đạp lại. Hóa ra là một anh tầm hơn ba mươi, người gầy, nhỏ nhỏ, sau xe đeo cái nôi ủ bánh khúc. Mình rụt rè thăm dò, hỏi xem liệu anh có cho tôi nợ được không?

Anh im lặng mở máy lớp bao bì ủ trên nắp nồi ra, lấy đĩa kê u kê u rồi hỏi: “Máy cái?” Đang đói, mình trả lời: “Hai cái, nhiều xôi vào cho em!”

Hai cái bánh khúc nhỏ như quả hồng xiêm, bên ngoài lát m tôm hạt xôi, kèm nhúm muối vừng... Ủy, sao mà ngon và bùi thế. Ăn xong vẫn còn thèm, bèn gọi thêm hai cái nữa.

Ăn xong buột miệng định hỏi bạn anh làm bánh khúc bằng lá khoai lang à? Nhưng đang mắc nợ nên phanh lại được, vả lại cũng ngon phết vì vừa có xôi, thịt lợn, đậu xanh... nên ngậy và bùi bùi. Quan trọng hơn là giải quyết được khâu đói nên mình ráng cái bụng.

Nói thêm về món này thì thật ra bánh khúc là thứ quà vặt có phần kém thẩm mỹ nhất so với những thứ khác, một thứ bánh vốn rất là đặc sản của người Hà Nội. Nhưng đói thì thẩm mỹ ế gì nữa, khi ấy chỉ thấy tiếng rao của anh bánh khúc hay như tiếng dương cầm trong đêm. Cả ngày chỉ mong đến mười một giờ khuya để thấy thơm chờ cái bóng nhỏ nhỏ, khấc khỏ của anh trên cái xe đạp mini (chắc là của tàu). Ba tiếng “Khúc nóng nào” của anh vui gấp 10 lần ba chữ “Em yêu anh” của một đứa con gái nói bên tai mình. Không yêu có chết được để ch đâu!

Sau đêm đó, mình và anh thân thiết với nhau hơn. Anh quý mình vì điều gì không rõ, chỉ biết cho mình nợ thoải mái mà không lặn tặn. Hàng đêm, cứ hơn mười một giờ chút là đạp cái xe cà tàng ngang qua chỗ mình trọ, dựng xe xuống hỏi mình hôm nay ăn máy cái đây? Rồi vào phòng kéo bi thuóc lảo, mình nhấc anh ghi vào sổ kéo quên, anh bảo khỏi cần, chú nhớ là được!

Tổng cộng mình nợ anh một trăm máy chục ngàn nhưng anh không nhấc cũng không hỏi ngon không, chỉ lấy thêm xôi khuyế n

mại cho mình, rắc chút muối vùng bên cạnh, khi thì gói xôi bằ ng lá sen, khi thì lá chuối i.

Bữa cuối cùng mình nhận được năm trăm ngàn nhuận bút, ngô ì đợi anh đế n như mọi hôm. Anh hỏi “Ăn má y cái?” Mình bảo “Thôi hôm nay em có tiề n rồ i, anh em mình ra ăn phở, làm chén cho vui.” Anh bảo còn hơn chục cái, để đi vài vòng bán hế t xong về ngủ mai còn đi phụ hồ . Hóa ra nghề chính của anh là thợ xây, cũng thuê trọ ở một khu lụp sụp bên Triề u Khúc. Mình gửi tiề n nợ, dúi thêm cho anh hai mươi ngàn nhưng anh không lấ y. Mình bảo:

- Anh phải câ m cho em vui, anh không biế t đấ y, giờ em mới nói, mỗi khi nghe tiề ng anh rao “Bánh khúc” từ xa, em muố n rớt nước mắ t vì mừng. Anh không cho nợ chấ c em chế t đỏi lâu rồ i!

Anh vẫn không câ m. Chỉ chào má y tiề ng lí nhí rồ i lủi lủi khuấ t đầ n trong đê m tồ i...

Bánh khúc, ôi bánh khúc... Hà Nội đã vào mùa thu. Khi mình trở lại nơi đây liệu có còn gặp lại cô ã nhâ n năm nao? Gặp lại món quà vật từng khiế n mình rớt nước mắ t không phải vì yêu mà vì đỏi.

Chuyện tây

Bên Tây á, chúng nó như này...

Anh Vệ mới chuyển đến khu mình được mấy tháng. Nghe bảo anh mới đi tây về, hình như nghiên cứu hay bảo vệ đề tài gì đó liên quan đến cơ chế phát dục của muỗi anophel. Mình thắc mắc:

- Đề tài chi kỳ vậy anh hai?

- Bên tây chúng nó có những ý tưởng còn lạ nữa, ví dụ ông nào đó tao quên tên, trước kia tung ra phát minh cực kỳ vĩ đại và đạt giải xác suất Nobel. Đầu tiên, đó là con bò càng nặm lâu thì càng có nhiều khả năng nó sẽ đứng lên và thứ hai là, một khi con bò đứng lên, bạn sẽ không thể đoán được bao giờ nó lại nặm xuống.

Nói xong mặt anh Vệ lạnh lạnh nên mình tin là thật.

Đang ngồi uống chè bôm bên nhà hàng xóm thì mất điện, nóng quá anh Vệ phàn nàn:

- Bên Tây á, muốn cắt điện khu mô thì sở điện lực phải thông báo trước vài ngày, chứ chẳng như mình, thích cắt là cắt cái rụp!

Sáng anh rủ mình đi ăn bún bò Huế, thầy thanh niên ngồi cạnh lấy tấm chọc chọc rất nhiệt tình rồi gắp thức ăn vào cạnh bàn, anh Vệ nói nhỏ:

- Bên tây á, chúng nó không dùng tăm mà dùng chỉ nha khoa. Coi kìa, lại còn móc thức ăn dắ t ở kẽ răng bôi vào tường, văn hóa kiểu này bao giờ mới khá lên được, anh nói thật!

Mình nghe thế bèn thắ c mắ c:

- Nhưng gặm xương bò, xương giò heo các kiểu nó dắ t răng, không dùng tăm này như này xà beng thì ra thế nào được?

Anh cười khẩy nói:

- Bên tây á, thức ăn chúng nó hằ m như nên chẳng bao giờ dắ t răng. Mà cái văn hóa gặm xương của dân mình thì nên bỏ đi, xương thì có cái chó gì bỏ béo mà gặm? Muố n bỏ ra hiệu thuố c bắ c cắ t vài thang uố ng cho bỏ! - Anh phân tích.

Ăn xong ra về. Chưa kịp lên xe thì gặp má y cô gái bước vào, trong quán có bác hói đầ u xởi lởi chìa tay ra bắ t, tay giật giật như gà động kinh. Anh Vệ bấ u môi:

- Bên tây á, không bao giờ có chuyện đàn ông chủ động bắ t tay phụ nữ. Như thế là không lịch sự.

- Rúa phải làm răng mới đúng?

- Đàn bà quý phái ai họ sẽ chìa tay ra trước, đàn ông lịch thiệp phải đỡ lắ y rô i hôn nhẹ vào mu.

Nghe xong thích quá mình reo lên:

- Trời, được thế thì còn gì bắ ng?

- À, mu bàn tay nhé!

Anh làm tôi cụt cả hứng. Chìa tay bảo anh thử phát gọi là thị phạm em xem. Anh Vệ nói:

- Tay mi vừa móc thức ăn kinh chế t đi được.

Nói chung bất cứ hành động nào anh cũng so sánh, liên hệ với bên tây.

- Bên tây á, không bao giờ chúng nó...

- Bên tây á, làm để ch gì có chuyện này...

Mình nghe xong ngẩn mặt vừa ngưỡng mộ anh, vừa nhục cho cái sự thô lỗ của mình bấy lâu.

Bảng máy hôm liền không gặp mặt. Cuối tuần gặp lại, thầy y mô m anh sung vù, hình như có máy đường chỉ khâu như vắ t sổ bên mép. Mình tò mò hỏi:

- Ô, răng rứa anh? Làm sao ra nông nỗi này?

Thầy đi cùng anh kể:

- À, hôm kia ngô i xe thầy anh hạ kính khạc bãi đờm, đen cho anh nó lại dính ngay vào mặt một chú đi xe máy phía sau. Đến lúc dừng lại đổ xăng xe, thầy kia rút mũ bảo hiểm táng máy phát vào mô m.

Nhìn vắ t khâu không được đẹp cho lắm, mình ân cần hỏi:

- Bên tây chúng nó có khâu ngu như này không anh?

Anh Vệ u sầ u bảo, tây tây cái để ch gì, đang đau bỏ mẹ ra!

Thần tượng đi Tây

Những năm đất nước đang trong thời kỳ bao cấp, đi đâu cũng nghe bài tuyệt tình thi mang tựa đề “10 yêu”. Theo các nhà lý luận văn học thì xét về nghệ thuật nó chả ra đề ch gì, nhưng xét về nội dung thì nó phản ánh cực kỳ sinh động bức tranh toàn cảnh về đời sống nhân dân lúc bấy giờ. Nói như mấy người hay chữ là “mang đầy hơi thở đương đại”, nhưng của ai cụ thể thì quàn chúng chịu.

“Một yêu anh có may ô

Hai yêu anh có cá khô ăn dằn

Ba yêu rửa mặt bằng khăn

Bốn yêu có thuốc đánh răng hàng ngày...”

Hay không? Còn mấy thứ yêu đằng sau nữa, nhưng quanh quẩn cũng chỉ thể hiện niềm khát khao mãnh liệt những nhu yếu phẩm như nước mắm, xà phòng, quàn đui, gạo và xe đạp.

Nhưng (lại nhưng, tôi ghét thắ ng nào nói một hồ i rô i làm chữ nhưng lắ m) nếu có một anh nào hội tụ đủ cả 10 thứ đáng yêu như trong bài thơ kia thì vẫn xách dép cho một hiện tượng mới nổi, đó là các anh đi tây, khi đó ta thố ng nhắ t gọi bằng mỹ từ “đi xuất khẩu lao động” cho đỡ mang tiế ng culi làm thuê.

Làng tôi khi đó có mấy anh, anh thì đi Liên Xô, anh đi Đức, anh đi Tiệp, thậm chí có anh đi tận Bungari, Hungari... Các anh đi rô i

các anh về, khi đi chỉ có mỗi răng và củ cải, lúc về anh nào cũng to béo hẳn. Ngoài to béo, các anh còn mang về những thùng hàng bả ng gỗ quai gì thơm thơm, hình như gỗ thông, bên trong thì chao ôi những siêu phẩm: bàn là, máy khâu, quạt tai voi, nôi áp suất và súng hơi.

Nhìn mấy món hàng hót của các anh, những thảnh chân đất mắt toét bĩu môi đầy gato, ôi zoi cái loại “đầu đội áp suất, chân đi bàn là, trông xa cứ tưởng là ma, lại gần bới biết đi Nga mới về”, để tao chông mắt xem chúng mày sướng được đến bao giờ?

Thời đó định nhất là có người nhà đi Đức, tức cộng hòa dân chủ Đức, có câu “Thứ nhất đi Đức, thứ nhì đi Nga, thứ ba bóc lột”. Anh nào không đi tây được thì ở nhà làm nghề bóc lột nhân đem bán lại cũng rất nhiều tiền. Nhưng so với mấy anh “xuất khẩu lao động” thì đám bóc lột chỉ là loại cùn cùn bù thông minh, tương lai giỏi lắm sắm được con xe đạp “Pơ giô” hết vị! Mà “Pơ giô” hay “Pha vơ rít” thì cũng chỉ là xe đạp chạy bả ng com. Các anh đi tây ở một đẳng cấp khác, xe bình bịch, nổ cái khói xanh lè thơm phức - giai quê đủ được không?

Hàng xóm tôi có anh tên Phùng. Năm ấy đi Đức về anh mang theo con Simson màu xanh lá cây. Xe này, rít hơi ba số anh bảo của Đức sản xuất, 49,8 phân khối, động cơ hai thì, 3,6 mã lực tại vòng tua máy 5.500 vòng/p, momen xoắn cực đại... đại khái là tốc độ vút ga lên 60 km/ giờ dễ như húp cháo nóng chẳng cần nói nhiều. Đồ xăng pha nhớt xong, anh ngâm điếu thuốc, hút hàm bảo trẻ con bọn mày tránh ra, rồi bóp côn, vào số cái cạch, tiếng pô ền ền đầy kiêu hãnh lướt đi trong tiếng chửi râm ran của con nít “Định mệnh, gớm thật!” Có đứa còn chạy theo suốt gần cây số để ngửi khói. Lúc về mệt quá bỏ cả com luôn!

Anh Phùng gâ`n ba xích. Chiề`u chiề`u anh khoác quả súng hơi chín cân, cưỡi trên con Simson động cơ hai thì, 3,6 mã lực tại vòng tua 5.500 vòng/phút “èn èn” trên đường làng, trông anh chả khác đê`ch gì Đi a nô`p và Bôm bô`p trong phim *Trên từng cây số`* hay chiề`u lúc bắ`y giờ. Khỏi phải nói, ngay đê`n các hotgirl công tác ở cửa hàng mậu dịch cũng ưng anh ta ra mặt. Thời đó “ruộng sâu trâu nái không bắ`ng con gái thương nghiệp”, nên các em mậu dịch rấ`t “cành cao”. Hình mẫu lý tưởng của má`y chị một là Nguyễn Thành Luân trong phim gì mà cái bàn lật ngựa, hai là các anh đi tây về`.

Năm đó anh Phùng thích một chị mậu dịch viên tên Na nhà ở xóm bên. Bảy giờ tô`i, kẹp gói ba số` vào túi quầ`n loe, anh đạp má`y phát con Simson động cơ hai thì chạy xăng pha nhót rô`i “èn èn” đê`n nhà bạn gái. Mình còn nhỏ hay được anh cho ngồ`i hẳn lên bình xăng tê` hế`t cả đít nhưng rấ`t ưng. Vào sân, để xe nổ một lúc, anh Phùng bảo: “Cho nó có khí thê`”. Má`y thắ`ng em chị Na nghe tiế`ng pô èn èn từ xa là nháo nhác “Anh Sơn đê`n, anh Sơn đê`n rô`i!” Để lắ`y lòng má`y đứa em của người yêu, anh Phùng dựng hẳn chân chồ`ng giữa vê` côn pắ`ng pắ`ng. Bô` chị Na đang rót nước trong nhà, nghe tiế`ng pô khoái chí quá rót nước chề` tràn ra cả bàn. Mẹ chị Na đưa tay xua xua làn khói xả ra từ pô hít lắ`y hít để khen thơm như xà phòng Camay. Một bà`u không khí vô cùng tê` tái và sững sờ. Chị Na đang rửa bát, nghe tiế`ng động cơ hai thì, 49,8 phân khô`i kêu lên, trong lòng rộn rã như có con chim chiề`n chiệ`n hót vang trong lò`ng ngực. Tiế`ng èn èn xe Simson của anh Phùng có giá trị gắ`p 26 lầ`n so với má`y lời nỉ non sế`n sẩm kiểu cải lương của các thanh niên trong làng. Anh Phùng tắ`t máy, vào nhà ném bao ba số` lên bàn, động tác vô cùng phiêu lãng. Thời đó đỉnh nhấ`t là ba số`, có câu “Sapa đứng xa mà nói. Sông Câ`u còn lâu mới ký” và “Ba số` năm vừa nắ`m vừa ký”. Bô` chị Na được mời rút một điế`u hút cho thơm râu, xúc động quá hỏi “Bạ`n ni có đi bắ`n chim không Sơn?” mặc dù anh tên Phùng.

Trong mắt hàng xóm, anh Phùng cũng như các anh đi tây về có kiểu sinh hoạt rất ngửa mắt, đó là “Ở tây thì sống như ta. Đến khi về nhà lại sống như tây”. Anh Phùng thơm lấ m, nghe bảo tá m bằ ng xà phòng Camay. Camay khi đó xếp hạng sang, anh bảo ai lấ y anh sướng phải biế t, vì có “Lux rửa tay, Camay rửa mặt”, ăn rồ i cười Simson về về. Vì ngửa mắt nên mỗi lầ n xe anh dở chứng hồng giữa đường phải đẩy bộ thì lập tức thanh niên sẽ xui trẻ con vỗ tay to trêu cho anh bẽ mặt chơi. Mà dòng Simson 2 thì rất hay bằn và hồng bugi, cứ dằ m bừa lại thấ y anh cong đít dắ t bộ vào hiệu sửa xe. Thợ chủ yế u sửa xe đạ p, thấ y anh Phùng đế n hay bảo “À thứ nhấ t là hồng bugi, thứ nhì là hồng cái gì bên trong”. Thường thì mở bugi ra gõ gõ, chùi chùi vài phát là lại nổ ngon. Xe nổ, anh về côn to gắ p 3 lầ n cho xả hế t nổi ức chề lú c cong đít dắ t bộ.

Cùng đi tây như anh Phùng còn có má y anh đi Liên Xô, Tiệp Khắ c nhưng có vẻ độ hoành của họ không bằ ng anh. Đi Liên Xô khi đầ y hay đánh hàng ngược bên nước sang vì nghe bảo bên á y chuộ ng hàng Việt. Có anh đi Liên Xô, bớ ở nhà biên thư rất cảm độn g, dặn dò chân tình các kiể u:

“Cầ n gì ghi thật rõ ra:

Đồ ng hồ áo chấ m hay là áo phôn g?

Áo thêu ở ngực con công,

Hay là xi-líp có bông hồ ng cài?

Áo da đầ u, xuyê n đeo tai,

Nữ hoàng lộn g lấ y con xài tiể p không?

Bên á y gái Cộ ng khá đôn g,

Theo cha nên đánh cả vòng tránh thai”

Năm tháng thoi đưa, mọi thứ thay đổi chóng mặt. Bắ t đầ u cuố i những năm 80, với sự du nhập nhanh chóng của dòng xe bãi Nhật, đặc biệt là Cub 78, 79 và Cub 81 kim vàng giọt lệ, Simson của anh Phùng chuyển sang làm xe ôm, thô ù hàng hoặc chở lợn ra chợ. Các anh đi tây có anh hế t vô ùn chuyển sang cò bạc bịp, thầ u xây dựng, thậm chí là ngô ùi bóc lột nhân.

Than ôi! thời oanh liệt nay còn đâu?

Cái gì nên ngậm mồm lại?

Chỗ mình hay có tây ba lô đi qua, gọi theo dân mình là đi phượt. Đứa nào đứa nấy to cao, khỏe mạnh như rớt trên trời xuống. Bọn nó phóng xe uyn ầm ầm, trai gái đứa nào cũng đẹp một cách hoang dã - nhìn mà thèm. Ôi chao, cũng là một kiếp người, nhưng sao chúng nó được hưởng cuộc sống sung túc, chứ chẳng như dân mình khi nào cũng như đang sống thử, sống tạm và sống nháp. Nháp đến lúc chết luôn mà vẫn không tìm ra lối sống thật cho mình!

Lại nói về chúng nó. Thi thoảng bọn này ghé vào quán cà phê hay quán tạp hóa chỗ mình uống nước và mua thứ gì đó. Đôi khi chủ quán đểch biết chúng nó có yêu cầu gì, cứ thấy xì xồ loạn xạ ngậu bèn chạy sang nhờ mình “nghe coi nó nói cái chi”. Thì toàn gặp chuyện buồn cười.

Một chú người New Zealand ngọ ỉ uống cà phê, mình sang thì thấy 5 - 6 ông người nhà mình đang vây quanh cái bàn gỗ chỗ chú ý ngọ ỉ. Mình cúi đầu chào, chú ta lôi ra bao Mal mời một lượt nhưng chẳng ai cầm. À dân mình lịch sự phết, mình khen thắm trong bụng. Nhưng sau ròi mới biết, khi mời thì không hút, khi bỏ gói thuốc xuống thì tranh nhau “Hút điếu coi rằng mô”, ròi thì hút một điếu, một điếu kẹp tai lát hút tiếp. Nhặng cái xâu xé mắ t hơn nửa gói Mal, mình nhìn mắ t chú tây, thấy vẻ bàng hoàng ân sâu trong đó. Ờm, nói thật chớ tự nhiên xấ u hổ vãi, vì cóc cầ n phải lên án vụ hôi bia tít trong Nam cho xa xôi, mà ngay đây vừa diễn ra một vụ hôi khác, thô lỗ và mắ t lịch sự không kém.

À lại nói về mắ t dạy.

Từ nhỏ đến giờ cái gì cũng được học, duy chỉ có kỹ năng số ng sao cho thành người tử tế thì chẳng khi nào được học, nên mới có thêm chuyện này...

Chú tây kia ngô ì làm một lúc double cafe - tức là uống hai cốc một lúc, xong ngô ì ngáo ngơ nghe má y chú dân mình tranh nhau hỏi. Chú hỏi nó bao nhiêu tuổi? Nó làm nghề gì? Giờ nó đi đâu? Nó có vợ chưa? Lương nó bên đấy tháng được má y ngàn đô?

Mình cười, bảo chú tây, bọn này đang hỏi mày làm nghề gì và bao nhiêu tuổi. Tây bảo nó làm nghề pharmacists và 27 tuổi. Mình dịch lại, má y chú lại chau mày “Hỏi nó sao 27 tuổi mà già thế?”. Mình bảo, hic, Tây nó không thích hỏi về đời tư của nó đâu, như thế là bất lịch sự. Nhưng một bác già nhât vẫn kiên quyết bắt mình tra hỏi xem giờ nó sẽ đi đâu?

Mình miễn cưỡng đá câu này cho nó. Chú tây làm ngay câu “I’m not obliged to answer”, đại ý là tôi không có nghĩa vụ phải trả lời câu hỏi củ chuô ì này. Bạn giận thật sự, suýt nữa thì “Fuck you”, may bạn phanh kịp vì chấ c là sợ bị tấn. Mình đành bảo: “tao không biế t đâu đấy, má y người này bảo tao hỏi thôi, hehe”. Rô ì chuô ìn!

Mà chuyện này đế ch chỉ tây khó chịu. Sáng sáng, mình hay lê la cà phê. Cứ ngô ì xuô ng là có đứa hàng xóm bê con sang hỏi: Sao chú, dạo ni chuyện vợ con rãg rô ì? Giờ mà lấ y vợ là nên chọn con có nghề, có lương, cao mét rưỡi trở lên, con rãg đừng chìa, con có bồ đừng say rượu,... bla bla. Mình kệ xác nó làm nhắm một mình. Có khi ngứa mô ìm định bảo “Lấ y vợ là chuyện của tao, mày làm ơn biế n đi chỗ khác để tao tận hưởng không khí trong lành buổi sáng phát”, nhưng nghĩ sao lại thôi.

Vì nghĩ ở mình không ai dạy chúng nó phép tấ c tô ì thiếu trong giao tiế p, cũng chẳng có ai dặn nó những cái gì được phép hỏi và

những cái gì nên ngậm mồm lại...

Đá bóng với Tây

Bố n thả ñg mũi tẹt da vàng thách đầ u với bố n thả ñg tây ba lô. Bắ ñg khả năng tiế ñg Anh siêu hạng, sau một hồ ì nói mỗi cả mô ñm, mình chồ t lại với tụi nó một câu:

- Bọn mày thua trả hai trăm ngàn tiế ñn sân, thả ñg không phải trả tiế ñn.

Chúng nó “ô kê, ô kê”. Bọn khán giả ngoà ì ngoài sân khen mình giỏi thật đó, tiế ñg Anh nói như đúng rồ ì. Một em chạy lại hỏi:

- Má y thả ñg kia hắ n nói chi với anh rứa?

- Biế t đê ch đâu đượ, xì xà xì xô ñhức hế t cả đầ u, anh chỉ biế t mỗi từ “money back” là hoàn tiế ñn, còn nữa cứ ô kê, ô kê là chúng nó hiểu hế t - tài thật!

Thỏa thuận xong, bố n thả ñg tây đồ ñg loạt rút ví đặt mỗi thả ñg năm chục (không có kiể *Mày trả đi, tí về tao trả cho* như dân mình). Đặt bóng xuố ñg, một thả ñg hỏi:

- Đá má y phút đây?

Mình nói ngay “toen ty phai mi nít”, vì biế t bài “25 minute” của nhóm MLTR lừng danh thập kỷ 90, nhưng nế u bọn tao thua thì đá đê ñn ... khi nào gỡ đượ mới thôi! Thắ ñg kia lại yes.. yes...

Mịa, đá chưa đượ hai mươi phút chúng nó đã giã cho năm quả. Thắ ñg nào cũng mét tám má y, mình chạy mười bước vấ cả mô ñ hôi

đít, chúng nó nhả`ng cái vài bước đã đuổi kịp. Dặn thắ`ng câ`m còi (tức trọng tài):

- Mà y thôi phạt cho quả penalty may ra gỡ gạc lại tí, nhưng nó mãi xem nên quên má`t.

Diễn biế`n trận đầ`u thì như một trò hê`. Bô`n thắ`ng cao như cột ăng ten, bàn chân to như bàn là Liên Xô, đùi như cái xô... chúng nó đứng bô`n góc chuyê`n vài đường là bọn mình chỉ biế`t đứng thờ. Chưa kịp thờ thì sút một phát như bắ`n đại bác, thủ môn ngã vật ra mặt tái mét bảo:

- May mà tránh kịp không thì vỡ mô`m!

Được cái bên mình có thắ`ng chạy kèm người cực dai, cuố`i trận hỏi:

- Răng mà y bám thắ`ng tây tô`t thế`?

- Định mệnh, bọn á`y xịt nước hoa gì mà thơm vãi, chạy theo người phê lòi!

Kế`t quả trận đầ`u: tây 6, mình 2. Bọn mình thua nhục quá, mệt nữa nên cắ`m mặt lủi nhanh ra biên uố`ng nước, bô`n thắ`ng nó đuổi theo bắ`t tay lầ`n lượt, lịch sự vãi ra.

Kế`t thúc trận siêu kinh điển mình lại gầ`n tính cởi áo đổi phát để gỡ gạc lại chút tiề`n sân (áo tây chắ`c xịn) nhưng thắ`y áo nó to quá mặc éo vừa nên thôi.

Gái Tây

Chiều tà. Đang xỏ giày chuẩn bị ra sân đá trận rèn luyện sức khỏe, bất chợt có 2 em tây ghé vào, sau lưng họ là ông hàng xóm nhà mình. Ông hàng xóm chỉ chỉ vào mình bảo:

- Hỏi eng ni nì, tui không biết tiếng Anh.

Trời ơi, lạy chúa, oh my god, mô phật! Thật không tin vào mắt mình, trước mặt là hai bông hồng chứ không phải người. Hai bông hồng tầm 17 đến 19 tuổi (nghĩ thôi thôi, khó đoán tuổi bọn tây lắm), da trắng hồng, mắt như thiên thần... cười nhe nhớn với mình rồi nói cái gì đó. Mình đứng dậy tiếng lại gần hỏi: "I can help the angels?", dịch nôm na là tôi có thể giúp gì cho hai thiên thần? (Trời, trình độ tiếng Anh của mình kinh vãi).

Hai thiên thần khua tay trình bày, môm nói liên thoảng: "Toilet... toilet...". Tưởng gì, thất vọng ê chề! Thiên thần mà cũng phải đi tè à? Ông hàng xóm chen vào hỏi:

- Hả n nói cái chi rứa?

- Chúng nó xin đi tè nhờ - Mình trả lời ông, xong quay ra bảo:

- Mấy em sang bên kia đường chui vô bụi cây mà giải quyết t, bọn tao ở đây toàn thể!

Một em nhún vai nói "ô nầu nầu", ý là không quen với kiểu như vậy.

Mình thấy các em đẹp quá, bèn quay sang hỏi ý với ông hàng xóm xem liệu có nên cho chúng nó đi nhờ tí không? Ông hàng xóm nói: “Không”. Mình thuyết phục:

- Thì bác mang cho nó cái bô, xong lấy tiền lệ phí.

Một ông khách đứng đó bảo: “Nhờ nó đi nặng thì toi”.

Mình bảo “Đi nặng càng tốt, tiền phí càng cao”. Cuối cùng hai thiên thần cũng được bà chủ nhà dẫn đi vào trong. Lúc sau quay ra thấy nét mặt hai nàng vô cùng rạng rỡ và phấn khích, một nàng rút ngay tờ năm nghìn đưa cho chủ nhà nhưng mình gạt đi bảo thôi, khuyển mại. Khi này nói rứa chỉ là để thuyết phục chủ nhà thôi, chứ xinh đẹp như thế nữ lòng nào mà lấy tiền hihi.

Chuyện chỉ có thế, nhưng điều khiến mình băn khoăn là: Nếu hai em ấy không phải gái tây xinh đẹp, mà chỉ là hai cô nàng xấu xí... thì mình và hàng xóm có cho đi nhờ không? Chắc chắn là không, vì:

– Gái xấu không có quà

– Cho gái xấu đi nhờ, người ta nhìn thấy lại bảo gái xấu mà sao mi dụ gái – ê mặt lấm.

– Với lại dân ta thì việc gì phải xin đi vệ sinh nhờ, cứ ra lề đường mà ngồi cho mát.

Chuyện phiếm

Phiếm

Cách chỗ làm vài trăm mét có cái quán cà phê quen. Chủ quán là đôi vợ chồng tuổi trung niên. Anh chồng chăm đọc sách, cứ vắng khách lại thấy anh đang đọc một cuốn gì đấy. Vợ anh bảo:

- Dừ mới rửa đó, chớ trước tê anh có đọc sách bao giờ mô!

Hóa ra anh đi Tây về, kinh doanh phá sản nên đâm ra ngộ sách. Mà ý ông bị vợ bỏ hoặc phá sản ở chỗ mình chăm đọc sách lắm. Đọc sách một thời gian nhiều ông bỗng trở thành triết gia, nói gì cũng phương ngôn, danh ngôn, triết lý ... đâu ra đấy, rất kinh.

Chiều nay nắng nóng, chỗ làm mái thép lè tè rất bức bối nên mình tới quán cà phê kia ngó tí cho mát, gọi là đổi gió. Gọi cà phê xong, ngược lên tường thấy khung tranh có chữ Nhẫn treo trịnh trọng ngay trên đầu, mình bắt đầu tư duy. Vì rằng phải treo chữ Nhẫn chứ không phải chữ khác, ví dụ Tiễn, Lộ hay Thọ? À, có thể chủ quán treo để tự khuyên răn mình luôn phải nhẫn nhịn, hoặc để khách nhìn vào đó mà kiêng chế đừng đánh nhau, hay quyết nợ rồi đập phá đồ đạc trong quán? Đấy là mình tư duy thế, đang rảnh quá mà.

Nhập ngum cà phê, gõ cái cốc vào mặt bàn, mình sáng giọng:

- Ông làm ăn kiểu chi thế này? Đã bảo pha đường, ông lại cho sữa vào là sao?

Chủ quán đang đọc “Các nền văn minh thế giới” vội bỏ xuống, chạy lại bảo:

- Ồ, nãy anh có dặn bỏ đường đâu, anh gọi cà phê nâu mà

Mình đập bàn quát tiếp:

- Tôi không biết, nâu là nâu, nâu không có nghĩa là phải thêm sữa vào. Ông có hiểu ý tôi không?

Mình nhún nhún chữ “có hiểu ý tôi không?” rất nặng, cốt cho anh sôi máu lên chơi. Anh sôi máu thật. Mặt đỏ dần lên, anh tuôn ra một tràng, dài quá, tạm tóm tắt lại ý anh là “Ông hôm nay bị điên à? Nói cái để ch gì thế?”

Không để anh nói thêm, mình trợn mắt:

- À, khách hàng là thượng đế, rủa mà ông dám bảo thượng đế bị điên. Ông điên à? Tôi nói thế ông có hiểu ý tôi không?

Đến đây thì anh không chịu nổi nữa, anh vớ quả quất mà vợ chuẩn bị mang pha nước mía, bóp nát tanh bành, trông rất đúng phong thái anh hùng. Vợ anh thấy thế bèn chạy lại can ngăn:

- Thôi đi, đúng là trời nóng lên tí nên ai cũng nóng tính theo... Bớ hớ n vô buông đả p chẵn nặm ngủ cho hạ hỏa đi... Có chi mà phải nhao àm lên rủa.

Thấy cũng đủ đô rồi, cô lên tí nữa anh tức quá mà đập hết cốc chén thì nguy, mình hạ giọng, chỉ lên chữ “Nhẫn” treo trên tường bảo:

- Thử ông chút thôi, hóa ra ông treo chữ cũng chỉ để làm cảnh!

Anh ngó người ra, gãi gãi tai một lúc rồi ngượng ngùng thanh minh:

- Thì tôi biết mô được, cứ nghĩ ông nói thật. Mà tui quả quắt...

Ngồi thêm tí nữa, rút ví trả 12k rồi té. Trên đường về cứ suy nghĩ mãi về chuyện hôm nay.

Mình đọc sách rất sớm, 9 - 10 tuổi đã ngốn hết gần như toàn bộ tinh hoa sách vở phương Tây lẫn phương Đông. Đọc kịch Shakespeare, thấy sao mà bọn nhân vật chúng nó nói hay thế, phải bắt chước mới được, nhất là mấy chỗ chàng Romeo tán tỉnh nàng Juliet, phê lòi. Nhưng gặp sách lại, đi ra đường, thấy người nào nói gì ngứa mắt là chửi ngay lập tức, mà quên mất lẽ ra nên nói sao cho nho nhã như mấy đứa trong kịch.

Đọc “Đặc nhân tâm”, cũng biết để lấy lòng người khác trong giao tiếp cần phải khơi gợi ước mơ, sở thích và đam mê của họ, miễn sao cho họ nói sướng miệng thì thôi, nhưng dở cái là ngó mặt đưa đũa đi diện thấy nó lấc cấc thì không chịu nổi, phải phang ngay cho vài câu bõ ghét rồi ra sao thì ra.

Cũng biết ý nghĩa chữ “Nhẫn”, nhẫn tức là thấy người nào chửi mình thì khoan tay nghe nó chửi, nó bỏ đi thì ôm mặt khóc hùn hút hoặc như triết lý thì kẻ nào tát vào má phải của mình, con chìa nốt má trái cho người ta tát thêm. Vậy gọi là nhẫn. Nhưng tệ nỗi ra đường nhớ kẹt xe, đưa đi sau bóp còi inh ỏi điếc hết cả tai, không tìm được ngoài lề phép bảo: “Bóp cái gì mà bóp lăm thế?”

Sau mỗi lần đi viện về, bụng bảo dạ từ nay chăm tập thể dục hơn, sáng ra chạy bộ cho khỏe người. Chạy đâu được vài bữa, có hôm dậy sớm chạy từ nhà ra quá cầu Ngàn Phố (cỡ vài cây chửi mấy),

lúc về` mệt quá vầy bừa xe một ông đi chợ sớm xin ngô`i ké về` nhà cho lành. Công nhận ngu thật, ngô`i xe máy sướng thế` này sao phải cong đít chạy bộ cho mệt?

Chán mình thật đấ`y...

Tết muộn

Chiều mừng bốn Tết, đi xa về, hỏi thăm người cháu:

- Theo mày thì hết Tết chưa?

Nó nhìn ra ngoài đường (chắc ước lượng xem người đi chúc Tết có đông không), xong ừ xịu bảo:

- Hết rồi thì phải...

Ừm, nghe lời thăm này leo lên giường ngủ luôn, vì trẻ con luôn đúng. Trước khi ngủ còn dặn nó:

- Cậu dặn nhá, ai già già hoặc là đàn ông đến chơi thì bảo cậu H không có ở nhà. Còn cô nào trẻ trẻ, chân dài dài... thì bảo đợi tí cậu đang dậy, nghe chưa?

Nó gật 3 cái liên. Ngủ mơ màng chưa được tiếng đồng hồ, bỗng nó chạy vào giật giật vai:

- Cậu ơi dậy dậy, có một người là con gái đến... đang đứng trước cổng.

Thôi chết tôi rồi, đến lúc nào không đến, đúng lúc người ta đang ngái ngủ, mắt mũi tèm lem, dải chày ngoăn ngoè bên mép... lại mò mặt đến. Nhưng thôi, cứ gái là ấm rồi. Dậy ngò i bóc phết ngấm mông về u tí lầy lợc đầu năm cho nhả, yêu được càng tốt, đang ế sẵn...

Vừa nghĩ ngợi linh tinh vừa vén rèm lên nhìn, đúng là gái thật nhưng gái bồng con (con mẹ hàng xóm vẫn hay đến xin nước gạo cho lợn), bèn véo tai thằng cháu, nói nhỏ:

- Cậu quên dặn, con gái mà bế theo trẻ con thì cũng không được tính là con gái, nghe chưa. Ra bảo không ai ở nhà đi!

Nó chạy một mạch ra cổng nói đồng dặc:

- Nhà không có ai đâu, về đi! - Vừa nói mắt vừa liếc liếc vào nhà rât gian.

Diên thật, đang chập chờn tự nhiên tỉnh cả ngủ. Ngáp ba cái, hỏi cu cháu:

- Mi xem đồng hồ coi mấy giờ rồi?

Nó chạy ra phòng khách ngó xong bảo:

- Ba giờ cậu ạ. Kim ngắn hấn chỉ số 3

- Rứa kim dài hấn chỉ số mấy?

- Số 5... số 6.... giờ lại số 9 rồi....

- Đó là kim giây, nó cũng dài nhưng chạy nhanh, chạy ra coi cái kim dài mà to hơn í.

Nó lại chạy ra, lần này mới có kết quả đúng. Lăngh nhằngh mắt đến ba phút mới biết bây giờ là mấy giờ.

Dậy, cởi trăn quăn đùi mang mấy lông chim ra cho nó tắm. Chết tiết, chim mình thì bỏ bê lâu không biết sống chết thế nào, chim trong lông thì nướng như nướng trứng, mỗi ngày tắm cho nó một lần. Nhưng thôi, ít ra bọn nó thì thoảnh còn hót vài tiếng vui vui. Còn cái loại chim không hót nuôi phí cả gạo.

Trời nắng vàng rực rỡ rất đẹp, tranh thủ pha ly cà phê vừa uống vừa canh chim luôn. Điện thoại tí tí, sms của gái “Anh đang làm gì thế?”, Reply “Anh đang nhớ đến em”. Nhớ xong có động não nhớ xem em này rốt cuộc là em nào, tên gì và quen trong trường hợp nào? Chụ. Gái 1, gái 2, gái 3... thì nhớ thế để ch nào được. Rút kinh nghiệm lần sau save hẳn ra, ví dụ “Gái quen khi đi đổ rác chiều 28 tết”, “Gái quen ngoài chợ lúc mua nước mắm” hoặc “Gái hay cười hihi trên mạng”... cho dễ hình dung.

Ngồi uống cà phê, bán bi thuố c lầo, nhìn khóm hồ ng nở bừng ở góc vườn, trời trong veo, nắng nhẹ nhẹ, không gian yên tĩnh và thanh bình.... Chợt thấy bây giờ mới là Tết này!

Một lần cà phê với đa cấp

Buổi sáng ra đến phố, trưa ông anh họ gọi ra quán làm cốc cà phê ôn nghèo kẻ khổ, tiện thể bàn kế hoạch làm ăn luôn. Đang đói sẵn, hỏi dự án gì thế anh, ngon không cho thử em theo với? Ông anh gật đầu bí hiểm: “Nói chung là hay đấy, để anh gọi thử em này đến ta bàn bạc cho cụ thể”.

Móa, bấy lâu làm ăn nhì nhằng ở quê, nói như các em ve sầu yêu nghề là “ráo mô hôi là hết tiền”, nên nghe hai từ “kế hoạch” mình ưng lắm, nghĩ phen này thoát nghèo đến nơi, bèn ôm ông anh họ hôn liền ba cái. Mới hôn cái thứ hai, chột nghe mùi hôi nách toát ra đượm quá nên thôi không tiếp tục cái thứ ba nữa.

Đợi chừng 15 phút chột ông anh chỉ ra đường reo lên “Đây rồi!”, sau đó nhún vai nói “Giỏi lắm đó, doanh nhân trẻ năng động và thành đạt”. Mình ngó theo thì thấy một chú mặc vest đen, cà vạt hồng, giày đen bóng nhoáng đang hì hục đẩy con Wave RS lên vỉa hè, theo sau là một em gái khá xinh.

Kéo ghé ngõ, ông anh chỉ vào người mặc vest đen giới thiệu:

- Đây là bạn Trần Hãnh Tiến, hiện đang làm trong một công ty danh tiếng thế giới.

Rồi anh quay sang mình:

- Còn đây là H, em họ anh, công tác trong ngành VAC. Ừm, giờ thì hai người trao đổi với nhau nhé!

Vest đen bắt tay mình rồi hỏi:

- Anh công tác trong ngành VAC ạ? Về a xê thuộc lĩnh vực gì anh?

Mình bảo là “vườn ao chuồng”. Vest đen xuýt xoa:

- Vâng, thế thì tốt quá!

Ông anh họ hỏi hai người uống gì để gọi, vest đen thành đạt bảo kêu cho em ấm trà, váy đen ngồi cạnh mặt trang trọng như ngồi dự hội nghị tổng kết tiêm chủng gia cầm mở rộng.

- Thế này anh H ạ! - vest đen lẳng nhắ ng hai cái - Em đã nghe giới thiệu qua về anh, cho em hỏi chút là công việc hiện tại của anh có mức thu nhập bao nhiêu ạ? Dạ, nếu có một cơ hội để anh phát triển hơn nữa, anh có sẵn sàng nắm bắt không ạ?

- Anh ở quê chăn vịt mỗi tháng bán trứng chắc được bốn củ, nói chung dưa cà mắm muối thì cũng đủ sống.

Vest đen bật thẳng lưng, chém tay vào không khí rất chí khí rồi nói:

- Vâng, thế thì tốt quá! Nhưng ước mơ là không giới hạn phải không ạ, chúng ta ai cũng có ước mơ, khát khao đó là ngày càng làm ăn khấm khá. Có người đã từng nói rất hay “Không ai tắm hai lần trên một dòng sông”. Xin hỏi anh H, anh có hiểu câu đó nghĩa là gì không ạ?

Khoản triết học này hồ i học bỏ tức mình rất ngu, nên chém bừa:

- Tức là thằng đó tắm được một lần thì chết đuối luôn, không có dịp tắm lần thứ hai.

Váy ngắn bật cười rất duyên, tay thi thoảng kéo vạt váy che bớt vùng nhạy cảm vì quạt thổi trực diện. Vest đen lắ c đầ u:

- Không ạ, hàm ý của câu nói này là cơ hội chỉ đầ n một lâ n trong đời, không nắ m lâ y thì không có lâ n hai. Anh H đã hiểu chưa ạ? Vậy hôm nay em sẽ mang đầ n cho anh một cơ hội, anh sẵn sàng đón nhận không anh H?

Đang mãi nhìn vào vùng câ m địa váy đen (tại cái quạt mắ t dạy quá, cứ nhè vào chỗ đó mà thổi phắ p phối), mình ở người ra:

- Nắ m chứ, anh nắ m luôn cho nóng! À nhưng nắ y giờ chú nói cái gì thề ?

Ông anh họ lờm:

- Chú tập trung tí đê.

- Em đang rắ t tập trung, nhưng tập trung vào vắ n đầ khác.

Vest đen ngồ i chém một lúc, nóng quá, mồ hôi bắ t đầ u chảy ra ướt đầ m mặt mũi. Trời oi bức như này đóng nguyên một hộp như thề ở quê mình hay gọi là thắ ng thầ n kinh, nhưng doanh nhân thành đạt chắ c họ gọi khác.

Lòng vòng mãi sắ t hế t cả ruột mà vẫn đầ ch hiểu thắ ng này đang nói cái gì, mình bắ t đầ u buồ n bức. Hiểu được suy nghĩ của mình, vest đen từ từ mở ba lô ra. Trong ba lô còn một cái cặp da. Trong cặp da có cái cặp nhựa trong suố t. Trong cặp nhựa trong suố t là mớ sổ sách, tài liệu, in ấn lờ loẹt rắ t đêp.

- Anh Hạ, giới thiệu với anh đây là bản giới thiệu qua về tập đoàn lớn nhắ t nhì thề giới đó là Em Mắ y, trụ sở chính đóng tại bang Michigan, Hoa Kỳ, Mỹ.

Nghe đến Em Mây, mình bật ngửa ra. Hic, thế mà lòng vòng mãi, tưởng dư lào, Em Mây thì danh bất hư truyền rồi, làm tau này giờ buồn tẻ mà để ch dám đi vì ngờ i đợi kế hoạch làm ăn. Nóng mắ t quá, mình lờm lại ông anh họ phát, ý tại ngôn ngoại là “Kế hoạch kế hoạch cái gì, đa cấp thì nói mẹ từ đầu đỡ phải nghe lải nhải này giờ, mắ t thời gian”. Ông anh nháy mắ t ý bảo chú cứ bình tĩnh mà nghe, cơ hội ngon đây!

Vest đen lôi con Nokia 1200 từ trong túi ra liên lạc với đố i tác, giọng như phát biểu trước hội trường, mình nghe lỏm thắ y toàn mắ y tỷ, mắ y tỷ ong hế t cả đầ u. Điện đàm xong, vest đen quay sang tiế p tục:

- Chúng ta ai cũng có một cơ hội, nhưng vắ n đề là chúng ta có sẵn sàng nắ m...

Mình tranh thủ đứng lên bảo:

- Chú nắ m gì cứ nắ m, anh đi xả nước cứu thân phát đã.

Lúc quay ra, đã thắ y vest đen bày lên bàn mắ y hộp sản phẩm. Đó là kem đánh răng, nước rửa chén, kem dưỡng ẩm và vài lọ gì đó trông như viên C trẻ con hay ngậm. Mình thò tay định nhón mắ y viên nhai xem ngọt không thì vest đen kéo giật trở lại, bảo:

- Vậy tại sao chúng ta không nắ m lắ y cơ hội khi chúng ta có được nó? Đó là vì chúng ta không có ước mơ và niề m tin rắ ng chúng ta sẽ thành công...

Mình thắ y hớ quá bèn gãi tai:

- Anh biế t rồ i, ước mơ là thành công, nhưng mà chú mày đưa anh ăn thử viên C này coi nó thế nào.

Váy ngắ n bảo:

- Ôi anh ơi, không phải C đâu, nó là thực phẩm vi lượng, sản xuất bằng công nghệ nguyên tử tiên tiến thế giới...

Ông anh họ bổì thêm:

- Cái này có ích cho cơ thể lắm đó

- Anh biết đâu được, nhưng anh nói thẳng thế này, công việc chặn vịt ở quê của anh đang phát triển tốt, anh không có nhu cầu năm lấy cơ hội của cô chú!

Ông anh họ thấy mình hơi nóng mặt bèn dìm xuống ghế, nói:

- Chú cứ từ từ tìm hiểu, thế giới người ta đánh giá cao mô hình kinh doanh văn minh này, mình phải tìm hiểu kỹ mà hội nhập chứ.

Vest đen có vẻ vẫn đã quyết tâm chinh phục, quay vào gọi thêm phích nước sôi. Cô nhân viên mặt đầy mụn lằm bằm:

- Ngô ì cả buổi gọi được ấm chè lại còn xin nước sôi...

- Anh H ạ, công việc không đòi hỏi quá nhiều thời gian, anh có thể vừa chặn vịt vừa làm việc bình thường mà. Chỗ em có rất nhiều người có việc làm ổn định nhưng vẫn sẵn sàng bỏ việc để tham gia Em Mây. Có bà nội trợ anh biết không, tham gia được hai năm, bây giờ thu nhập của bà ta là 3 tỷ/ tháng, khiếp chưa? Còn mấy người nữa trước làm xe ôm, bây giờ đã t cát 4 đến 5 chỗ ở thành phố, ô tô vài cái, ăn rồi vi vu du lịch, sướng chưa?

- Sướng rồi, công nhận tập đoàn chú toàn người thành đạt. Bây giờ trưa rồi, anh về đây, chú trả hộ anh ly cà phê nhé.

Vest đen lúng túng bẻ ngón tay răng rắc, nói với theo:

- Hay anh Hạ, anh không muốn thực hiện ước mơ thì anh... mua hộ bọn em vài tuýp kem đánh răng với?

Chắc định gỡ lại tiền cà phê.

Nhưng mình vờ như không nghe thấy, lên xe nổ máy phóng cái vù. Nghe loáng thoáng sau lưng ông anh họ bảo với hai doanh nhân:

- Để phân anh H anh trả cho

Huyền thoại quần đùi Thái

Những năm đầu thập niên 90, ngành thời trang nước ta chứng kiến một cơn địa chấn mang tên *Quần đùi Thái*. Khởi phải nói chú từ anh giai làng mò cua bắt ốc đến các hot boy thành phố, ai không sắm được quần đùi Thái được xếp vào hạng bần nông.

Quần đùi Thái là biểu tượng của sự bắt kịp thời đại, để ch phải nói nhiều.

Khởi thủy nó được mang từ Lào về, qua cửa khẩu Cầu Treo (chả c thè) và nhanh chóng trở thành mô t của giới trẻ (thậm chí ông già mặc cũng rất tót). Ở Hương Sơn khi ấy giàu nhất là nhà nuôi nhiều hươu, giàu nhì là nhà có xe Cup 81 kim vàng giọt lệ, giàu thứ 3 là có *quần đùi Thái*.

Chưa ai lý giải được tại sao *quần đùi Thái* lại nổi đến thế, hay nói nôm na là giải thích vì sao *quần đùi Thái* trở thành thứ được giới trẻ ưa chuộng, nhưng đây có thể là các lý do:

- ĐẸP: Thời đó quần đùi vải là chủ yếu. Gia đình nào có con cái đi bộ đội thì được gửi về mấy cái quần đùi xanh màu lính, mặc nhanh giãn và nát, lưng búng như cái khố - chẳng ra thể thống công rãnh gì. Sự xuất hiện của *quần đùi Thái* khi ấy làm điên đảo các thanh niên vì nó quá đẹp. Với 3 tông màu xanh, đỏ và vàng, *quần đùi Thái* nổi bật chẳng khác gì những món hàng xa xỉ.

- BÈ`N: Theo tìm hiểu thì *quâ`n đùi Thái* được sản xuất bằng vải chi chi đó, có khả năng thấm mồ hôi rất cao, đặc biệt khi đi tè nếu lỡ tè vào *quâ`n* thì sau hai phút sẽ tự khô, tài thật. Ngoài ra độ đàn hồi cực chuẩn, có thể chịu va đập rung lắc ở mức 12,8 độ richte khỏi *câ`n* mặc...

Thời đó mình mới nhón được mẹ mua cho một cái. Vì có mỗi một cái nên lỡ bản thì giặt và phơi ngay để còn mặc tiếp. Nếu chưa khô có thể *quâ`n* vào sào nửa buộc sau xe đạp rồi đạp vài chục vòng quanh thị trấn là khô liền.

Những trưa hè lộng gió, cởi *trâ`n*, diện quả *quâ`n đùi Thái*, chân đi tông Lào màu xanh da trời đứng bên bờ ao như lãng tử thì gái quê chết đừ đừ khỏi tán tỉnh mất thời gian. Nói không phải phét chứ *quâ`n đùi Thái* khi ấy có giá như đi SH và *câ`m* điện thoại Vertu dát vàng bây giờ.

Đến nhà gái chơi, lịch sự tí thì mặc *quâ`n* dài nhưng cô tình để lộ hai cái dây giải rút *quâ`n* đùi ra ngoài như ta đeo cà vạt, phụ huynh trông thấy phê lời bảo con gái thả`ng này được đấ`y, nhất là nó còn có *quâ`n đùi Thái*.

Nhưng đỉnh nhất vẫn là diện em nó lúc đi đá bóng. *Quâ`n* này có hai xì tai, loại đời sau (tức vesion cao hơn) còn được may thêm hai cái túi ngang bên vạt *quâ`n*, túi ấy bỏ quả chanh chớ`ng khát thì quá tiện. Thả`ng nào mặc *quâ`n đùi Thái* thì luôn được các em nữ cổ vũ nhiệt tình nhất, cứ “Anh *quâ`n đùi Thái* cô` lên! Thái ơi cô` lên!”, tên gì khi ấy chẳng quan trọng nữa.

Hôm qua đi đá bóng, mình tình mắ`t phát hiện ra một *câ`u* thủ làng mặc đúng quả *quâ`n* huyề`n thoại này. Kết thúc trận đấ`u hỏi nó có bán lại không, vì quý lắ`m. Nó hồ`n nhiên bảo cái này do cha

em để lại, nhờ hắ n mà cha em lắ y được mẹ em nên em không bán
đâu!

Uầ y, thề mới biề t *quầ ãn đừi Thái* còn có tính truyề n thố ng
và kế thừa cao!

Phim bãi

Hồ i bé bé, buổi tối i hay đi xem phim bãi, phim màn ảnh rộng chiếu ngoài bãi đất hoang nên gọi là phim bãi. Chiếu chiếu nhìn từ xa thấy cái phong vải trắng bóc dựng lên là biết ngay tối nay kiểu gì cũng có cái để xem.

Điện ảnh Liên Xô khi ấy đang thịnh hành, những bộ phim đã thành huyền thoại được chiếu đi chiếu lại mãi không chán, như “Mười bảy khoảnh khắc mùa xuân”, “Khi đàn sếu bay qua”... xem cũng hay nhưng nhân vật của bọn này hay ăn uống nhồm nhoàm nên nhìn rất ngứa mắt, vì dân mình khi ấy đang thời kỳ đói ăn. Cứ thấy mấy thằng béo tốt, ăn bánh mì với râu ngô, uống sữa... là ở dưới chửi râm ran “Định mệnh, an chi lắm rúa? Làm tụi tau thêm!”

Phim đang hay tự nhiên tắt cái rụp gọi là hết phim. Hết phim thì việc đầu tiên là cả rạp - à quên rạp gì - cả bãi chửi, ò lên như bây giờ đang ăn cơm thì mất điện; tiếp theo là... chửi. Chửi ai? Thì chửi đoàn chiếu phim cái đã, mặc dù bọn ấy không cố tình để cho phim hết. Chửi có vẻ không ăn thua bèn chuyển sang nhặt đá ném rào rào vào loa. Công nhận kỹ thuật chế tạo loa khi ấy tốt thật, ném boong boong mà chả việc gì, có lẽ phải tốt như nô i nhôm Liên Xô khi ấy.

Cơ mà tài thật, những thằng chửi to nhất, tục và mất dạy nhất lại là những đứa chẳng bao giờ mua vé. Những đứa ném đá mạnh tay nhất cũng là những đứa xem chùa. Tài hơn nữa là “công chúng”

trong bãi coi họ là những người hùng. Chỉ có người hùng mới dám chửi và dám ném đá!

À mà nếu bữa đây phim mới quá, không dứt lên nào thì các người hùng có vẻ không ưng lắm. Không chửi và ném đá thì để chửi thề nào biết mình là người hùng nữa? Có phí không? Phim thời này có đặc điểm là cứ nhân vật chuẩn bị hun nhau là lập tức nó chĩa máy quay lên ngọn cây, đám mây hay thậm chí một đàn sếu đang bay dập dờn... ra vẻ gọi mở cho khán giả biết đoạn sau kiểu gì chúng nó cũng hun nhau, chúng tôi quay phim cò cho vui thôi, tự tưởng tượng đi! Những lúc như thế các người hùng lại vô đầu, bứt tóc chửi xa xả:

- Mịe.... đang hay thì....

- Tiên sư thề ng quay phim đều!

Lúc đó mình mới 9, 10 tuổi, hay nghịch ngợm và lẳng mạn vật. Phim đánh nhau thì mình ưng, ngó xem không chớp mắt mặc dù biết tổng kiểu gì kết thúc phim cũng ta thề ng, địch thua. Gặp những hôm chiếu phim Ba Lan, phim Liên Xô (nói chung là phim tây) xì xồ nhức hết cả đầu là mình cun cút lên về trước.

Về ngang qua lùm cây bên hàng rào nhà hàng xóm đêm nào cũng dừng lại hít hít hương của một loài hoa nào đó. Mùi nó thanh thanh, ngọt ngọt, nói theo văn vở bây giờ là rất nồng nàn. Tên hoa ý là gì thì chịu, vì hay đi về một mình mà những lúc đi một mình thường nghĩ lung tung và nghĩ linh tinh nhứt, giờ vẫn thế!

Lớn lên tí nữa, lúc này choai choai và bắt đầu thích gái rồi, vẫn chưa biết hoa này là hoa gì. Đi qua chỗ lùm cây rậm rạp này vẫn băn khoăn câu hỏi, hoa gì mà thơm thế? Rồi tưởng tượng nó màu tím ngát, cánh e ấp, mong manh nhìn đẹp ơi là đẹp. Những hôm xem phim Liên Xô, phim Ba Lan ăn nhieu hơn bấn nhau là mình lại mò

về một mình, cứ đi ngang qua chỗ có cái mùi nồng nàn kia thì dừng lại hít lấy hít để, nhưng sáng hôm sau đi học chẳng nhớ mẹ gì nữa.

Một hôm buổi trưa đi bắt chim, thấy bạn trèo lên cây hái xuống mấy chùm hoa vàng vàng, cánh dài thông như ngón tay thấy ngửi, bảo hoa dễ này. Mình đón lấy, hít mấy hơi, thì té ngửa vì nhận ra mùi này chính là cái mùi đêm nào đi xem phim bãi cũng gặp.

Khỏi phải nói, mình thất vọng ê chề! Hoa gì mà xấu kinh, đã thế đến cái tên cũng tầm lợm: Hoa Dễ! Nhìn nó trăn trụi trước mặt mà chán chả thèm ngửi nữa. Tưởng huyền bí, thơm tho và thánh thiện như nào, té ra cũng chẳng khác đám hoa lang, hoa muống và hoa cúc lợm mấy. Hoa cúc lợm tên văn học còn đẹp hơn: Hoa Xuyên Chi!

Sau hôm ấy về buồn mất mấy ngày.

Tự thấy ngu vì trót đi đến tận cùng của sự tò mò, để rồi bề bàng nhận ra rằng, nếu muốn yêu một thứ gì đó tốt nhất nên hiểu về nó ít thôi.

Vấn đề của quần bò xước

Tôi có khoảng năm hay sáu cái quần bò không những xước, có cái còn rách nữa. Đi nhậu với bọn bạn học cùng ngày trước, đưa thì mặc sơ mi, quần tây đứng ngắ t (khuyế n mại thêm chìa khóa ô tô lủng lẳng bên sườn) trong khi mình thì mặc quần bò xước, áo phông, giày lười... đùng đình chả giồ ng ai.

Có thắ ng ghé tai, cười cười nói nhỏ “Sao không kiế m cái quần tử tề mà mặc?”

Một đứa khác len lén nhìn vế t xước trên đầ u gồ i tôi rồ i lại len lén nhìn sang đứa bên cạnh, ánh mắ t chan chứa cảm xúc.

Có vẻ sự xuấ t hiện của cái thắ ng quần bò xước phá vỡ không gian sang trọng, lịch lãm của một buổi “họp lớp” – toàn những thắ ng có công việc ổn định.

Làm dăm ly. Trong mơ màng hơi men, tôi lơ mơ nhớ lại gương mặt từng thắ ng hồ i còn đi học.

Thắ ng Lịch mùa đông hay mặc quần bộ đội, túi quần lúc nào cũng có má y quả cóc, gói ngô cay mua nợ của bà bán quán ở công ký túc. Thắ ng này say suố t ngày, thi vắ n đáp thắ y giáo phải cho ngay 6 điểm rồ i đuôi ra vì nó chém liên thiên thờ ra toàn mùi hồ ng xiêm làm thắ y suýt say theo.

Thắ ng Sự ghẻ hay diện quần ô ng bom, một bên túi quần cắ t thùng để tiện thò tay gắ i. Thắ ng này hế t ghẻ thì chuyển sang hắ c Lào, tay khi nào cũng múa như quạt chả trong đũ m quần. Nhiề u khi

đứng đợi bạn gái bên gốc xà cừ, số t ruột quá, gái xong anh còn tinh tể đưa lên mũi người. Động tác vô cùng thánh thiện.

Thả ng Thành nghệ trời mưa xong hay mặc quầ n công nhân, diện dép cao su đúc lang thang uố ng rượu nợ ở quán bà Đường; trên đường về gặp gái kiểu gì cũng xô ra một ít thơ nhà trồ ng được. Các em gái nhiề u em không kịp thăm, vút bỏ cả dép chạy một mạch vì tưởng gặp thả ng điên.

Bây giờ thì chúng đang ngô ì đây, không thả ng nào còn vương lại chút hình bóng của ngày xưa nữa. Quầ n là thẳng nếp, áo sơ mi trắng cổ cô ãn, chìa khóa ô tô móc bên sườn, má phúng phính như chuẩn bị thi bé khỏe, bé ngoan.

Và tâ t cả đề ù có vẻ khó chịu với cái quầ n bò xước mà mình đang mặc. Nó khiế n cho đội hình hoàn hảo bỗng dung có một vế t xước rấ t gai mắ t.

Nghe “góp ý” xong, định nhế ch mép cười, nụ cười thật ngạo mạn, bảo với nó:

- Tại sao tao phải giố ng chúng mày? Quầ n bò xước là sở thích của tao, mỗi khi mặc nó tao thấ y tao đẹp và thoải mái hơn. Mày thấ y không phù hợp, đó là quyề n của mày nhưng đừng bao giờ bắ t tao phải giố ng y như mày!

Nghĩ thê òi, nhưng sau đó lại im lặng, vì biế t quanh đây ai cũng vừa thích khác người lại vừa sợ mình không được giố ng mọi người lắ m.

Mài mòn cá tính, sợ sự khác biệt, thích hòa tan vào đám đông đế n nỗi mặc cái quầ n mình thích cũng sợ. Nế u bạn thích, bạn hãy là con cừu thứ 1001 trong đám 1000 con cừu đang tung tăng trên đờ ng cỏ.

Nhưng tôi là tôi, để ch phải bạn hay một con cừu!

Phượt thủ

Hôm trước chạy xe đường Hồ Chí Minh, buổi trưa dừng lại làm suất cơm bụi ở thị trấn Lạt.

Đang chan chan, húp húp, thi thoảng tinh tế liếc bộ ngực đầy đặn như cái ấm điện do Liên Xô sản xuất những năm thập kỷ 80 của cô chủ quán thì có đoàn phượt thủ tấp vô.

Đảo mắt một vòng, gái phượt đúng là danh bất hư truyền, xinh thôi rồi. Em nào em nãy nhìn mãi mới biết không phải đàn ông. Các em mặc áo đồng phục, khăn rằn ri quấn bó n vòng quanh đầu, quấn lính, giày bộ đội. Trông như chuẩn bị tấp công ạt vào đôn địch.

Nhưng đây là quán cơm bụi, không có đôn nào để tấp công. Mười phút sau các phượt thủ khăn rằn ri bắ t đầu tổ chức tấp công các đĩa cơm bụi, suất 40k miễn phí canh rau muống luộc và tắm.

Mình ngờ i uóng chề bôm, xĩa răng và bắ t đầu tư duy: Tại sao các phượt thủ không bỏ khăn rằn ri ra khỏi đầu lúc ăn? Tại sao phải mặc mặc đồng phục mà không phải mỗi người một màu? Tại sao phải khăn rằn ri? Sao phải buộc cờ trên xe?

Suy nghĩ vớ vẩn. Họ thích thế, được chưa? Bọn tây ba lô chúng nó phong phanh, không cờ không quạt, không đồng phục, không khăn rằn ri và giày bộ đội... vì bọn nó chỉ coi phượt là trải nghiệm cá

nhân, hòa mình vào thiên nhiên, hòa mình vào cuộc sống của những nơi mình đặt chân đến.

Còn bọn tau, đi đến đâu phải nổi bật ở đây, mà đơn giản nhất để nổi bật là ăn mặc như sấp vào trận,бет cũng phải giống vừa lập một chiến công hiển hách. Ngồi com bụi nhờ nhân dân đi qua họ không biết bọn tau đang đi phượt có phải dở không?

Vâng, các anh đi đến đâu, cảnh đẹp bị “hấp diêm” đến đây. Mùa nào thứ này, mùa cải vàng Mộc Châu, mùa tam giác mạch Hà Giang, mùa lúa chín Mùa Cánh Chải, mùa mây Y Tý... dưới đầu chân các anh ngổn ngang xác hoa và rác, thậm chí lác đác rác thải. Nhiều đồng bào vùng cao đã kêu trời vì đàn gà của họ có con đã chết vì nuốt phải rác thải do các anh các chị bỏ lại sau khi “khám phá và trải nghiệm lẫn nhau”.

Thi thoảng có anh rơi xuống vực hoặc bị xe tải cán trên đèo, cái đây cũng có nhưng so với tai nạn giao thông thì chỉ như con muỗi. Mà đường nào chả chết, chết vì phượt ít ra còn được lên báo mạng, để lại muôn nỗi tiếc thương cho những người chưa chết. Bọn tao đã coi phượt là một cuộc chiến, mà cuộc chiến thì kiểu gì chả có đứɑ chết?

Xia răng xong, rút ví trả 40k rồi đi. Đi một mình là lắm chuyện lắm, toàn nghĩ lảng nhãng trong đầu. Mà đi một mình, không khăn rằn ri, không cò quạt, không chụp ảnh... có được tính là đi phượt không nhỉ?

Hỏi vợ rứa thôi, vì biết thừa phượt thủ chẳng ai như mình.

Lại cà phê với Em Mây

Buổi trưa về nhà ông anh ăn cơm. Lúc ăn, tôi hỏi anh “Con bé váy đen lúc sáng đó có chôn chưa?”. Ông anh bỏ bát xuống bảo “À chưa! Chú mày thích hả?”. Mình bảo vâng, nhìn cái váy mát mát em ung.

“Ung thì chiê u anh gọi nó tới ta trao đổi thêm cho chú vỡ mặt à quên vỡ vạc ra, chứ anh nói thật, chần vệt ở quê như chú tằm nhìn nó nó nó... thiến cận lả m!”. Ông anh họ này xét về quan hệ ruột thịt cũng gần, bố của cha ông nội mình gọi cha của bố ông ngoại anh bả ng chú, nói chung sau khi tích phân và đạo hàm thì cũng họ hàng cả.

Chợt mắt được một lúc (cả đêm qua vật vã trên xe khách nên mệt vãi), chợt nghe giọng ông anh loáng thoáng: “Đến luôn bây giờ nha. À ừ nó đang ngủ nhưng sắp dậy rồi... Thằng này tính nó ngất ngất thôi nhưng cũng dễ dụ lắm. Rồi rồi, nhớ nhé... mặc cái gì mát mát như lúc sáng là nó thích liền, ô kê, ô kê em!”.

Mình tỉnh giấc, dụi mắt hỏi “Cái gì thế anh?”. Ông anh bảo “À không, anh gọi điện cho bọn vệ sinh môi trường”.

Nửa tiếng sau, đang giặt quần đùi thì váy đen đến. Vẫn là cái váy lúc sáng, nhưng bên trên áo phông hở cổ, giữa ngực in bản đồ chữ S mềm mại và uyển chuyển. Mình mãi ngó vào chỗ “Móng Cái” quên cả tắt vòi nước.

Phơi quần đùi xong, ông anh kéo tay mình ngồ ỉ xuống bàn bảo với váy đen “Lúc sáng anh ấy có làm đôi chén nên phê phê thôi thì ta không chấp, giờ tỉnh rồi có gì em cứ trao đổi cho anh ấy vỡ mặt, à quên vỡ vạc ra. Thế giới người ta làm được cả, sao mình không làm được?”

Nhấp ngụm nước lọc, váy đen vòng tay trước ngực quay sang hỏi mình: “Xin lỗi anh H. công việc chính ở quê của anh, như lúc sáng anh có nói là chặn vịt. Vậy ngoài chặn vịt ra anh có làm thêm nghề gì khác không ạ?” Mình thật thà trả lời: “À, sáng xưa vịt ra đồng, chiều xưa vịt về chuồng, ngoài ra buổi tối anh đang học thêm khóa kỹ năng chăn nuôi”.

Váy đen xuýt xoa “Thế thì tốt quá! Thế này anh H ạ, tất cả chúng ta đang hiểu sai về Em Mây. Hoạt động kinh doanh tiếp thị mạng lưới, tên tiếng Anh là mun tí le vờ ma kẹt tinh, xin lỗi, anh H có biết tiếng Anh không?” Mình bảo là cũng nhe nói được đôi câu ví dụ hê lô, gút bai, am nót thanh kiu, còn ngoại ngữ sở trường của anh là tiếng Lào.

Váy đen lấy cuốn sách dạy nấu ăn trên bàn chặn cap váy lại cho đỡ gió nhưng mình vẫn thấy màu nõn chuối i lấp ló bên trong, ngại quá bảo “Em cứ nói tiếp đi, anh đang tập trung đây... Nhưng nói thật là ở quê anh mua gì người ta ra chợ, còn kinh doanh kiểu Em Mây họ lại không quen...”

Không để mình nói hết, váy đen bõ ỉ ngay “Đấy đấy, chúng ta phải thay đổi cái tư duy chỉ biết làm theo thói quen. Xin hỏi anh H, nếu anh là anh Tiêm, anh có thành công không?” Mình ngó người ra “Tiêm nào?”. Váy đen bảo “Là Mai An Tiêm đó. Khi bị đày ra đảo, anh Tiêm nhặt được hạt dưa do chim trời thả xuống. Nếu người khác họ sẽ làm gì với hạt dưa ấy? Không làm gì cả đúng không, nhưng anh Tiêm thì nghĩ khác “Chim ăn được là người ăn được”.

Thực tế sau đó là gì? Anh Tiêm có đưa xuất khẩu sang các nước bằng cách... thả xuống biển... Thấy em nó nói dài quá, mình chen ngang “Em mua cái váy này chỗ nào đấy, chốt gì đó em, sợi mát mát háy?”

Ông anh họ ngò i cạnh liếc xéo “Cái đó hỏi sau đi” rồi gật gù như bỏ củi, thi thoảng ghi ghi chép chép lời váy đen ra vẻ rất tâm đắc, đoạn nháy mắt mình “Việc của chú bây giờ là ký ngay cái hợp đồng mua bộ sản phẩm để trở thành đại lý chính thức của Em Mây”.

Mình say sưa du lịch bằng mắt vào cái chữ S trên ngực áo váy đen, dừng mãi ở khúc Móng Cái với mũi Cà Mau... nên chẳng nghe đôi kia nói gì. Ông anh gất “Chú lĩnh hội kiểu gì đấy? Thế có ký hợp đồng không nào?”

Mình bảo từ từ em tìm hiểu thêm đã, xong quay sang hỏi váy đen “Em có bạn gái chưa? Nếu anh rủ em về quê chăn vịt theo anh, em có dám nắm lấy cơ hội đó không?”

Váy đen bẽn lẽn “Dạ nắm cái đó... à không, nắm cơ hội mới thì ai cũng thích rồi nhưng em đang theo đuổi con đường mình đã chọn, đó là phát triển, phát triển hơn nữa mạng lưới kinh doanh đa cấp Em Mây, góp phần thúc đẩy và đưa nền kinh tế nước nhà phát triển.

Mình vốn dốt về địa lý nên nghe ù ù cạc cạc không rõ lắm ý cường quốc kia thuộc châu nào trong môn kinh tế nên chẳng hiểu em ấy nói gì, nhưng suy cho cùng thì em này có chí tiến thủ, lấy về nội trợ với để con có lẽ ổn, bèn rút ngay 8 xịch mua tuýp kem đánh răng nhãn hiệu Em Mây cho khí thế. Ông anh họ mặt buồn buồn bảo “Chỉ thế thôi à?”. Váy đen không thèm nhìn mặt mình, giận dỗi thu về 8 xịch, ném cái hộp kem đánh răng lên bàn, lầm bầm “Xin lỗi anh H, anh chỉ là thằng chăn vịt!”

Mình cười he he, nhe răng bảo à vâng, nhưng anh không phải là vịt!

Ông anh đứng dậy nói: “Tí nữa bọn anh phải đi gặp đồ i tác, chú tìm chỗ nào nghỉ ngơi để anh khóa cửa nhà, có khi tô i anh không về` được”. Mình gãi gãi tai bảo nhưng cái quâ`n đùi em giặt lúc này chưa khô. Anh họ thủng thẳng trả lời “Đâ y là việc của chú, anh không có nghĩa vụ phải quan tâm đế`n chuyện quâ`n chú khô hay ướt nhé! Thôi, đi đi để bọn anh còn khóa cửa”.

Tình cuối

Nghi hết hiệp một, mỗi lần nhìn đám con gái và vợ chúng nó xúm lại rót nước cho bạn trai, cho chồng chúng nó mà mình gato vãi. Chợt nghĩ, nếu có đứa nào chạy đến, đưa cho mình một cốc nước mát và nói “Anh yêu em nha?” thì chắc có lẽ mình sẽ gạt đầu cái rụp, bất kể nó không được đẹp và hay ho như mình vẫn mơ mộng.

Chán quá, lững thững đi đi lại lại qua hàng nước mía rồi leo lên cái vũng cạnh đây ngã lưng một lúc cho đỡ mệt. Vừa nhắm mắt được chút, chợt nghe thầy tiếng con gái ngọt lịm bên tai “Anh ơi, uống nước mía cho mát anh!”. Hé mắt ra, mình sững sờ mất 5 giây, vì thầy đưa con gái nhìn cũng đáng yêu phết đang chìa cốc nước cho mình. Cái gì thế này? Mới nghĩ nháp trong đầu mà đã linh ứng rồi à? Nhận lấy cốc nước mía lạnh toát, mình ứa nước mắt vì xúc động.

Ôi, tình cuối của đời anh đây rồi. Phải vậy chứ, cuối cùng cũng có người hiểu anh nhất, đến bên anh lúc mỏi mệt nhất, như làn gió dịu dàng, ẩm ướt băng qua cánh đồng khô cháy. Ừ, yêu là vậy. Ít ra cũng có thể cảm nhận cụ thể qua những hành động dù nhỏ nhặt nhưng thiết thực và giản dị như này.

Uống xong ly nước, trọng tài thổi còi giục vào sân. Mình đứng lên định đi, chợt tình cuối của mình gọi giật lại “O...nợ hả anh ơi?”

Nửa chai

Thằng em chơi cùng mình tôi nay uống ở đâu về xin xin. Bình thường rất chững chạc và chùng mực, nhưng có tí men vào là biến thành con người khác. Gần như không nhận ra nó nữa.

Mình ngó bộ dạng nó mà phì cười. Nó thè lưỡi trêu vợ thằng hàng xóm, ở quán cà phê thì mời cả con bé nhân viên “ngồi uống cái hướng dương nói chuyện tí cho vui”, thầy gái đi đường là nhâng nháo gọi “xe ôm không em ơi”... Nó bảo phê phê tí, thầy con gái đưa nào cũng đẹp đại ca ạ. Thế mới tài!

Tóm lại trông nó nhí nhố trẻ con, hăm hăm, dờ dờ rất hài.

Đôi khi cũng muốn thử như nó một hôm, để biến thành con người khác vài tiếng đồng hồ. Chỉ độ nửa chai thôi, mình sẽ thấy con bé rằng vâu nhà bên duyên dáng một cách bất ngờ và đầy trữ tình.

Nửa chai xong sẽ thấy ôi cuộc sống mê n yêu, đọc thơ trên facebook của lão người quen chợt ngất ngây trước tâm hồn thánh thiện và đa cảm của hắn. Ôi thơ kiểu chi mà hay thôi rồi, hoàng hôn tím rơi đầy trong mắt, chỉ còn anh lạnh lẽo đường về... Bình thường hoàng hôn là khoảng 6 giờ chiều lão hay mặc quần đùi cháo lòng đi đồ rác, tranh thủ tạt ngang quán cóc đánh con đề bạch thủ, cái tích kê ghi đề nhét sau nấp lưng điện thoại kéo con vợ mò thầy. Thật là bi tráng không bút nào tả xiết.

Làm hết nửa chai sẽ thấy vợ đưa nào cũng đáng yêu, mặc dù thực tế chúng vẫn xấu như thường. Sẽ không khó chịu với động tác ngoáy mũi, gãi móng và thò tay móc thức ăn mắc trong kẽ răng của các quý cô lúc ăn trong quán. Chẳng cần một tâm hồn bay bổng nô ng nàn như vẫn thấy trong sách, chỉ cần đến bữa vợ nó cầm cho nồi cơm, nấu bát canh rau, xong gọi trống không: “Xuống mà ăn đi” là ổn... Sẽ không thao thức mất ngủ vì một cơn mưa đêm vớ vẩn. Mưa thì ngày mai rau tốt chứ có để gì phải xoắn. Ngủ.

Hơn nửa chai rượu nếp xong sẽ không đau lòng vì người này, người nọ. Không thấy trên đời này khó khăn nhất là sống cho ra một người tử tế, không ai trách móc được và cũng không trách móc nổi ai, cứ bình lặng để lòng trôi miên man như nước suối, hết đêm tới ngày, xuân hạ thu đông bốn mùa vãn vũ quay vòng, mặc nhiên như quy luật đất trời ngàn năm vẫn thế...

Nhưng không được. Chưa uống say đã biết trước cần phải tỉnh ngay cả lúc đưa nào cũng sắp say thì say sao nổi? Chỉ có cách giả vờ say để qua mặt thiên hạ.

Nhưng vừa làm bộ say sưa, một tiếng nói khác cất lên từ chính cái đầu tỉnh rụi của mình: Đừng có làm trò! Hết cả hứng say!

Nên thấy thấy em say thì nói cho vui vậy, để bắt chước nổi mới buồn.

Một đêm ở Sơn Ninh

Quê nội mình ở Sơn Ninh, một xã nằ m bên kia sông Ngàn Phố. Quê cũ, nhưng thật ra từ đời bố mình đã không còn ở đây.

Chiều nay ông anh họ rủ mình xuống chơi nhân ngày mai có giỗ “một ai đó trong họ”. Ông anh này con bác họ, ông bác họ là con của một ông mà ông ấy với ông nội mình là hai anh em. Đại khái là thế, anh em họ hàng quây quàn lại mà tính ngôi thứ thì đau hết cả đầu mới phân định được thằng nào anh, đứa nào em. Mình kệ mẹ nó, cứ thua tuổi mình là mình xưng anh hết hoặc đứa nào nhìn ốm ốm, còi còi, đứng ngơ i có vẻ rúm ró là chúng tự động gọi mình bằng anh. Người đứng tuổi nhắc nhở “Không được, mi phải kêu hấn bằng chú chớ”. Mình nghe răng cười. Lát sau lại xưng anh với “chú”.

Xăm tở i. Ông anh bảo chú ở đây chơi, mai ăn cỗ luôn, chẳng mấy khi xuống đây. Mình suy nghĩ trong 10 giây rồi gật đầu. Chẳng mấy khi xuống đây, thôi thì tiện thể ở lại một đêm gọi là có chút trải nghiệm không khí “nông thôn”. Tính mình vẫn thích phiêu lưu như thế, với lại từ đây đến nhà vợ tương lai cũng gần, có gì gặp nhau tí coi có ăn thua không.

Trong lúc chờ đến bữa tở i, mình lang thang ra đầu làng chơi. Trời lạnh lạnh, đồng ruộng lác đác bóng người kéo xe cải tiến lằm lụi trở về. Vài đứa trẻ con đi sau ba con bò, trên tay lưng lẳng cầm lồng chim. Một chị quàn xắn cao tận đầu gối, cầm chậu và cuốc, chặc đi bón phân về. Thi thoảng mấy chú thanh niên phóng wave @ lướt qua cái vù. Tiếng vịt về chuồng quàng quạc. Tiếng dê be be và muỗi – muỗi bay mù trời trong thứ ánh sáng lờ mờ

buổi chạp choạng tối. Mùi phân trâu, phân bò, mùi tanh của bùn lẫn trong mùi rượu nhà ai đang nấu. Một bức tranh yên bình và buồn bã. Có cảm giác nơi đây thời gian không chuyển động. Chỉ có ngày và đêm là phân biệt được mà thôi...

Quay lại nhà. Ông anh đang ngồi canh nồi rượu trong ánh đèn vừa đủ soi mặt người. Bà chị họ to cao, cười nói nhỏ nhẹ như Siu Black đang vừa cho lợn ăn vừa quát bọn trẻ tắm rửa. Ông anh bảo, chú rửa ráy rồi ta làm be rượu cho vui hè. Ông này rượu uống ba bốn ly là say cả chấy. Say thì việc đầu tiên là chửi con vợ ngu lâu khó đào tạo, tiếp theo là chửi 2 đứa con học dốt như bò, mất dạy và hay hùa theo mẹ xóc đều thặng bố. Sau đó quay sang chửi đời. Mà đời là một khái niệm vĩ mô, bèn chửi cụ thể một vài đứa mà ông cho là “chó chết”, là “lũ giẻ rách”. Khi chửi đời, giọng anh trầm lại, chắc sọ vài thặng “đời” vô tình đi qua nghe được lại tóm cổ cho máy quả vào giao diện. Tức là say nhưng anh vẫn tỉnh phết.

Vợ anh, một phụ nữ thuôn nông chính hiệu, vóc dáng to gập ba lằn anh. Mình ngó cái cơ thể ấy mà tưởng tượng lúc điên lên, chi tóm cổ anh ném cái vèo như lá rụng mùa thu. Có hôm ngồi với mình, thấy mình ngáo ngơ nhìn vợ anh, anh bảo “Nói thật là hôm trước đi tán, thấy quả mông to nên eng ưng. Mông to dễ (dễ) đẻ”. À, tình yêu của anh tinh tế ghê. Cảm xúc nảy lộc và thăng hoa bởi cái phao câu phúc hậu. Rất cụ thể và thiết thực. Đếch như bọn lơ lẹo vắn vở nửa mùa, rảnh thì là anh yêu em chẳng hiểu vì sao, rảnh em đố với anh là định mệnh cuộc đời, là duyên nợ kiếp trước, etz.

Canh xong chai rượu bảo (tức là rượu cuối), anh giục vợ “triển khai” bữa cơm. Vợ anh vừa cho lợn ăn xong, hai tay quẹt quẹt vào mông cho khô, rồi vục một tay vào cái chậu nhựa nhỏ để bóp món nộm. Nộm gồm tai heo, hoa chuối thái nhỏ, lá đinh lăng và lạc giã dập. Thứ này lai rai với rượu nóng là sô zách. Nhưng mình chẳng hứng lắm, vì không làm được.

Mâm có đĩa nộm mới bóp, đĩa thịt gà luộc với bát canh rau lang. Anh và mình làm mỗi người ba ly bé tẹo thì mình chấ p tay ra ý xì tô p tại đây. Anh bảo, kìa uố ng đi chớ, nỏ má y khi ngô ì với chấ c bựa (nhau bựa). Bà chị cảm rằm, thôi chú nỏ uố ng thì eng cũng ăn com đi không tí lại say xin rô ì i mà ãn um lên đó. Anh lừ má t, mẹ mi hay hè, chẳng má y khi... rô ì i uố ng tiế p một mình. Bà chị ca cẩm với mình “Chú nhìn trên tường mà coi, toàn vế t chém của eng nớ cả đó. Cứ ba chén rượu là câ m dao chém bàn (chỉ cho mình coi vế t chém mới tinh), chém ghê , chém cả ti vi...

Mình lắ c đầ u bày tỏ thái độ quan ngại sâu sắ c, anh chẳng nói gì chỉ cười hê hê vô tội, xong nhìn vợ bảo “Uố ng say mà tô i vế phục vụ vợ chu đáo là chuẩn rô ì i gì nữa”. Vợ anh đở mặt, bảo “Nói linh ta linh tinh...”. Thắ ng con đầ u 9 tuổi hỏi mẹ “Nói gì mà linh tinh mẹ hè?”. Vợ anh gạt đi, con nít biế t gì, ăn nhanh mà ra chỗ khác chơi!

Gầ n 8 giờ, sau khi uố ng nước chè xong, lắ y điện thoại gọi cho vợ tương lai, bảo anh đang ở rắ t gần chỗ em. Nàng bảo thề á, mà ãn chi mà eng xuố ng đây? Lại chơi uố ng nước này. Nghe trong điện thoại khá ô ãn ào, dự là nhà nàng đông khách. Liề n rủ nàng đi cà phê cho... thoáng. Nàng bảo cà phê mô ra ở đây, đi xa lắ m kìa. Để khi khác chứ mưa lạnh như này làm sao mà đi.

Chỗ này đê ch có quán cà phê thật. Quán gần nhắ t cũng cách 3 - 4 km, đường sá vòng vèo rắ t khó chịu. Nghĩ chán chán, mình cúp máy. Giờ thì ngô ì bó gố i nhìn ra cái ngõ tô i mù. Mưa lắ c rắ c, tiế ng côn trùng rả rích, mĩa, não hế t cả cõi lòng. Tự nhiên đầ u ở lại, giờ thì biế t ngu chưa?

Ngô ì i ngó ti vi láo liên như chó xem tát ao được nửa tiế ng, đê ch biế t làm gì, mình quyế t định đi ngủ. Mới gần 9 giờ tô i mà xóm

làng tắt điện đóng cửa ngủ hết, sót lại vài nhà, chắc là chuẩn bị hàng mai đi chợ sớm.

Hỏi anh, đêm nay em ngủ đâu đây? Anh chỉ cái phản kê ngoài hiên bảo, đó, nằm đó mà ngủ cho... mát. Mình ậm ừ sao cũng được. Vợ anh vớt cho mình cái gố i mớ c đen và quả chanh bông thoang thoang hương để ch gì í, nhưng nhất quyết không phải hương thơm. Ghê quá, mình phải cởi áo khoác lót dưới ngực cho đỡ ngạt mũi.

Lơ mơ ngủ lúc nào không biết, 3 giờ sáng tỉnh dậy đi tè. Xong ngò i trong màn ngó ra vườn. Mưa rớt lộp độp trên tàu cọ, mưa ràn rạt trên mái tôn theo từng trận gió. Dế kêu lách rích, gà gáy để ch biết canh má y nữa. Mùi rom mực lẫn trong mùi hoa cau man mác. Mịa, tự nhiên buồn thối cả ruột. Mình đang ở đâu thế này? Sao cô độc đến mức này?

5 rưỡi sáng. Xỏ giày, mặc quần áo, vuốt lại quả tóc bê bê t, chào anh chị thắ ng em về cái đã. Anh nài ni ở lại ăn lòng nóng. Mình bảo để khi khác, giờ em về. Hai vợ chồ ng ông anh nhìn nhau, chắc lo mình tự ái, mình đổi cái chi đó chẳng?

Đường làng hãy còn mờ mịt. Lác đác người đi chợ sớm. Lạnh run người... Thôi chào nhé anh về, ở lại đây thêm một ngày nữa chắc phát điên lên má t.

Vì buồn

Kỳ án trong nhà tắm

Ra mắ t nhà ex được một thời gian, sau đó không lâu, hai đứa quyết định về quê mình, gọi là về lại quê. Định không báo cho gia đình, nhưng ex ngưng ngưng đòi gọi điện tiên trạm trước, để có gì 2 cụ đỡ bớ i rớ i. Mình ngoan ngoãn gọi ngay cho bà già, tất nhiên bật loa ngoài.

- A lô, mẹ ạ!

- Ủ, mẹ này. Dạ này có hay đói vặt nữa không con ơi?

- Dạ không, độ này con no rớ i!

- Thế là tốt. Ở nhà ăn cái ngon gì cưng nghĩ đến mi. Mà có uống sữa không mai mẹ gửi ra cho má y hộp?

- Thôi mai tụi con về rớ i, không phải gửi gì đâu...

- Mi nói chi? Ai nữa mà “tụi con”?

- Bạn gái con đó. Mai về chơi ít bữa... Thôi có gì mai về con nói chuyện sau!”

Cắ t loa rắ t ngọt, vì để thêm má y giây nữa cụ hỏi sang má y chuyện linh tinh không tiện cho ex lắ m. Ex nghe xong khen giọng Hà Tĩnh hay nhỉ, em chả hiểu mẹ anh nói gì. Mình bảo giọng quê anh rắ t hay nhưng chẳng má y ai bắ t chước được đâu. Ex xì môi “Lại phét rớ i”.

Sáng tinh mơ, hai đứa trèo lên cái xe 50 chỗ ở bên xe. Vừa ăn bánh mì, mình vừa chỉ cho ex xem một đôi đang hôn nhau. Con kia về quê, thằng cu người yêu ra tiễn. Con bé xinh xắn, mũm mĩm cứ chìa má ra cho thằng nồm ả y hôn, môi thằng này thâm sì, thi thoảng máu quá còn tổ chức đá lười tanh tách. Ex bảo “Èo kinh, anh để ý môi thằng ả y kìa. Thế mà con kia cũng... cho hôn”. Mình gật gù “Chắc con ả y thêm tiệt lược”. Ex bịt miệng cười “Bớ tay anh!”.

Xế trưa thì về đến nhà. Trên đường về, mình khuyếch cáo ex một số điều nên làm và không nên làm khi có mặt các cụ. Một là không được mặc quần đùi, hai là giữ khoảng cách an toàn, không được ngả ngón bày tỏ tình cảm một cách lộ liễu, ví dụ bá vai, ôm cổ, gác chân... thêm hôn quá thì nháy anh ra ngõ, cháo lười nhanh còn vào rửa bát hoặc coi thời sự. Ex nghe xong có vẻ khá căng thẳng, mặt sượng sượng ngu ngu rất đáng yêu.

Sau màn chào hỏi, ex ra sau nhà rửa chân tay. Bà già bảo “Cũng được đọ, to cao, khỏe mạnh, hiền lành... Mà răng mi lại... lừa được hả n?” Mình gất “Nói chi rứa mạ, ai lừa ai?” Bà già cười “Tại tau thấy hả n xinh gái...” Ông già có vẻ cũng ung, ngờ i đọc báo thi thoảng cười mím mím.

Ở nhà hôm thứ 2. Trước sự giám sát chặt chẽ của các cụ, hai đứa không dám tí toáy nhau. Tô i ex ngoan ngoãn nẵm với “mẹ chò ng”, cái mông cong cong quay ra ngoài, khiến mình trằn trọc cả đêm không ngủ được. Cứ tỉnh dậy lại phải đi uống nước. Lúc ngang qua giường tranh thủ vỗ má y cái, miệng lằ m bằ m “Muối này”. Bà già ngái ngủ bảo ex “Nẵm sát vô đây đi, ở quê lằ m muối lằ m, không phải như thành phố đâu”.

Buổi trưa, nóng quá mình mò dậy tắm. Đang dội nước trong nhà tắm thì ex đi xuống, chắc nàng cũng nóng quá không ngủ được. Má y hôm không làm ăn gì nên bức xúc, sẵn cả nhà đang ngủ bèn hé

cửa bảo ex “Vào đây”. Nàng nhăn mặt hỏi “Vào làm gì?” Ghé tai nàng thì thà m “Vào họp nội bộ tí, nhân lúc không có ai”.

Nhà tá m có cái cửa kéo bằ ng nhựa, bên dưới hở ra một khoảng gầ n 2 gang tay. Đang ôm nhau hôn hít say mê chợt có tiế ng dép đi xuố ng. Trước cửa nhà tá m là khoảng sân nhỏ, chắ c ông già dậy giặt quầ n áo cho đượ nắ ng.

Mình cuố ng quýt đầ y ex nép vào góc tường đễ lờ bên ngoài nhìn vào không thắ y... 4 cái chân. Ông già hỏi “H hắ n đi mô rô ì mà không thắ y?” Mình dội nước ào ào cho tự nhiên, rô ì tinh bơ “Chắ c sang hàng xóm chơi rô ì cũng nê n”. Ở trong, mặt nàng tái mét, đễ n thờ mạnh cũng không dám.

Trời mùa hè nóng, nhà tá m vừa bé vừa thắ p nên càng bức bớ i ngọt ngọt. Bên ngoài ông già đã chuyển sang chế củ i đễ lát luộc khoai, độn g tác tỉ mỉ và ung dung như không có gì phải vội.

Số t ruộ t quá, mình thò mồm nói qua vách cửa nói “Bồ chiề u nay không phải đi họp à?”

Ông già vẫn túc tá c chế củ i, giọng đùng đĩnh “Bạ ni có họp chi mô!” (Dạ này có họp gì đâu). Chán thật, bình thường vẫn hay thắ y họp thôn, họp xóm suố t, hôm nay dờ chứng thế không biế t.

“Thề chiề u nay bồ không đi đánh cờ à?”

“Dạ ni đau lưng nên ít chơi, mà chiề u mát mát mới đi đượ c...”

Bồ bắ t đầ u rửa khoai cho vào nô ì. Ex đứng rúm ró trong góc, mề hôi vã ra như tá m thật. Đứng thêm một tiế ng nữa có khi ngắ t vì vừa nóng vừa căng thẳng.

Chợt bồ hỏi với vào “Mà tá m chi lâu rửa?” Mình vặ n vòi nước to hế t cỡ, củ t đễ bồ biế t đang tá m mà đừng hỏi nữa.

10 phút đau khổ nữa trôi qua. Loay hoay mãi không thoát ra được, bô' thì ngô' i canh nô' i khoai ngay trước mặt, đã thế' còn thản nhiên kéo ghê' lồi báo ra đọc. Báo giấ' y thì biế' t rô' i đấ' y, khổ to như cái lá chuô' i và đầ' y chữ, đọc khi nào cho xong.

Nóng ruột quá, nghĩ mãi không có kê' gì điệu hồ li sơn, mình bắ' t đầ' u hoảng. Chẳng nhẽ cứ cô' thủ trong này? Ex kéo tay thì thầ' m *“Bảo bô' lên nhà lầ' y hộ cái quầ' n đùì đi, nói con quên quầ' n...”* Ex quả là cao tay, mình mừng húm truyề' n đạt ngay ra bên ngoài. Bô' bỏ tờ báo xuô' ng, vừa đi vừa lắ' m bắ' m *“Tắ' m mà cũng không mang theo quầ' n áo!!!!”*

Chỉ đợi bô' khuấ' t bóng, ex lén nhanh ra, rô' i nhắ' m phía cửa nách tháo chạy. Gà quế nhảy loạn xạ. Lát sau nàng vòng xuô' ng chào *“Dạ, bác làm gì đó ạ? Ôi cháu nghe mùi khoai lang...”*.

Bô' ngắ'ng lên bảo *“Đi đâu cả trưa mà không ngủ cháu?”* Ex đở bưng mặt không dám nhìn về' phía mình.

Mầ' y tháng sau mình về' quê lầ' n nữa. Bà già bảo *“Bữa đó tụi bây mầ' n chi trong nhà tắ' m bô' biế' t hế' t cả rô' i!”*

Mình nghe xong nhìn quanh không thấ' y cái lỗ nào để chui xuô' ng...

1. Peavey hoặc peavy – phát âm “pi-vi” – một công cụ để làm với gỗ cây, đầu sắt nhọn như của chiếc xà beng, tay cầm dài bằng gỗ, ở đầu lại có thêm một vòng sắt để móc và đẩy thân cây gỗ. Xin coi hình vẽ trong từ điển Webster. (ND chú thích).

Hiệp hội thể thao Các trường đại học trong nước.

Cục Quản lý ô tô.

Pierre Auguste Renoir (1841-1919): Họa sĩ nổi tiếng của Pháp, thuộc trường phái ấn tượng.

Hiệp hội Bóng rổ Quốc gia.

Yonkers: Thành phố ngoại vi thành phố New York về phía Bắc, ven sông Hudson.

Steve McQueen (1930-1980): Diễn viên điện ảnh Mỹ, đã sáng tạo nên những nhân vật cô đơn lắm lý, mạnh mẽ và nổi tiếng vì những pha nguy hiểm.

NYPD: Sở Cảnh sát New York.

Thương hiệu của các bản nhạc nền thường phát tại nhà hàng, thang máy... và các nơi công cộng khác.

The Clash: Ban nhạc punk rock của Anh, thành lập năm 1976 và giải tán năm 1985. Là một trong các ban nhạc có ý nghĩa và năng động nhất trong dòng nhạc rock.

Thổ dân Bắc Mỹ, ban đầu định cư ở thung lũng sông Hudson, ngày nay nhiều người Iroquois sinh sống tại các khu vực thành thị.

Stevie Ray Vaughan: Ca sĩ và nhạc công guitare nổi tiếng của Mỹ, là siêu sao trước khi tử nạn trong vụ rơi máy bay năm 1990.

Nhân vật chính trong bộ phim cùng tên của đạo diễn Mỹ Steven Bochco (sinh năm 1943).

Một loại ma túy tạo cảm giác kích thích và giải toả ức chế, công thức C11H15NO2.

Một trong những chương trình truyền hình được hâm mộ nhất của Nữ hoàng Truyền hình Mỹ Winfrey Oprah, bắt đầu từ năm 1996. Mỗi năm vài lần, chương trình này tập trung vào cuốn sách do Winfrey chọn.

Cục Điều tra Liên bang Mỹ.

Cục Rượu, Thuốc lá và Súng.

Davis Letterman (sinh năm 1947): Ngôi sao truyền hình Mỹ, dẫn chương trình giải trí và thảo luận giờ khuya từ năm 1982.

Martha Stewart (sinh năm 1941): Nữ doanh nhân Mỹ, trả lời những câu hỏi về giải trí, nấu ăn trong chương trình The Early Show trên truyền hình.

Oprah Winfrey: Sinh năm 1954, ngôi sao truyền hình Mỹ, đã giành nhiều giải Emmy. Yếu tố thành công chính trong các chương trình của Oprah là khả năng kết nối tuyệt vời, đầy cảm xúc của bà với khách mời.

Thương hiệu của một loại vải tổng hợp mỏng và bền.

Diễn viên điện ảnh Mỹ.

Đội Phản ứng nhanh.

Hội đồng Trọng tài.

Liên đoàn Dân chính.

Hội Ireland.

Ủy ban Kiểm soát ma túy.

Bộ Tư pháp.

Cục Điều tra Liên bang.

Ủy mị, cổ lỗ sĩ.

Trong truyện cổ tích, nàng tiên mỗi lần lấy đi một cái răng sữa lại để một món tiền hoặc quà dưới gối cho trẻ em.

Cực bắc của thành phố New York.

Công ty âm nhạc đặt trụ sở tại Detroit, rất nổi tiếng trong các thập kỷ 1960 và 1970, chuyên về các loại nhạc pop, soul và nhà thờ.

Lance Armstrong (sinh năm 1971): Vận động viên đua xe đạp nổi tiếng của Mỹ, là người lập kỷ lục 17 lần giành giải quán quân tại cuộc đua Tour de France.

Cầu thủ bóng đá nổi tiếng của Mỹ.

Trùm mafia, nhân vật chính trong tiểu thuyết Bố già của Mario Pulzo và bộ phim nổi tiếng, cùng tên của đạo diễn Francis Ford Coppola. Diễn viên Marlon Brando giành giải Oscar Nam diễn viên xuất sắc nhất vì vai này.

Một trong hai thương hiệu máy tính xách tay đầu tiên, nổi tiếng của Mỹ trong thập niên 1990.

Diễn viên Mỹ, đóng vai trung úy trong phim Viên trung úy tha hóa (năm 1992).

Julia Child (1912-2004): Chuyên gia nấu ăn, là tác giả và đạo diễn truyền hình Mỹ. Bà dạy nấu các món ăn Pháp qua sách vở và các chương trình truyền hình.

Nữ diễn viên điện ảnh nổi tiếng của Australia, sinh năm 1967, từng hai lần giành giải Quả cầu vàng và giải Oscar về diễn xuất.

Tổng thống Mỹ đương nhiệm.

Calvin Klein: Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng của Mỹ, sinh năm 1942

Robert Frost (1874-1963): nhà thơ Mỹ, người đã tôn vinh phong cảnh đồng quê New England và ngôn ngữ New England.

Frank Borman, một trong bốn phi hành gia trên con tàu vũ trụ Apollo 8 của Mỹ, phóng ngày 21 tháng Mười hai năm 1968.

Phim của đạo diễn Wiseman, công chiếu năm 1969.

Món bánh của Mexico, nhồi pho mát, thịt... rồi nướng.

Bà (tiếng Ý trong nguyên bản).

Loại rượu vang của miền Trung nước Ý.

Ông (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vâng, phải (tiếng Ý trong nguyên bản).

Vùng bắc Ý, trung tâm văn hoá thời Phục hưng.

Frank Sinatra (1915-1998): Ca sĩ, diễn viên điện ảnh Mỹ gốc Ý, là một trong những nghệ sĩ nổi tiếng nhất trong thế hệ ông.

Norman Rockwell (1918-1978): Họa sĩ Mỹ.

Khu vực phía tây Manhattan, New York, nổi tiếng vì nhiều studio và gallery nghệ thuật.

Cà phê sữa sủi bọt, thêm sôcôla bọt hoặc quế.

Bảo tàng Mỹ thuật do anh em nhà công nghiệp và hảo tâm Guggenheim thành lập năm 1939 ở New York.

MOMA: Bảo tàng Mỹ thuật Hiện đại ở New York (Các chú thích của người dịch).

Cancún: Khu nghỉ dưỡng trên bờ biển đông bắc Quintana Roo, Mexico.

Tạm dịch: Nước nhà dù hưng thịnh hay suy vong thì người đàn ông bình thường cũng phải có trách nhiệm.

Nghệ nhân nổi tiếng trong lĩnh vực bình thư - kể chuyện dài, một hình thức văn nghệ dân gian của Trung Quốc.

Trương Tín Triết (1967) ca sĩ nổi tiếng người Đài Loan.

Trong tiếng Trung, từ “gà” có nghĩa bóng là gái bán hoa.

Bậc tiểu học của Trung Quốc từ lớp 1 đến lớp 6, bậc THCS từ lớp 7 đến lớp 9.

(1) : Cổ Hoạc Tử (tạm dịch: Đứa nhóc hư) là bộ truyện tranh của Hồng Kông.

(2) : Tên một loại nước ngọt đóng chai sản xuất vào những năm 1980 ở Trung Quốc.

(3) : Tứ đại thiên vương là tên gọi thân mật của những người hâm mộ dành cho 4 ca sĩ, diễn viên Hồng Kông trẻ nổi tiếng cuối thập niên 1980 - đầu thập niên 1990; gồm Trương Ngọc Hữu (hát hay nhất), Quách Vũ Thành (nhảy đẹp nhất), Lưu Đức Hoa (diễn xuất hay nhất), Lê Minh (Phong độ, đẹp trai nhất).

(4) : Tiểu hổ đội gồm ba thành viên Ngô Kỳ Long, Trần Chí Bằng và Tô Hữu Bằng, là ban nhạc nổi tiếng của Đài Loan cuối thập kỉ 80, đầu thập kỉ 90 thế kỉ XX.

(5) : Cuộc thi tiếng hát truyền hình hay thần tượng âm nhạc dành cho nữ sinh do đài truyền hình Hồ Nam tổ chức từ năm 2004 đến 2006.

Chu Hoa Kiện (1960) là một ca sĩ trong làng nhạc Hoa ngữ Hồng Kông.

Một loại hormone do cơ thể sản xuất ra khi bạn sợ hãi, tức giận hay thích thú, cái mà làm cho nhịp tim đập nhanh hơn và cơ thể chuẩn bị cho những phản ứng chống lại sự nguy hiểm.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Là một loại rượu vang được lên men từ quả nho hoặc nước quả nho, ngoài ra còn có thể được làm từ một số loại trái cây khác.

Saint Seiya là bộ tranh truyện nổi tiếng của tác giả Masami Kurumada (Nhật Bản).

Còn có tên là Bạch quả là loài cây thân gỗ duy nhất còn sinh tồn trong chi Ginkgo, họ Ginkgoales.

Ban liên lạc là một bộ phận quan trọng của Hội sinh viên trong các trường đại học ở Trung Quốc. Nhiệm vụ chính của ban liên lạc là liên lạc với các tổ chức, đơn vị bên ngoài để xin tài trợ kinh phí cho Hội sinh viên và các hoạt động của hội.

Trần Tâm phiên âm tiếng Trung là Chen Xun.

Lão xá (1899 - 1966), tên thật là Thư Khánh Xuân, tự Xá Dư, là một nhà sáng tác tiểu thuyết và kịch của Trung Quốc. Đề tài khai thác chủ yếu của ông là viết về học sinh, trí thức và thị dân ở Bắc Kinh. Trà Quán là một trong hai tác phẩm nổi tiếng nhất của ông.

Nữ nhà văn chuyên sáng tác dòng tiểu thuyết tình cảm của Đài Loan.

Trung Quốc có tục lệ sờ khi đá đầu năm để tránh mọi bệnh tật, trừ tà.

Hay chính là Tân Tây du kí là một cặp hai phim Hồng Kông của đạo diễn

Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du kí của nhà văn

Ngô Thừa Ân, cả hai bộ phim đều được công chiếu năm 1995 và nhận được phản ứng tích cực từ cả công chúng và giới phê bình.

Vương Phi (1969) là một nữ ca sĩ, nhạc sĩ, diễn viên, người mẫu của Hồng Kông. Cô là một thần tượng tại khắp Trung Quốc, Đài Loan, Hồng Kông, Singapore, Malaysia, Indonesia, Nhật Bản và nhiều quốc gia khác.

Châu Huệ Mẫn (1967) là ca sĩ, diễn viên được yêu mến ở Hồng Kông.

Nàng công chúa có sức mạnh thần kì trong một bộ phim hoạt hình của Mỹ được công ti Filmation sản xuất năm 1985.

Là ca sĩ nhạc pop Trung Quốc. Cô nhanh chóng nổi tiếng khi giành giải quán quân trong cuộc thi Super Girls năm 2005.

MC nổi tiếng của đài truyền hình Trung ương Trung Quốc.

Vị thuốc Bắc dùng để giải nhiệt, tiêu độc, phòng bệnh.

Trích trong câu thơ “Tặng kinh thương hải nan vi thủy, trừ khước Vu Sơn bất thị vân” của nhà thơ Nguyên Chấn, ý muốn nói rằng đã yêu một người sâu sắc thì rất khó có thể quên.

Tên Phương Hồi phiên âm tiếng Trung là Fang Hui, Thâm Hiếu Đường phiên âm tiếng Trung là Shen Xiao Tang.

Nhân vật võ hiệp truyền thuyết sống ở cuối nhà Minh, đầu nhà Thanh của Trung Quốc.

Rau thì là có âm Hán Việt là hồi hương.

Jeanne d'Arc (1412 – 1431) là một nữ anh hùng người Pháp trong cuộc Chiến tranh Trăm năm giữa Pháp và Anh. Ngày 16 tháng 5 năm 1920, Jeanne d'Arc được Giáo hoàng Biển Đức XV chính thức phong thánh và là thánh quan thầy Giáo hội nước Pháp.

Một loại rượu truyền thống uống trong dịp Giáng Sinh làm từ rượu vang đỏ pha với nhiều loại gia vị khác nhau và đun nóng lên.

8\.. Fred, Wilma, Barney là các nhân vật trong series phim hoạt hình lấy bối cảnh thời đồ đá The Flintstones (từng được chiếu ở Việt Nam với tên Gia đình Flintstones).

9\.. Obi-Wan Kenobi, Darth Vader: Các nhân vật trong Star Wars.

10\.. Ở đây chơi chữ 'partially absent' - có nghĩa là nghỉ nửa buổi, trong trường hợp này còn có thể hiểu là 'nghỉ một nửa người'.

11\.. Từ 'pead' - đã để hạt đậu lên đồng âm với 'peed' - đã tè lên

1\.. Nguyên văn: cousins once removed: từ để chỉ những người họ hàng cách một đời, dịch từng chữ có thể hiểu là “họ hàng từng bị cắt bỏ”. [Mọi chú thích đều của người dịch].

2\.. Trong tiếng Anh, “dye” có nghĩa là “nhuộm”, đồng âm với “die” có nghĩa là “chết”.

3\.. Trong nguyên tác “Below C level” - dưới điểm C, nhưng “C level” đồng âm với “sea level” có nghĩa là “mức nước biển”.

4\.. Troll: sinh vật trong truyện cổ các nước Scandinavi.

5\.. Giant: sinh vật thường có mặt trong truyện cổ châu Âu. Khác với cyclop là khổng lồ một mắt trong thần thoại Hy Lạp

6\.. Series truyền hình nhiều tập của Mỹ theo dấu các cảnh sát trong các hoạt động nghiệp vụ của họ

7\.. Heimlich là thủ thuật dùng để cấp cứu khi có dị vật lọt vào đường thở và chón gần hết diện tích của đường thở. Nguyên tắc của Heimlich là tạo 1 lực tác động mạnh, đột ngột vào 2 buồng phổi bằng cách vỗ từ lưng hoặc ép vào cơ hoành, mục đích tạo ra một áp lực lớn đột ngột trong đường hô

hấp dẫn dị vật ra ngoài. Tên thủ thuật được đặt theo tên của người đã sáng tạo ra nó, Henry Jay Heimlich MD, một bác sĩ người Mỹ.

1Déjà vu (phiên âm tiếng Anh: /deɪʒə vu/ nghe; phiên âm tiếng Pháp [deza vy] nghe, 'đã nhìn thấy'; hay còn gọi là ký ức ảo giác, từ 'para' trong tiếng Hy Lạp là παρα, kết hợp với từ μνήμη 'mnēmē' là 'memory - trí nhớ, ký ức') hoặc promnesia (chứng rối loạn trí nhớ), là ảo giác, cảm thấy quen thuộc (như đã từng thấy, từng trải qua trong trí nhớ) trong một môi trường, khung cảnh mới, chưa từng biết trước đó hoặc không nhớ rõ lúc nào. Đây có thể là những trải nghiệm của một cảm giác chắc chắn rằng đã từng chứng kiến hay đã sống qua một hoàn cảnh đã xảy ra trước đây (một người cảm thấy sự kiện đang xảy ra này đã từng xảy ra trong quá khứ không lâu), mặc dù không thể biết chắc chắn các trường hợp linh cảm ấy đã xảy ra lúc nào. Charles Xavier: Một nhân vật trong bộ phim X-Men (Dị Nhân), có khả năng đọc suy nghĩ của người khác.

1. Chỉ lời tuyên thệ thường được đọc trong các buổi lễ của người Mỹ với nội dung: “Tôi xin thề trung thành với lá cờ của Hợp chúng quốc Hoa Kỳ và với nền cộng hòa mà lá cờ đại diện. Một quốc gia dưới Thượng đế, không bị chia cắt, với tự do và công lý cho mọi người.” (theo Wikipedia)

2. Đơn vị tiền tệ thời Hy Lạp cổ đại.